

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 13 / Sayı: 150 / Haziran 1994 / 4,- DM

Gerilla, ulusal imha operasyonlarını boşa çıkararak yaz atılımını başlattı ve şimdi...

DÜŞMAN KUŞATMA ALTINDA!

Sömürgeci özel savaş rejimi, varsa yoksa bütün gücüyle Kürdistan'dadır. Bütün her şeyi Kürdistan'ın topyekün imhası yolunda seferber halindedir. Kürdistan'ın ulaşabildiği her yerinde gözükara ve çılgın bir şekilde saldırı durumundadır. Her çeşit tekniği Kürdistan halkının soykırımı için kullanıyor. İmha edememenin kendi nihai sonu olacağını biliyor ve son şansını deniyor.

"Düşman her zaman karşımıza büyük bir teknikle birlikte, bir kalabalık sayı çıkarabilir ve garnizonlarda tutunabilir. Bu durum, düşman için fazla bir hakimiyet ifade etmez. Düşman garnizonlarda, ovalarda, şu veya bu merkezde kalıyor diye ille stratejik saldırıyla, onun bütün tekniğiyle birlikte varlığını imha etmemiz gibi bir yönteme, bir aşamaya başvurmak mecburiyetinde kalmayabiliriz. Böyle bir aşamaya (stratejik saldırı dönemine) ulaşmamız veya böyle bir sürece girmemiz imkansızdır demiyorum. Ama daha bu aşamaya varmadan da düşmanın işi bitirilebilir veya çözüme ulaşılabilir" diyor. PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan yoldaş. Bu belirleme, Kürdistan'daki savaşın nitel ve nicel gelişmelerini ortaya koyarken, bundan sonraki sürecin de nasıl bir seyir izleyeceğini gösteriyor.

Bu nedenle, kazanmak ve kaybetmek dışında ara sonuçlara yer bırakmayan, mevcut koşullarda gün geçtikçe daha da şiddetlenen savaştan başka en azından şimdilik farklı bir gelişme beklenemez. Savaş derinliğine ve genişliğine devam ediyor. Sömürgeci özel savaş yetkililerinin ve basın-yayın gibi kurumlarının asıl gelişmelerin boyutunu gizleyip, daha çok psikolojik savaşa ağırlık vermeleri ve bunun yanısıra gündemi suni sorunlarla değiştirmeleri bundan dolayıdır. Savaşı yakından takip eden herkes, özel savaşın basın-yayınının yansıttığı gibi gelişmelerin futbol müsabakası türünden rakamlı sonuçlarla devam etmediğini bilir. Her gün, "Büyük operasyon: 10-20-30-40 terörist ölü" haberleri gerçek olsa, Türkiye, Kürdistan ve dünyanın bütün kıtalarında PKK peşinde koşulmazdı. Mevcut savaş ve ortaya çıkardığı so-

Devamı 2. sayfada

Frankfurt'tan Kürdistan'a

YÜZBİNLERİN MUHTEŞEM DÖNÜŞÜ!

Tarih şimdi bambaşka yazıyor Kürtleri. Dünya şimdi başka türlü anıyor Kürtleri. Tarihte hiçbir halk Kürtler kadar ezilmedi, sömürülmedi, birliği dağıtılmadı, dinamikleri parçalanmadı, toprakları bölünmedi, kimliği inkar edilmedi ve bütün bunların bir sonucu olarak da en kötüsünden bir köleliği yaşamadı. Ama şimdiki gibi bütün bunları aşarak böyle bir militanlaşmayı da yaşamadı. Hiçbir halk öncüsü etrafında, vatanından uzak Avrupa'nın bitirici ortamında bu düzeyde kalabalık bir sayıda bir araya gelmedi. Yine dünyanın en egemen gücü olarak ABD'den tutalım küçük devletlere kadar, hiçbir güç, bırakalım yurt dışını, kendi sınırları içinde bile bu kadar insanı bir araya toplayamadı, toplayamaz da. Böyle bir olay görülmediği için değil, bunu başaramayacakları açık olduğu için söylüyoruz. İsterlerse bütün devlet imkanlarını, geçerli yasalarını işleterek halkı meydanlara çağırsınlar, bu kadar insanı bir araya getiremeyecekleri kesin olarak görülecektir. Örneğin başlayan Dünya Kupası'nın görkemli bir açılışı yapıldı. Kupada yer alan bütün ülkelerin etkinlikleri sergilendi. ABD Başkanı, Alman-

Devamı 3. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor

ORDU VE SAVAŞ GERÇEKLİĞİNE doğru yaklaşmayan anlayışları YERLE BİR EDELİM!

Tüm çözümlemelerde özellikle nasıl olmaması gerektiği kadar nasıl olması gerektiğine ilişkin yapılan değerlendirmeleri eğer esas alırsanız, bu konuda oldukça kapsamlı ve gün geçtikçe yoğun olmayı temel alırsanız, ordulaşma sorunları çok başarıyla çözümlenecek sorunlardır. Yine savaş taktikleri düşmana oldukça çok kaybettirecek taktiklerdir. Yani ordulaşma imkanı yakalanmıştır, diyorum. Hem nicelik, hem nitelik bakımından kendi ulusal kurtuluşumuza rahatlıkla cevap verecek, hatta bölgeyi de etkileyecek bir ordulaşma imkanını elde etmiş bulunuyoruz. Mevcut durumda bu ordulaşma eğer geliştirilmezse, o bahsedilen bütün sorunlarına açıklık ve çözüm gücü getirilip uygulanamazsa, aşılması, çözülmesi de işten bile değildir. Bu ordulaşma imkanını yakalamak çok yüksek bir imkan oluyor. Ordu çalışmaları büyük bir tutkuyla, çok büyük bir değerle takdir edilerek ele alınması gereken bir çalışmadır. Bu işte özellikle sorumluluğu olanlar daha da yoğunlaşmalıdırlar. Yani ben bir kere nefes nefese desem, o yüz kere demeli; ben bir kıymet desem, o yüz kıymet demeli; çünkü ordulaşma, böyle yaklaşım göstererek başarısını kesinleştirecek bir faaliyettir. Bu görev, en temel örgüt çalışması olarak görülmelidir. Bunu tehdit eden yaklaşım ve anlayışları ortaya koyduk.

Bu hususları gerçekten fazla tekrarlamak istemiyorum. Ama asla ne gözardı edilmesini isterim, ne de affederim. Çünkü çok ciddi işler, çok ciddi kişilikler ister. İşte o Zelê, Xan Kurkê, Serhat pratikleri aklıma geldikçe –yalnız oralar değil başka yerlerde de– işin özüyle, işin temposuyla bu kadar çelişen

Devamı 12. sayfada

Bütün gelişmeler amansız bir partileşmeyi dayatıyor

Parti sorununa ne kadar ağırlık veriyorsak da mevcut düzeyiniz halen götüremediğinden, sonuç almak için ısrarla üzerinizde durmamızı adeta zorluyor. Kavrayış ve özümseme düzeyiniz bütün bu çabalara rağmen çok sınırlı kalıyor. Yani sanıldığından daha fazla büyük sorumsuzluk içinde kalınıyor. Terbiye çok az, sergilenen tablolar çok yakışıksız. Halen bazıları marifet gibi kendilerini allayıp-pullayıp bunu şöyle veya böyle yapıp bize dayatmayı adam olma sanıyorlar. Sanki bu tip kişilik gelişmesi çok büyük bir marifetmiş gibi bir de teori ve anlayış düzeyine getirilerek dayatılıyor. Hiç kimse böyle yaşayıp gidemez.

Bir sorumluluğunuz var; bu dünyada sorumluluğunuz olmadan yaşayamazsınız. Görüldüğü gibi durdurmaya çalışıyoruz basit insan ihtirasını, bunun yaşama tehdit olma durumunu. Öyle karşımızda bir hizip var ve farklı bir çizgi geliştirmek istiyor da demiyorum. Ondan da öteye bir acizlik, tam bir bela olma durumu var. Kendini zayıflıklar altında bu kadar zavallı bırakan durumlara, gerçekten insan anlam veremiyor. Verilse de lanetli, iğrenç karşılamaktan öteye bir karşılık verilemez ki! Biz, her şeyi yapın ama

Devamı 4. sayfada

ÖNDERLİK GERÇEĞİ VE UYGULAMA ESASLARI

Şüphesiz bu konu sadece bir bilgilendirme olmayacaktır. Nitekim herkesi yakından ilgilendiren bir olgudur. Genelde bütün halklara veya sınıflara baktığımızda iktidar savaşı veren bütün güçler açısından önderlik olayı ciddi bir sorundur. Özellikle bugün Kürdistan'da iktidar sorunu yaşanırken, bizim önderlik gerçeğine ve tarzına nasıl yaklaşmamız gerektiği de çok önemlidir. Bir ölçüde savaşın kazanılması veya savaşın iktidarla sonuçlandırılması, yine düşündüğümüz yeni bir toplumun kurulması da temel olarak buna bağlıdır.

Bizim de ciddi sorunlarımız var. Yani önderlik gerçeği ve tarzını işlerken,

Devamı 17. sayfada

Türk-Alman egemenleri arasındaki ilişkinin dünü ve bugünü – II –

21. sayfada

Gerilla, ulusal imha operasyonlarını boşa çıkararak yaz atılımını başlattı ve şimdi...

DÜŞMAN KUŞATMA ALTINDA!

Baştarafı 1. sayfada

nuçlar her türden gizleme rolünü oynayan perdeleri yırtıp kendini tüm çıplaklığıyla gösterdiği için özel savaşın yürütücüleri kamuoyu nezdinde inandırıcı olamıyorlar.

Ankara'da her politika, her karar, her gelişme Kürdistan'da PKK önderliğinde yükselen savaşın ağır yükü altında ortaya çıkıyor. Ankara'daki yenilgi paniği bütün Türkiye'nin üzerinde bir "hayalet" gibi dolaşıyor. TC egemenliğinde etkin rol sahibi olan kesimler, Türkiye'yi yıkılmakta olan bir binaya benzeterek, bunun enkazı altında herkesin kalacağını belirtiyorlar. Hükümet bu kesimlerin ağır eleştirileri altındadır. Yükselişi durdurulamayan krize çare bulma çağrısını yapanlardan hiç kimsenin alternatif çözüm bulamaması da, orta yerdeki tablonun içeriğini göstermektedir. Bir kesim ise, özellikle de sömürgeci basında "Baba" lakaplı Cumhurbaşkanı Demirel, bütün demeçlerinde, gittiği her yerdeki konuşmalarında, her şeyin yolunda gittiği imajını vererek teselli dağıtıyor. Demirel, "Türkiye yokuş yukarı çıkarken yokuşta kalmayacak. Benzinim bitti, lastiğim patladı demek yok. Zirveye çıkacağız" demagojisini yaparken, "Ana şefkatli" Başbakan Tansu Çiller ise, "Sıkıntılı birkaç günüm oldu. Ama hepsi geride kaldı. Artık bu işi başarıyorum" sözleriyle bir şeyler inandıracağını sanıyor. Gerçekte ise bu sözlerin inanılacak hiçbir tarafı kalmamıştır. Halk patlamanın eşiğindedir; zorlukları kaldırabilecek güçten yoksun kalmıştır ve bunun verdiği büyük öfkeyle dolup taşıyor. Özel savaş rejimi bir ana ile bir babaya bu durumdan dolayı ihtiyaç duyuyor.

Bir halkın soykırımında en başlarda rol oynanacak, ardından "ana", "baba" şefkati gösterilecek! Böyle bir politikanın mevcut savaş koşullarında sonuç alması mümkün değil ve hayaldir. Sömürgeci politikanın hedefinde Kürdistan halkının ulusal imhası olunca, olaylara yaklaşım mantığı değişir. Söz konusu olan sorun sıradan bir gelişme değil, onu ele alma politikası da olağan değildir. Bütünüyle kural dışılıklar geçerli. Türk özel savaş egemenlerinin hedefinde, "kaybedeceğim bir Kürdistan'ı Kürtlerle birlikte yok edeceğim" politikası vardır. Kürdistan'da yürürlükte olan sömürgeci savaş buna ulaşmaya çalışıyor. Köyler ateşe verilerek yakılıyor, panzerlerle-top atışlarıyla yıkılıyor, insanlar göç ettiriliyor, işkenceden geçiriliyor, kurşuna diziliyor. Artık TC için düşman olmak eşittir Kürt olmaktır ve bu kesinlik kazanmıştır. Son olarak üç Kürt işadamının daha katledilmesi, ulusal imhanın hedefinde olmak için Kürt olmanın yeterli olacağını bir kez daha kanıtladı.

Bu ulaşılan aşamanın dayattığı bir gerçeği gösteriyor: Sömürgeci düzenden tam kopuşu gerçekleştiremeyenlerin de artık bunu yapmalarının tam zamanıdır. Hem devrimle bağını, hem de sömürgecilikle bağını koparmamak gibi bir mantıkla orta yolda yürümek, TC'nin ölüm fermanından kurtulmak için yeterli bir konum değildir. Şimdilik TC gibi çıldırmış bir canavarın gazabından kurtulmak, en azından Kürdistan halkına düşmanlık yapmak şartına bağlanmış durumdadır. Kürdün düşmanı TC'nin dostu, Kürdün dostu (bu sıradan olsa da) TC'nin düşmanı olmayı gerektiren koşullar hüküm sürüyor. Savaşın bu keskin koşulları, farklı bir aşamada farklı bir saflaşmayı dayatıyor.

Türk egemenlerinin tarihini bilmeyenlerin veya bilip de gereklerine uygun bir yaşamı esas almayanların bir kez daha düşünmeleri gerekiyor. DEP milletvekillerinin bazılarının dokunulmazlıklarının kaldırılıp hapse atılması, şimdi de DEP'in kapatılması TC'nin asla güvenilemeyecek komplocu, barbar bir güç olduğunu bir kez daha tüm açıklığıyla ortaya koymuştur. TC için Kürt yoktur; olan Kürt korucudur, itirafçı-kontradır, Kamran İnan'dır, Hikmet Çetin'dir, Necmettin Cevheri ve benzerleridir. Bu ihanet takımının da yaşamı garanti değildir. Bunu söz konusu ihanetçi kesimler de çok iyi bildiklerinden, TC'nin korkunç gazabından kurtulmak için ellerinden geldiğince içinden çıktıkları halkın soykırımında rol oynama konusunda bir Türkten daha çok gözü karaca özel savaşa katkı sunuyorlar. Kendilerine dayatılan da bu rolden başka bir şey değildir. Dolayısıyla yaşamları kendilerine verilen görevde başarılı olmalarına bağlıdır. Aslında en zor durumda olan bu kesimlerdir. Çünkü Kürdistan halkının affını alamayacak kadar büyük ihanet bataklığına batmışlar; yaşamlarını sömürgeciliğe hizmet başarısına endekslemişlerdir. Bu anlamda TC'nin sonu bunların sonudur. Kürdistan toprakları hiçbir şekilde ihaneti kabul etmeyecek kadar şehit kanlarıyla kutsanmıştır.

Kısacası efendi ve uşak zor durumda, ciddi bir panikte ve can telaşındalar. Onları bu dayanılmaz korkudan kurtarabilecek tek şey, PKK'nin ve onun önderliğindeki Kürdistan halkının imha olmasıdır; bu da olmazsa en azından güçten düşürülerek, dirençsiz kılınarak tehlike olmaktan çıkarılmasıdır. Bu politika başarılmaya çalışılırken, anlaşılır yöntemlere başvurulmuyor, tarihte fazla tanık olunmayan taktikler geliştiriliyor. Sonuçta, bütün yöntemlerin temelinde topyekün imha, çok sinsi soykırım amacı yatıyor.

Tüm bunlara rağmen sömürgeci özel savaş rejimi hiçbir mesafe alamıyor. Umut açıklamaları kendilerini bile inandıramıyor. Özel savaşın, finansmanında dayandığı bütün zengin iş çevreleri hemen her gün güven ortamının kalmadığından, her sahadaki istikrarsızlığın gittikçe arttığından, bunun kötü bir sona doğru hızla ilerlediğinden yakınan açıklamalar yapıyorlar. Bu konuda mevcut hükümetin sınırlı bir gelişme sağlayamamasına rağmen işbaşında bulunuyor olmasında şaşılacak bir durum yoktur. "Muhalefet" partilerinin görününde hükümete eleştirileri var; bu konuda alternatif olduklarını belirten açıklamaları söz konusudur. Halbuki asıl sorun veya sorunlara ilişkin hiçbir politika ve alternatif çözümleri yoktur. Çünkü Türkiye'de çok çarpıcı bir şekilde kanıtlanan gerçek, sorunun sıradan politikalarla çözülemeyeceği, mevcut rejimin aşılması gerektiğidir. Alternatif olabileceklerini açıklayan partiler, kendilerini nasıl sunarlarsa sunsunlar, Kürdistan halkını ve onun öncüsünü ezmede hemfikirdirler. Hatta öyle ki, bu ezme-imha işinin nasıl başarılacağında bile farklı politikaları yoktur. Kaldı ki, Türkiye'de partiler, kurumlar vb. oluşumlar amaçlarına tamamen ters bir rolü oynuyorlar. Bir tek görevleri vardır. Bunun dışındaki hiçbir adımda herhangi bir özgürlükleri yoktur. Özel savaş hizmetinde sınırsız bir yarış içinde hareket ediyorlar. İktidara gelmeleri seçimle veya halkın desteğiyle değildir. Bunun şartı özel savaşçılıkta birinciliği sağlamalarına bağlıdır. Dolayısıyla halka hizmet diye bir sorunları yoktur, bundan sonra da hiç olamaz. Zaten çıkar çevreleri egemendir mevcut partilerde. Bu noktada özel savaş partileri olmakta bir çelişkilerinin olması için nedenler de yoktur. Elbette kendilerine atfedilen rolü maskesiz ve çıplak bir şekilde oynayamazlar. Ne kadar özel savaşa hizmet ediyorlarsa o kadar kendilerini maskeleme gereğini duymak zorunda kalıyorlar. Kısacası, Türkiye'de her şeyi belirleyen özel savaş rejimidir. Deyim yerindeyse adeta onsuz bir yaprak bile kıpırdayamaz. Yani olan onun "evet"iyle oluyor, olmayan onun "hayır"ıyla olmuyor.

En azından şimdilik egemen yaklaşım, yön veren hakim politika budur. Ancak rejimin bütün yetkililerinin böyle düşündüğünü belirtmek fazla gerçekçi bir tespit değildir. Şüphesiz ulusal imha tümünün ortak arzusudur, ancak bunun mevcut politika ve yöntemlerle başarılabileceği konusunda kuşkulu olan kesimler de vardır. TC'nin geçmişten günümüze gelen tasfiyeci, komplocu özelliğini de bilen ve bunun örneklerine yakın zamanda, hatta şimdi de tanık olan bu kesim farklı bir yaklaşımı gündeme getirme cesaretini gösteremiyor. Osmanlı İmparatorluğu farklı seslerin nasıl acımasızca ezildiği konusunda bir tarihtir. İktidar kavgasında kardeşin kardeşi nasıl boğduğu, katlettiği yönündeki örnekler sayısızcadır. Padişahlıktan bu mirası devralan M. Kemal'in yaşamı boyunca yaptığı bütün politikalar tasfiyecilik ve komploculuktan ibarettir. Liderliğe yükselişi de, adına "cumhuriyet" denilen oluşuma öncülük edişi de, "Atatürk" oluşu da komplocu bir politika temelindedir. Çünkü o silik ve güçsüz bir kişilikti. Ancak o dönemin elverişli koşullarında tasfiyecilikte ve komploculukta beceriklidir. Bugün M. Kemal'in başarısı olarak gösterilen birçok şey onun o zamanlardaki çevresi tarafından yapılmıştır. Bu birçok şeyi yapan ve yaptıklarıyla öne çıkan kişilikler tasfiye edilmiş, ya da komplolara getirilerek kurban ettirilmiştir. Buna tanık olan kesimler de çeşitli biçimlerde ya susturulmuş, ya da ortadan kaldırılmıştır. Bu mantıkla da tarih satın alınan kimi kesimlere yazdırılmıştır. Mustafa Kemal bunları başarmış ve ek olarak halkın duygularını sömürmüş, gözlerini boyamıştır. Kemalizm dedikleri bundan ibaret olmasaydı, ömrü bu kadar kısa olmaz, iflası bir daha dirilmemecesine ağırlaşmazdı.

M. Kemal'in Osmanlı'dan devralıp bu şekilde zirveleştirdiği bu gelenek, mevcut özel savaş yönetiminin can simidi olarak sarıldığı temel bir politikadır. Kendi içinde imhanın farklı bir yöntemine bile tahammül gösteremiyor. Şüphesiz bu nedensiz değildir. Çünkü TC temeli başından beri çürük döşenmiştir. Kendi öz dinamikleriyle veya uğruna verilen bir mücadeleyle kurulmuş bir cumhuriyet değildir. Sağdan soldan derlenen eklektik bir oluşumdur. PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan yoldaş, Türk egemenlerinin kendilerine ait temel değerlerinin olmadığını, milliyetçiliğin bile dış kaynaklı olduğunu belirtiyor. Böylesine değer ve özgüç yoksulu bir oluşum, çok doğal ki korusunda pürüzsüz ve tam uyumlu bir sesten başka seslere hoşgörü gösteremez. Bu noktada TC'nin mayasında nasıl bir zorun olduğu ve bunun ordu gücünde nasıl somutluk kazandığı daha fazla açıklığa kavuşuyor. Dolayısıyla orduda kendini yansıtan zor, TC'nin egemenliğinde belirleyici bir öğedir. Aykırı her şeye bu zorun ucu boşuna gösterilmiyor. Ancak şimdiye kadar şöyle veya böyle iş başaran bu zor, şimdi bütün sorunların ve başarısızlıkların kaynağına dönüşmüştür. Sahiplerinin başına bela olarak onların sonunu hazırlıyor. Türk egemenlerini 1071 yılından bu yana ayakta tutan, diğer halkların sürgününde, katliamında, soykırımında, her türlü değerlerinin talanında kullanılan zor, son bir kez daha kullanılıyor.

> "Sömürgeci düzenden tam kopuşu gerçekleştiremeyenlerin de artık bunu yapmalarının tam zamanıdır. Hem devrimle bağını, hem de sömürgecilikle bağını koparmamak gibi bir mantıkla orta yolda yürümek, TC'nin ölüm fermanından kurtulmak için yeterli bir konum değildir."

Bu zor, karşısında Anadolu'da karşı-zor görmedi. Önündeki büyük veya küçük engeli bastırdı, ezdi, bir daha dirilmemecesine silip süpürdü. Halkların, azınlıkların, yoksulların, emekçilerin kanıyla beslendi. Bu dönem 1984 15 Ağustos Atılımı'yla birlikte kapanmaya yüz tuttu. Amansız bir mücadeleyle parça parça Türk egemenlik zoru yıpratılarak, işlemez kılınarak artık bu dönemin tam kapanmasına fazla zaman kalmadı. Bu zor, son çılgınlığını yapacak, yapıyor da. Çünkü bu zor'a, anladığı dilden cevap veren PKK'nin devrimci zoru vardır. Sömürgeci zor, uygulandığı her alan itibariyle tahlil edilmiş, bütün özellikleri ortaya çıkarılmış ve bu temelde onun tasfiye edilip ortadan kaldırılması için devrimci zor örgütlendirilmiştir. Şimdi bu gerici zor'un tarihi sona ermek üzere. Bu tarihin bitişi, bütün bir insanlık gelişiminin yükselmesidir. Kürdistan'da yepyeni bir ufkun açılmasıdır.

> "Sömürgeci zor, uygulandığı her alan itibariyle tahlil edilmiş, bütün özellikleri ortaya çıkarılmış ve bu temelde onun tasfiye edilip ortadan kaldırılması için devrimci zor örgütlendirilmiştir. Şimdi bu gerici zor'un tarihi sona ermek üzere. Bu tarihin bitişi, bütün bir insanlık gelişiminin yükselmesidir. Kürdistan'da yepyeni bir ufkun açılmasıdır."

Bu ve benzeri durumlar TC'nin yaşadığı temel gerçeklerdir. Bu özelliklere sahip olan, tarihinde ilk defa bu düzeyde ciddi bir sonla karşılaşan bir güç, açık ki var olan çıplak zorunu sonuna kadar kullanacaktır. Siyasi adımlar atmaya cesaret edemeyecektir. En azından zor gücünü kullanabildiği kadar kullanacaktır. Dolayısıyla bütün politikaları bu çerçevede gelişecektir. Bu nedenle yaratılan suni olayları, çarpık gündemleri temel gerçekler temeline ele alarak yorumlamak gerekiyor. Nitekim sömürgeci egemen kliğin politikası, sorunlara köklü çözüm sunan ya da bunun yolunu açan bir politika değildir. Daha çok günü kurtarmaya yönelik çabalardır. Bu anlamda özel savaş rejimi çok tehlikeli bir gidişatta seyrettiğini biliyor. Bundan başka yolu yoktur. Bu yol onun için en tercih edilecek bir yoldur. Bunun dışındaki yollar TC'nin sonunu olduğundan daha da hızlandırır. Şimdi yapılmakta olan, kısalan ömrünü uzatabildiği kadar uzatmaktır.

Türkiye gerçeğinde yaşanan iç gelişmeler, onun dış politikasında ve imajında da belirleyici rol oynuyor. Uluslararası boyutta bir devletin güçlülüğünün veya güçsüzlüğünün ölçütü, onun içteki güçlülük ve zayıflıklarıdır. Geçen yıldan bu yana TC uluslararası diplomatik sahada çok ciddi bir itibar kaybına uğradı. Bu sonuç sadece PKK politikasının başarılı uygulamasıyla sağlanmadı. TC'nin yaşamın bütün sahalarında uyguladığı özel savaş da onun teşhirine ve yalnızlığına neden oldu. Bütün uygulamaları içte olduğu kadar dışta da tepki topluyor. Bunu biliyor ve sonuçlarıyla da karşılaşıyor. Ancak başka seçeneği olmadığı için, bu tepkileri göze almak zorunda kalıyor. Örneğin son olarak DEP'in kapatılması olayı üzerine yurt dışı gezisine çıkmaya hazırlanan TBMM Başkanı Cindoruk, gazetecilere yaptığı bir açıklamada, "Biliyorum DEP'in kapatılması olayı ile ilgili soracaklar. Ateş üstüne gidiyorum" sözlerini sarfederken, uluslararası alanda ne kadar zor durumda olduklarını da ortaya koyuyordu.

Gerçekten PKK'nin önderliğinde örgütlenerek bağımsızlığı ve özgürlüğü için ayağa kalkan Kürdistan halkının mücadelesi, uluslararası alanda en temel sorunlardan birisi olarak ele alınıyor. Emperyalist devletler bile, PKK'yi nasıl gördüklerini söyleyedursunlar, gerçekte ise onu TC'den çok daha ciddiye alıyorlar. Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu'ya yönelik politikalarında dikkate aldıkları en temel güç PKK'dir. PKK'nin emperyalizmin bölgesel projelerine karşı tavrı, görmezlikten gelinemeyecek kadar önemlidir. Çünkü gün geçtikçe güçlenen, bu konumuyla bölgenin kaderine hükmeden ve bu anlamda geleceği parlak olan insani bir harekettir. Hem güçlülük ve hem de insanlık bakımından sağlam perspektiflere sahip olan ulusal devrimci ve sosyalist bir politikası vardır. Tersi durumda, neredeyse kendisine karşı dünyanın koalisyon kurduğu koşullarda ve zamanlarda bırakalım güçlenmesini, ayakta bile duramazdı. Her türden sömürgeci-emperyalist bastırma politikalarına, komplo ve provokasyonlarına rağmen günümüzdeki düzeyi yakalaması çağımız dünyasında benzersiz örnektir. Bu, PKK'nin her türden karşıtlarınca görülüyor, yorumlanıyor. Durum böyleyken, PKK gibi bir gücün karşısında savaştığı TC'nin, Ortadoğu'yu mengenesinde tutan emperyalist güçler tarafından dikkate alınmasının fazlaca nedenleri yoktur. Bu TC, PKK ile arasındaki 10 yıllık savaşta oldukça yorgun düşmüştür. En güvendiği ordusu Kürdistan'ın asi coğrafyasında ve bu coğrafyanın her

Devamı 27. sayfada

Frankfurt'tan Kürdistan'a

YÜZBİNLERİN MUHTEŞEM DÖNÜŞÜ!

Baştarafı 1. sayfada

ya Başbakanı, Bolivya Devlet Başkanı katıldı. Yine o gün Almanya ve Bolivya milli futbol takımları maç yaptılar. Ve bu açılışın uzun süreli hazırlığına, sporun, özellikle de futbolun emperyalizmin elinde güçlü bir silah olmasına rağmen ancak 64 bin civarında seyirci katıldı. Dünyanın her kıtasından ülkeler bu kupada yer alıyor ve ancak bu kadar seyirci toplanabiliyor.

Böyle bir karşılaştırma yaparak sonuç çıkarmak çok önemlidir. PKK'nin bir iddiasında veya söyleminde "Bütün dünya karşımıza dikilse de yine kazanacağız" şeklindeki sözlerine buradan hareketle daha iyi anlam verilebilir. Bu demektir ki, dünyanın en büyük güç odaklarından biri PKK önderliğindeki Kürdistan halkıdır. Bu dünyanın en yenilmez cephesi anlamına da gelir.

Dünyanın en sayılı devletleri bütün imkanlarına rağmen ancak onbinleri bir araya getirirken, PKK hangi koşullarda hangi imkanlarla yüzbinleri bir araya getirebiliyor? Alman devletinin TC'yi aratmayan baskılarına, tutuklama operasyonlarına, yasaklamalarına, her türlü sindirme ve tehdit etme uygulamalarına karşın, nasıl

"PKK bir kez daha dost ve düşman çevreleri, yarattığı müthiş çıkışlarla hayretler içerisinde bırakmıştır. Bu anlamda PKK her zaman bir sorudur ve anlamak isteyenler cevap konusunda yoğunlaşmak zorundadır. "

PKK'nin destek gücü bu kısa ve zorlu sürede ikiye katlanabiliyor? Ortamın koşullarına, Alman polisinin ihbarcılık-ajanlık için sunduğu vaatlere, çeşit çeşit anti-propagandalarına vb. çok yönlü engelleme girişimlerine bir halk nasıl böyle görkemli cevap verebiliyor? Buradan çıkan sonuç nedir? Almanya'nın saldırısına ve buna karşılık PKK'nin sadece gösterdiği olgunluğa rağmen kazanan kim, kaybeden kim? PKK bir kez daha dost ve düşman çevreleri, yarattığı müthiş çıkışlarla hayretler içerisinde bırakmıştır. Bu anlamda PKK her zaman bir sorudur ve anlamak isteyenler cevap konusunda yoğunlaşmak zorundadır.

"Artık ülkeden uzakta bulunan her Kürdün sloganı "HAYDİ KÜRDİSTAN'A!" olmalıdır. Frankfurt'ta sembolik olarak yüzbinler Kürdistan'a yürüdü. Bundan sonrası gerçek bir yürüyüş olacaktır. Tam zamanıdır. Kürdistan devriminin zaferi elimizin uzanabileceği kadar yakındır. Bütün kaygılardan, bireysel çıkarlardan sıyrılıp harekete geçelim ve zaferi koparıp ulusal kurtuluşu başaralım!"

Savaş içinde eski kişiliği öldürmek, yerine baştan aşağıya kadar yeni bir kişilik yaratmak, yerleşik duygu ve düşünceleri altüst etmek, gelenekselliği parçalamak, en korkunç ölümlerde ve en şiddetli acılar içinde yeni bir yaşama ulaşmak, bu konuyu anlamakta zorlananlar için bir cevaptır, bir aydınlanmadır.

Avrupa'nın her alanından yürekleriyle, beyinleriyle süzülerek Frankfurt'ta biriken bir sel, şehri adeta geçtiği yerler itibariyle yılan kıvraklığıyla sardı. Frankfurt'u titretti, tarihine şimdiye kadarki en büyük yürüyüş olarak geçti. Alman makamlarının miting alanını ve yürüyüş güzergahını tenha yerlerde belirlemesi, bu devletin cesaretsizliği ve yenilgisi olacaktı. Bir anlamda bu tenha yerler dışında Frankfurt böyle bir büyük yürüyüşü kaldıramazdı. Özellikle yüzbinlerin yürüyüşü şehirde yaşayan yüzbinler içinden haykırışlarla geçseydi, Alman devletinin açıklaması ne olurdu? Kürtlerden özür dilemekten, TC ile suç ortaklığı yaptığını itiraf etmekten, PKK'nin değil TC'nin terörist olduğunu kabul etmekten başka ne yapabilirdi? Sokakları dolu dolu yürüyen, uzunluğu kilometreleri aşan ve yaklaşık 5 saati bulan mesafeyi bunaltıcı sıcak altında geçiren insan selini gören herkesin aklına gelebilecek soru ne olurdu? "Bu kalabalık, terörist Kürtlerdir" cevabına kim inanırdı?

PKK öncülüğünde benzersiz bir gelişme yaşanıyor dünyada. Terörizm halktan kopukluksa, bir çetenin veya grubun temelsiz şiddetiyse, bu yüzbinlerin yürüyüşü neyi kanıtlıyor? Her şeyden önce kavramlar yerli yerine oturtulursa, ortaya çıkan gerçek neyi ispatlıyor? Türkiye, Almanya gibi devletler PKK'nin imkanları ve koşullarında halkın belki de yüzde birini ancak toplayabilirlerse, bu iki devlet, tanıma tam uygun olarak teröristlik sıfatına hak kazanmış olmazlar mı? Kimse yüzbinlere "Terörist Türkiye" sloganını özellikle haykırın demedi, birçok ülkeden mitinge konuşmacı olarak katılan çeşitli meslekli tanınmış şahsiyetlere "Terörist Türkiye" deyimini kullanın telkininde bulunmadı. Buna rağmen 25 Haziran 1994 günü, şimdiye kadar en çok "Terörist Türkiye" sloganının haykırıldığı bir gün olarak tarihe geçti. Bu çok anlamlıdır. Yürüyüşe katılan herkesin birkaç kez böyle bir sloganı kullandığı hesaplanırsa, bu, milyonlarca kez dile gelen bir tersliğin düzeltilmesini istemektir. Kabul etmekten başka, burada hiçbir itiraz geçerli değildir.

20 bine yakın Kürdün Almanya sınırından içeriye sokulmaması, Almanya'nın istediği bir yardıma söz konusu devletlerin karşılık vermesi anlamına geliyor. Bu da Kürdistan halkının PKK'nin önderliğinde devletlerin gücünü aşan bir meşru güç düzeyine ulaştığının kanıtıdır. Kürtler devletlerin ortaklığıyla, işbirliğiyle durdurulmaya çalışılıyor. Deyim yerindeyse teke tek güç yetiremiyorlar. Bir TC'nin tek başına PKK'nin karşısında duramayacağı kesinleşmiştir. Bu yürüyüş vesilesiyle Almanya'nın da PKK'ye yenildiği ortaya çıkmıştır. Örneğin PKK ve ERNK'yi yasaklarken bütün Avrupa'yı ortak etmeye çalışması, tek başına böyle bir olayı göğüsleme gücünün olmadığını bilmesinden dolayıdır.

"Kürdistan'a Yürüyüş", 150 bin civarında Kürdün bir araya gelmesiyle tam anlamıyla adına layık olarak gerçekleşti. Organizesinin yetersiz olması, biçimsel olarak daha güçlü değerlendirilememesi, söz konusu sonucu zayıflatamaz. Bir çağrıyla yüzbinler harekete geçebiliyorsa, bu Kürdistan'a en büyük dönüştür. Bu katılımın çeyreği bile savaşa hazır olsa bir devrim için yeterlidir. Bu temelde ortaya çıkan bir gerçek de, bu sayı sağlam örgütlendirilirse, doğru yönlendirilirse, döneme yeterli cevap teşkil edebilecek biçimde harekete geçirilirse, bir devrim mücadelesi için yeterlidir. 25 Haziran günü Kürdistan için yola çıkan yüzbinlerde böyle bir inanç, böyle bir kararlılık ve böyle bir azim vardı. Yurtseverler bunun coşkusuyla yorgunluklarını unuttular. Kürdistan'ı yürüyüş güzergahı boyunca düşündüler, yaşadılar. Yüzbinler için bir gün bile "Kürdistan" ortak gündem olursa, yoğunlaşmanın merkezinde sadece "Kürdistan" yer alırsa, buradan müthiş güç çıkar. Bu, aynı zamanda yüzbinlerin toplu eğitimidir, ortak birliğidir, büyük örgütlülüğüdür, sağlam dayanışmasıdır. Bu da bir devrimin muhteşem gücüdür.

"200 bin insanın örgütlülüğe, göreve hazır olduğu kesinleşmiştir. Mevcut güç 200 binden ibaret sayılsa bile, bu 200 binin en azından 200 bini daha örgütlemesi zor değildir. Kişi başına bir kişi düşer ki, bunu başarmak işten bile değildir. Dolayısıyla topyekün hedef, bir sonraki yürüyüş hedefi bütün Kürdistanlıları ayağa kaldırmaktır. Tabii bu da yeterli değil."

Bu büyük eylem, mücadelemizin Avrupa cephesi için her türlü görevin gerçekleştirilmesinde yeni bir atılımı, kesin sonuçlu başarıları dayatıyor. En azından 200 bin insanın örgütlülüğe, göreve hazır olduğu kesinleşmiştir. Mevcut güç 200 binden ibaret sayılsa bile, bu 200 binin en azından 200 bini daha örgütlemesi zor değildir. Kişi başına bir kişi düşer ki, bunu başarmak işten bile değildir. Dolayısıyla topyekün hedef, bir sonraki yürüyüş hedefi bütün Kürdistanlıları ayağa kaldırmaktır. Tabii bu da yeterli değil. Çünkü Avrupa cephesi Avrupa için değil, ülke devrimi içindir. PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan yoldaşın Avrupa'daki halkımıza ve temsilcilerine yılın başında yaptığı bir çağrı vardır: **"Ülkeye dönüş taarruzu başlatın!"** Bu çağrının anlamı iyi kavranırsa, gerekleri yerine getirilirse, bunun anlamı, Avrupa'dan onbinlerin ülke sahasındaki sıcak savaşa akması demektir. bunun bir gereği olarak 50 binlik gerilla hedefinin 10 bininin Avrupa'dan oluşmasını her kadronun yanısıra her yurtseverin de amaçlaması gerekir.

Artık ülkeden uzakta bulunan her Kürdün sloganı **"HAYDİ KÜRDİSTAN'A!"** olmalıdır. Frankfurt'ta yüzbinler sembolik olarak Kürdistan'a yürüdü. Bundan sonrası gerçek bir yürüyüş olacaktır. Tam zamanıdır. Kürdistan devriminin zaferi elimizin uzanabileceği kadar yakındır. Bütün kaygılardan, bireysel çıkarlardan sıyrılıp harekete geçelim ve zaferi koparıp ulusal kurtuluşu başaralım!

Frankfurt'taki büyük Kürt selinin tek çağrısı ve mesajı: **HEMEN ŞİMDİ, HER ŞEY KÜRDİSTAN'IN KURTULUŞU İÇİN!**

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın 3. Ulusal Konferans'ta partileşme üzerine yaptığı değerlendirme:

Bütün gelişmeler amansız bir partileşmeyi dayatıyor

Baştarafı 1. sayfada

bu sosyal mücadeleyi, ulusal mücadeleyi böyle çok düşkünce, çok ilkelce, oldukça gelişme kurallarını bir tarafa bırakarak bizdeki insan yapısının en boş, en iflas etmiş özellikleriyle yaşamayın dedik. Gerçekten bu tutumu yaşatmamaya büyük özen gösterdik. Fakat yine de kurnazlar var ve buna cesaret edebiliyorlar. Kendini bir vicdan muhasebesine tabi tutmadan, siyasal lafazanlıkla, maskelemeyle, korkunç bir çabayla ancak geliştirilebilen bir özlü devrimci çalışmaya böyle yaklaşırsanız, utanç verici durumlara düşersiniz. Dolayısıyla partileşmemiz çok büyük yanlışlıklarla, ondan da öteye sapmalarla tehdit edilmek isteniyor. Hani derler ya, "asabımı bozma!" Siyasette bu sözcükler fazla anlam ifade etmez. Bu tür yaklaşımlar hep kendine göre değişik yöntemlerle hayata geçirilir. Ama gerçekten bu kadar ilkel tarzlarla da birbirimizle uğraşmaya hakkımız yok. İndirgenmek istenilen uğraş seviyesi en bayat, en içi boş veya bizim köylü toplumunun bütün çirkinliklerini barındıran bir tarz. Bir adım ötesi sözde şehir görmüş olmasıdır; bundan kurtulunamıyor. Politikada bir adım ötesini bile görmeye yanaşmıyorlar.

Söz söylemekle büyük iş yapmak farklıdır

Biz, aslında açmıştık, açtırmıştık. Dağlarda kalıyorlar, ilkelleşiyorlar, herhangi bir çalışma alanında veya şehirde kalıyorlar, basitleşip gidiyorlar. Şimdi hangisine cephe, hangisine gerilla diyeceğiz! Kendini bu kadar basitleştirenler, biçim yoksunu yapanlar, hangi önemli sorunlara çözüm getirebilirler ki! Görüyorsunuz; biz yaşamımızı parti çalışmasına vereceğiz, bütün davranışlarımızı, söz gücümüzü eğiteceğiz ve sizler de gittiğiniz her yerde tersinin şampiyonu, bunun aleti olacaksınız! Nerede görülmüş bu? Bunun anlamlı, erdemli olduğunu kim söyledi size? Bunun okulunu nasıl okudunuz, hangi okulda okudunuz da böyle yetiştiniz? Ben mi sizi fazla tanımıyorum? Gerçekten sanıldığından daha mı fazla ağır sorunları yaşıyorsunuz? Daha önce de bu soruyu sormuştum. Acaba terbiye, eğitim düzeyiniz çok daha mı tehlikeli? Yaşanan toplumsal çarpıklık, baştan çıkarılmışlık çok daha mı geri acaba? Bizim sizleri veri olarak kabul etmemiz daha

"Öte yandan bu kadar büyük laf ediyor. İnsanda terbiye olur, vicdan olur, insaf olur. Madem bu kadar büyük konuşuyorsun, peki yaşamından, kişiliğinden ne haber! Bu ağlamak neyin nesi oluyor! İnsanda biraz utanma duygusu olur."

fazla iyi niyetten mi kaynaklanıyor? Bazı örneklerde görüldüğü gibi kimse boyundan bin kat büyük söz söyleyemez. Halbuki büyük söz söylemekle büyük iş yapmak farklı işlerdir. Zaten yalana bu kadar sarılmak, çok zayıf olduğunuz halde bu kadar kendi kişiliğinize sarılmanız, bu kişilik şahsında çok iyi görülüyor. Lafı çok büyük söylemek zorunda, çünkü o zayıflığını başka türlü gizleyemez. Sözümona büyük felsefeler, davranışlar göstermek zorunda. O çok küçük olan konumunu yoksa gizleyemez. Bu çok yaygın bir tutum. Balonlaşmayı söndürmek gerektiğini sıkça vurguladım. Mütevazi, akıllı bir kişiliği bir türlü oturtamadık. Ama bu bir zavallılık; raporları okuyoruz, sıradan onurlu bir kişi bile olsa bence çalışma alanlarında o tabloları sergilemez. Ben günlerdir ispatlamaya çalışıyorum. Bir hamalı bile kan-ter içinde çalıştır, ona sıradan bir yaşam imkanını sağla, bin defa şükreder. Şimdi bizimkilere bütün hizmet çabalarımıza rağmen, kendilerinin politika adına yaptıkları, tutumlarını dayatmaktır.

Biz bunu düzeltmek zorundayız. Öyle büyük laflarla, o kendinizi yazdığınız, sandığınız gibi değerlendirmelerle bu iş yürümez. Ben yapımızı şimdi çok iyi tanıyorum; PKK'nin büyüklüğünü kendi büyüklüğü olarak görüp, belki de bin kat kendini farklı göstermeye, farklı yansıtıp yaşatmaya çalıştığını biliyorum. Bu kocaman bir yalan, yanıltma yaklaşımıdır. Bundan herhangi bir başarı beklenemez. Kaldı ki, çoğu da daha içini dökme fırsatı bulmuyor. Sözde bu kişilik biraz da bizden aldığı cesaretle güya özgür olarak davranıyor. İşte ortada özgürlüğü nasıl kullandıkları, nasıl ele aldıkları konusunda böyle bir saptırma, çarpıtma var.

Parti gerçekliğimizde bu hiç doğru değil. Herkes alçakgönüllü olmayı, amaca uygun yaşamayı bilmek zorunda. Başka türlü bu yük taşınamaz. Bu kadar abartmalarla, bu kadar saptırmalarla, bu kadar çirkin yöntemlerle bırakalım devrimci bir hareketin yürütülmesini, sıradan bir iş bile yürütülemez, basit bir iş bile görev bölümüne tabi tutularak geliştirilemez.

Bu konuda değerlendirme yaptım, bunu daha fazla uzatmak istemiyorum. Fakat bir kişiden genel bir yapıyı, sadece parti yapısını da değil, yaşanılanın ne olduğunu bu vesileyle göstermeye çalıştık. Bu nedenden dolayı zaten konu üzerinde yoğunca durma gereğini duydum. Çünkü bizim PKK gerçeğinde dönüştürmeye çalıştığımız bireyi siz özümsemeden bu işin altından sağlam çıkamazsınız. PKK yoğunlaşmasını asgari koşullarda yaşamazsanız, kırk yıl da geçse ve bu mücadele sürdükçe mahkum olmaktan kurtulamazsınız. Bunu önlemek gerekiyor.

"PKK gerçeğinde dönüştürmeye çalıştığımız bireyi siz özümsemeden bu işin altından sağlam çıkamazsınız. PKK yoğunlaşmasını asgari koşullarda yaşamazsanız, kırk yıl da geçse ve bu mücadele sürdükçe mahkum olmaktan kurtulamazsınız."

Partilileşme, gönüllülüğü esas alır. Gönüllülüğün üzerinde bu kadar sorumsuzluğu yaşamak, (liberalizm de demeyeceğim) bu kadar geri yaşam özellikleriyle kendini koyuvermeye çalışmak, bu işin düşmanca-bilinçlice önlenmesinden daha tehlikeli bir rolün sahibi olmasına götürüyor. Şimdi bir kişi olsaydı bir şey demezdik. Birisi kalkıyor bütünüyle parti dışılığı (ki bu tutumla 24 saat bile idare edilemez), hiçbir vicdan azabı çekmeden, hiçbir hesap verme gereğini duymadan, sırf canı istiyor diye bireysel yaşamı örgütlüyor ve bunu anlayış düzeyine getiriyor. Yani bir çocuğun hayalinin bile çok gerisinde hayallerle bunu ulusal düzeye kadar yutturmaya çalışıyor. Adına da siyaset diyor, anlayış diyor, eleştiri diyor. Böyle çok kişi çıkıyor. Gerçekte ise düşünceyle alakası yok; geridir, ilkeldir. Hatta oturmasını bilmiyor, ayakta durmasını bilmiyor, bir kocakarı gibi ağlamaktan başka bir şey elinden gelmiyor. Ama öte yandan bu kadar büyük laf ediyor. İnsanda terbiye olur, vicdan olur, insaf olur. Madem bu kadar büyük konuşuyorsun, peki yaşamından, kişiliğinden ne haber! Bu ağlamak neyin nesi oluyor! İnsanda biraz utanma duygusu olur.

Yenilgili kişilik muhatabımız değildir

Şimdi birçok kişiliğin yaşadığı durum budur. Sizin kendinize hiç saygınız yok mu? Vicdan denilen bir olay hiç vurgu yapmıyor mu duygularınıza? Tamam yani siyasileştik, keskinleştik, iradeleştik ama bütün bunlar bazı değerler içindir. Biraz fedakarlık düzeyi istedik diye insan bu kadar sınırsız kendisini dayatır mı? Ben buna parti içi mücadele mi, onun anlayışı mı diyeceğim? Hayır. Ben bu kişiliklere yatalak kişilik derim, yani kocakarı kişiliğinden daha berbat, daha düşmüş kişilik derim. Yok, "ne kadar önemli bir adammış, farklı görüşleri varmış!" Bunları mı tartışacağız sizlerle! Nerede; keşke öyle bir anlayış sahibi olsaydınız da, başımızı yarsaydık. Kendi haline bırakılırsa on tane yenilgi yaşatacak bir kişiliği nasıl muhatap kabul edebiliriz!

Dikkat edilirse, sorunları böyle sağlıklı tartışma imkanını bile ortadan kaldırıyorlar. Sözümona bu düşünce ve davranışlarıyla yaymışlar kendilerini. Hemen her birisi kurum olmuş, bir de kurumlar. Yeni yeni bu lafları duyuyoruz. Eline silahı verdik, biraz para verdik birer azman kesildiler. Böyle olursa, bu silahları, paraları yerin dibine koyarız, ama bu yaramaz ellere vermeyiz. Her şeyi biz verdik, bunların hikayesi çok açıktır.

İnsan kendi tarihi konusunda niye böyle gafil davransın ki! Kedi kadar bile olamayan şimdi başımıza aslan kesiliyor veya Allah'ın yoksulu şimdi en değme ağa kesiliyor. Nereden çıkarıyorsunuz! İnsan biraz haddini bilmeli, geçmişini bilmeli. Biz halen bir günü bu durumdan lehimize kurtarmak için iliklerimize kadar sorumlu yaşayacağız. Gerçekten bir gelişme için günü adeta tırmıklayarak bir şeyler kazanacağız, sen de üzerine böyle yayılacaksın! Hiç olmazsa gerçeğe doğru yaklaşalım ve laflarla kendimizi kandırmayalım.

Bizim toplumun yalan düzeyini, betonlaşma düzeyini biliyorum, ama biz PKK'de bunu aşmaya çalıştık. Kişiliklerinizin birçok özelliğini biliyorum; ama PKK'yi bilmekle farklı bir düşünce yapımız, siyasi doğrultumuz, onun emrine girmemiz var. Hiç olmazsa fazla katkısı olmuyorsa sorun da teşkil etmez, yürür diye bir değerlendirme sahibi olmamız gerekiyor. Alçakgönüllü olmadan, amaçlara biraz saygıyla yaklaşmadan biz birbirimizi ne yapabiliriz?

Bazı çocuklar var, hep pislerler, ondan sonra da bol bol pisledikleri yerde ağlarlar. Bunu yaparken de sanki çok iyi bir şey yapmış gibi uğraştırırlar. Bunlarınki, çocukların yaptığından daha ağır. En temel değerlerle oynuyorlar, ondan sonra da eleştiri adı altında, taktik adı altında vak-vak bağırıyorsunuz. Ne alakası var şimdi! Çocuk gibi pislemişsin altına, kimi kandırıyorsun! Şimdi bu tipinki, pislemekten de öteye, yıllardır pislemiş pislemiş, koku her tarafa salmış ve bunu eleştiri diye sunuyor. Hem de en üst perdeden. Ben kişilerin moralinin bozulmaması için gerçeklerini fazla yüzlerine vurmam. Çünkü onu kaldıracak güçleri yoktur. Ama birileri ısrarla böyle yaptı mı yönelme gücüm sınırsızdır. Hem de bunu ispatlamam, ona pisliğini göstermem, koklatmam imkanı sınırsızdır. Ama kaçmasın, ama onurluca olmayan yöntemlerle, düşmanın bile denemeyeceği yöntemlerle bizi uğraştırmasın. Yani "bu kadar pisliği ya yutacaksın, ya ben kendimi asarım" demek de ne oluyor? İnsan biraz saygılı olur. Ben tek yersiz bir söz söylemedim, ben tek bir yoldaşa karşı bir yetersizlik içinde olmadım. Bir yoldaştan beklenecek güç, destek ve katkıyı sunduk. Hepinize bu sunulmuştur. Yoldaşlığın temel kurallarına müthiş bağlı kalınmıştır. Şimdi siz bir köylü kurnazlığıyla tutumlarınızı böyle dayatırsanız "yapmayın" derler size. Böyle bir gücünüz de yok, böyle bir şeye gerek de yok.

Siz ayıplarınızı temizlemekle görevlisiniz. Ayıplarınızın üzerine, pisliklerinizin üzerine oturarak kokuyu daha da yaygınlaştıramayız, etrafa bulaştıramayız. Biz bunu gidermeye çalışıyoruz. Siz de alçakgönüllü olacaksınız. Ne mutlu size, ayıplarınızı biraz kaldırdınız diye. Bu, alçakgönüllülüktür.

Hemen her kişilik neredeyse bize bir yöntem hatası yaptırmaya çalışıyor. "Anlayışlar, eleştiriler var" adı altında, bilmem "sorunlar var" adı altında, kendi pisliğini temizletmek istiyor. Sen çirkinleşmişsin arkadaş! Yani bunun eleştiriyle bir alakası yok. Kendini yere atmışsın, ne alakası var eleştirilerle? Eleştiriyi devrimciler, düşmanına karşı onurunu ayakta tutanlar, düşmanına karşı herhangi bir eylemi olanlar, devrim yürüyüşünde kararlı olanlar yapabilir. Sen kaçış sürecindesin, sen gözünü kör etmişsin, düşmanın gerçeğini tanımamışsın, kendi özgürlük, direniş gerçekliklerimizle ilgini yitirmişsin. Partimizin içinde aslında bu tip kişilikler var. Sürekli saptırmayla, yanıltmayla uğraştırıyorlar. Bunu önlemek zorundayız.

Parti içi siyasallaşmayı biz ilerlettik, muazzam bir bilinçlendirme eylemini gerçekleştirdik. Değerlendirme, önderlik geliştirme çabalarımız var. Bunu biraz öğreniyorlar, ama bize pervasızca dayatıyorlar. Bunu düşmanına dayat, bize değil. Bizim özlü pratiklerimizi zorlayacağına, düşmanı zorla! Veya çevrende geri öğeler var, onları ilerlet! Hepinize sorayım; çoğunuz takım komutanı, bilmem ne sorumlusuydunuz, peki niye bir takımı ilerletemediniz? Seçkin bir takımlık güç niye oluşturamadınız? İnsan kendine bazı sorular sorar. Çok iri laflar edeceğine, kendini başka türlü göstereceğine, bir grup insanı niye eğitmediğini, hatta ilgilenmediğini kendine sormalıdır. Bunu yapmayan kişi bizden ne isteyebilir? Sorunlara çözüm mü isteyebilir; istese bile ciddiye alınabilir mi? Hak-hukuk talep edecek benden! Öte yandan ise en temel görevlerine bile yanlış yaklaşıyor, görmek de istemiyor.

Biz PKK'nin değerlerini korumak zorundayız. Bu değerler yalnız sizin çabalarınızla oluşmuyor. Hatta diyebilirim ki, söz konusu anlayış sahipleri bu çabaların sonuçları üzerine en çok oturmak isteyen kesimdir. Çok iyi biliyoruz ki, halkın bağışları vardır, önemli direnişlerin sahipleri vardır, en önemlisi de büyük direniş şehitleri vardır. Yine adı duyulmamış bazı emektar kişilerin çabaları vardır. Sözümona "parti içi mücadele" adı altında, "söz, laf sahibi olayım" diyenlerin büyük bir kısmı bu değerleri kapma çabası içindedir. Ben bunu uzun süre bu haliyle kabul edemeyeceğimi belirtmek zorundayım. Değerler üzerine böyle kendini sınırsızca yayma, anlamını bir tarafa itip, her şeyin sahibi olduğunu ortaya koyma yaklaşımına ben nasıl rıza gösteririm! O alçakgönüllülüğü yitiren birisini nasıl tehlike olarak görüp değerlendirmem! Biliniyor ki, bir parti genişledikçe içine her türlü tortu, her türlü sınıf ve tabakadan kişilikler, dolayısıyla onların talepleri de girer. Ama bu böyledir diye, biz partimizin özlü ifadesi olmaktan asla geri durmayız. Ben her zaman söyledim; her şeye tenezzül edin ama parti birliğiyle, onun

"Partileşmemiz çok büyük yanlışlıklarla, ondan da öteye sapmalarla tehdit edilmek isteniyor. Hani derler ya, 'asabımı bozma!' Siyasette bu sözcükler fazla anlam ifade etmez. Bu tür yaklaşımlar hep kendine göre değişik yöntemlerle hayata geçirilir. Ama gerçekten bu kadar ilkel tarzlarla da birbirimizle uğraşmaya hakkımız yok."

özlü ifadesiyle oynamayın. Partinin yapılması gereken temel çalışmaları vardır; propaganda, örgütlenme işlerinden asla vazgeçmeyin, demiştim. Bir kapışma sürecinde, parti içi bir kavga döneminde değiliz.

Bu noktada biraz daha açıklık getirmek gerekiyor. En son olarak partidışı anlayışta uç noktaya varan bay, şunu aklına iyice yansıtmıştır: Bir yandan iktidar olmaktan kaçıyor; tabii direnişten kaçan iktidar olmaktan da kaçar. Ama yarı yolda kendini bir yerde tutuyor, tilki gibi yani. Bir yandan "devrim olmaz" diyor, diğer yandan da olan devrime, iktidara habire atılıyor. Bunu yaparken de gerekçesi, çok basit bir kanbağı veya ahbap-çavuş ilişkileri, ilkel toplumsal ve mahalli özelliklerdir. Çok geri bir parti düzeyi, eğitilmemiş ihtiraslar. Bırak iktidar olmayı, iki doğru söz sahibi olmayı bile nasıl yılların çabasına borçlu olduğumuzu söyledim. Bunu nasıl görmezlikten geleceksin! Adeta yaprak kıpırdamazken, bir-iki sözcükle kendi kimliği dile getirilmezken (bunun tarihi çok somut), adeta kara taştan su çıkarırcasına biz yoğun bir çabayla bir gelişmeyi başlatacağız, sen, sınırsız bir biçimde üzerinde hesap yapacaksın! Şu anda PKK içinde sözümona mücadele ediliyor! Aslında hep birbirlerine sorun çıkaranların temelinde değer üzerine mücadele var. Hiç değer yaratmayanların değer mücadelesi! Kaldı ki değer yemesini, kendileri için de doğru kullanmasını bilseler insan bir şey demez. Çok ilkel bir mücadele aslında. Sonuçlar hiç hesaplamadıkları bir biçimde oluyor.

Kimse "PKK'nin büyüklüğü benim de büyüklüğümdür" diyemez

Önlemek zorundayız. Bunları mutlaka terbiye sınırına çekmek zorundayız. Dediğim gibi, bu tutumları eleştiri, hizip olarak kabul etmiyorum; büyük terbiyesizlik, düşkünlük olarak görüyorum. Bunları biraz terbiye sınırına çekmek zorundayız. Tabii bu geri bir kişilik veya kişilikler toplamı, çok geri bir toplumsal düzey. Kendini daha basit klan, kanbağı ilişkilerinden koparmamış, siyasileştirmemiş, herhangi bir felsefi, siyasi bilinçlenmeyi yaşamamıştır. Aslında siyasi, felsefi gelişmeler için de imkan vermiştik. Okuyabilirlerdi, kendilerini eğitebilirlerdi. Çok sınırlı bilgi imkanlarıyla nasıl din kitaplarını, burjuva felsefesini, en son sosyalizmi okuduğumuzu vurguladık. Bir bilinçlenme olmadan, sen toplum yasalarına güç yetiremezsin, toplum yasalarına anlam veremezsin. Anlam veremediğin için de uygulamada fazla güçlü pratik de geliştiremezsin. Geriye köylü kurnazlığı, köylülerin akıl hocalığı kalır. Peki biz kendi köylülerimizin ve esnafımızın akıl hocalığıyla ne kadar devrim yapabiliriz? Ulusal meseleye ne kadar çözüm getirebiliriz? Bunların akıl hocalığı gerçekten neye yarar? Ben de çok düşünüyorum. Gerçekten bu yaklaşım her bakımdan iflasçıdır; 24 saati ya kurtarır, ya kurtarmaz. Hani ulusal dava, hani ulusal sorunların çözümü! Buna soyunmuştuk. Hiç olmazsa parti edebiyatını okurlar ve mutlaka kendileri için gerekli olan bilinci çıkarırlar diye düşünmüştüm. Onu da yadsımışlar, hatta bir tarafa atmışlar. Binlerce kitaptan çözülecek değerlendirmelere, hiç olmazsa bu kadar kolaya, hazır hale getirilene ilgi duy ve kendini yetiştir! Daha klan, kabile bağlarını bile çözemeyen, ulusal bağların temel özelliklerini göz önüne getirmeyen, ruhça da fırsat buldu mu bir kabileci, bölgeci olmaktan öteye gidemeyen, yine fırsat buldu mu duygularını en düşkünce yaşamaktan kendini kurtaramayan kişi, hangi devrimcilikten, hangi ulusal kurtuluşçuluktan bahsedebilir? İnsan haddini bilmeli ve bu soruları kendine sorabilmelidir.

PKK büyük ama bu, sen de büyüksün demek değildir. PKK belli bir gelişmeye yol açıyor ama bu, sen de gelişmelere yol açıyorsun demek değildir. Hayır! İşte büyük hastalık burada. Bütün büyüklükler bizimkilere, bütün olumsuzluklar da bana! Söz konusu tip, zaten bunu çok açık bir biçimde de belirtiyor. En temiz, en şefkatli, en doğru, en güzel, en her şey! Ve "bütün olumsuzlukların, bilmem bütün kötülüklerin de başı acaba önderlik olamaz mı? Onun ideolojik, siyasi çabası olamaz mı?" demeye getiriyor. Şimdi kurnazlık yapılır da, bu kadar yapılır mı? TC'nin yaklaşımına ne kadar benziyor. Bütün kötülüklerin kaynağını nasıl yansıttığını biliyoruz, toplumu ne hale getirdiğini biliyoruz. Bunların ne kadar iğrenç olduğunu, neredeyse dünyada

"Parti dersi yaşam dersidir. Nasıl ki, bir damarda kan durduğunda bir dakikada bünye çökerse, ulusal yaşam için de, özgür yaşam için de partileşmeyi durdurdun mu, partili olmadın mı, öldün demektir."

görmeyen, bilmeyen yoktur. Bütün kötülüklerin kaynağını bana bağlamak! İnsan bu kadar izdüşüm içine girer mi? Karşı cephedeki düşmanla bu kadar çakışır mı?

Mesele bir kişi olsaydı, ben bu kadar üzerinde durmazdım. Bu yaygın bir özelliği temsil ediyor. Zaten bir çırpıda binlerce kişiye kendilerini kabul ettirebilmelerinin, rahatlıkla yutturabilmelerinin de nedeni bu. Mevcut zaaflar düzeyi, ilkellikler düzeyi böyle "önder"lere yaşam hakkı verir, başarı imkanı sunar. Biz bunu aşmak zorundayız. Bütün söz vermelere rağmen, doğru bir önderlik temsiline güç yetirenler, parmak sayısı kadar var mı, yok mu? Günlerin ne kadar önemli olduğunu şimdi vurgulayın dersem, çok büyük bir tekrar olur, gevezelik olur. Vurgulamadan geçsem pratikler ortada, kişilikler ortada. Burada yine vurgulandığı gibi bir kişilikten veya bir andan bahsetmiyoruz. Eğer bunu önleyemezsek bütün bir toplumsal geriliğin, ilkelliğin, ulusallıktan, sosyallikten uzaklaştıran kalıntılarına, temsilcilerine alan açmış olacağız. Bu tip dayatmalara karşı biz partiyi güçlendirmezsek, bırakalım ulusal kurtuluşu ve onun zaferini, çok sınırlı da olsa yol açılan bazı uluslaşma, ideolojik, siyasi gelişme imkanlarını bile kendi ellerimizle ortadan kaldırmış oluruz. Bu açıdan anlamanızın önemli, temsil işinizin çok mühim olduğunu söylüyoruz. Bu kadar duygularının, bu kadar davranışlarının etkisi altında uzlaşana, alet olana veya tembellik yapıp kendini yere atana biz ne ad takacağız! Bununla biz hangi devrimi yapabiliriz!

Parti hasta topluma bakım örgütüdür

Yıllarca sigara tüttürdünüz, hayallere daldınız, geldiniz. Bazı duygulara kendinizi kaptırdınız, geldiniz. Sıkı bir eğitimle, sıkı bir örgütlülükle çok az ilişki kurdunuz. Biz tarihe karşı, halka ve topluma karşı da sorumluluğumuzu biliyoruz, ama hiç olmazsa bunu parti içinde bu kadar uzatmaya gerek yok. Tarihi anlarız, ama ona gereken karşılığı veririz. Hatta toplumu da anlarız ve ona da verilmesi gereken karşılığı veririz. Bunu yaptık ama sizin kendinizi bu kadar hastalıklı yapmanıza, süründürmenize anlam veremiyoruz. Tabii bütün bunları söylerken, karşımdaki, bütün bu geri özelliklerin temsilcisidir. Çok somut, tartışma götürmez bir biçimde psikolojik olarak ne kadar hasta olduğunu, fakat sözümona siyasi anlayışlarının da ne kadar bitirici olduğunu, bir de çok geri bir toplumsal özelliğe sığındığını görüyoruz. Evet, korkunç bir fesat üçgeni. Bir ucu gözyaşı ve psikolojik hastalık, bir ucu en geri toplumsal özellik, bir ucu da devrime, devrimciye dil uzatacak kadar küstahlık. Kur üçgenini, içinde her türlü fırıldağı çevir! Bu üçgen yaklaşımını hepinize uygularsak, denk düşer.

Siz bu kadar kolay iktidar savaşını vereceğinizi nereden aklınıza getirdiniz? Halkın iktidar savaşımını, parti içi iktidar savaşımını böyle kolay ele alacağınızı gerçekten nereden öğrendiniz, merak ediyorum. Hangi okul kitaplarından okudunuz, kim öğretti size? Pek okul okuduğunuzu da sanmıyorum; köylü okulu, sokak okulu, kaldırım okulu, hava-civa okulu! Ben öyle değilim. Benim arşınlamadığım tek bir dolaşım yeri kalmadı, ama ne kadar düşündüm, ne kadar dağdan-taştan tutalım, kurttan kuşa kadar hepsinden bir şey öğrenmeye çalıştım. Şimdi gelmişler bütün bilinçsizlikleriyle, bütün ihtiraslarıyla, bütün duygu veya duygusuzluklarıyla, bütün acı veya acımasızlıklarıyla, bütün korku ve sözümona cesaretleriyle: "Haydi bizi taşı!" Bu işe önce terbiye gerekir. Bu durumunuzla kim taşıyabilir sizleri? Onun için eğitim çok önemli, süreçlere göre hazırlanmak çok önemlidir. Doğru-dürüst bir talimatı bile uygulayamıyorsunuz; en çok yaptığınız ucuz bir ölümdür. Bir yaşama hükmedemiyorsanız, ne yapalım sizi! Ben toplumdaki hastalıkları anlarım da, böyle parti içi hastalıkları ne yapayım? Can güvenliğini bile uygun koşullarda sağlayamıyor. Aslında parti içindeki hastalar, toplumdaki hastalardan daha beter.

Partiyi tam bir hastaneye çevirenler az değil. Gerçekten şu anda bir

"Biz yaşamımızı parti çalışmasına vereceğiz, bütün davranışlarımızı, söz gücümüzü eğiteceğiz ve sizler de gittiğiniz her yerde tersinin şampiyonu, bunun aleti olacaksınız! Nerede görülmüş bu? Bunun anlamlı, erdemli olduğunu kim söyledi size? Bunun okulunu nasıl okudunuz, hangi okulda okudunuz da böyle yetiştiniz?"

bakıyorum, hemen hemen bütün alanlara biraz göz atıyorum, tam bir hasta yatağı haline getirmişler. İlk konuştuğu cümleyle hemen tanıyorum adamı. Bir askeri ordulaşma olduğumuzu söylüyorsak, asker nasıl konuşur? Askeri kişilik, bırakalım benim gibi bir sorumlu arkadaş karşısında, hemen her şey karşısında tetikte bir kişiliktir. Hali uyku hali; kendinden geçmiş biri, yılların yorgunu. Partiyi gerçekten bütün eski-püskü dertlerinin, yaralarının bir tedavi yeri sanıyorlar; "parti bize baksın" diyorlar. Hayır; parti sana bana bakım yeri değil. Parti, hasta topluma bakım örgütüdür; kurtarıcılar, doktorlar topluluğudur; hastane yeri değildir. Bütün elemanları, hasta insanların imdadına koşarlar. Parti içinde "ben hastayım" demek ayıptır. Ama ortada, bilmem neye oynayan kişiliğimiz. Bu kadar çıldırmışsan ne işin var veya bu kadar hastalanmaya, hasta gibi kendini göstermeye ne hakkın var?

Ciddi çarpıtma, saptırma var. Pek öyle hasta falan da değil, fırsat buldu mu veya kendi işine geldi mi canavar kesiliyor! Burada yanıltma var. Görüyorsunuz yani, parti içinde doğru yaşamak zorundayız. Yapmazsanız, bu işin altından çıkamazsınız. Bu durumda birbirimizi sağlam bırakmak da mümkün değil. Böyle parti içi mücadeleye kendini yatıran adam, sonunu hesaba katarak, hiç olmazsa kendini bir vurma gücü haline getirmeli, böyle pisleştirmemeli. Çoğunuzun davranışı böyle. Zamanı gelip de onunla mücadele ettiğinde sonunu hesapla. Söylediğin her lafın bir sonucu olacak. Ben bile bu kadar hesaplayabildiğime göre, siz niye hesaplamayacaksınız! Partiyi bir kargaşa ortamına getirmek ajanların işidir. Partiyi yersiz-zamansız sorunlarla boğuşturmak psikolojik savaşın işidir. Ama bazen en değme militanlarımız, bakıyorsun en uzman psikolojik savaş öğelerinin yapamadıklarını yapıyorlar. Peki başka siz neye varsınız? Yani, "biz hastalıklarla gelen psikolojik savaş elemanlarıyız" deniliyor. Yerinde olmayan her sözünüz, her adımınız, dedik ki, düşmana hizmettir. Ben de öyle olabilirim değil mi? Yani kendimi biraz duygusallaştırabilirim, birkaç gözyaşı döküp sizi etkileyebilirim. Fakat savaş kurallarımızda bunun pek doğru olmadığını biliyoruz. Yetersizlik sınırlarını her gün böyle anlatabilirim. Ama bu işe katıldığım ilk günden beri tek bir anımı bile böyle yansıtmak istemedim. En rahat ve yeterli olabileceğiniz koşullarda bile bu kadar yetersizliği yaşayın, yaşatın! Bu kimin felsefesi? En rahat yapabileceğiniz işleri yapmayın, adına da "yetersizlik, unutkanlık" deyin! İnsanda biraz vicdan olur. "Bürokrasicilik yapacağım, mevkicilik yapacağım" demekle neyi kurtarabilirsiniz? Bürokrasi neyi kurtarıyor, mevki düşkünlüğü neyi kurtarıyor? Sen bununla neyi kurtaracaksın? Kaldı ki, mevkicilik de yapmayı bilmiyorsunuz. Yetkinin kelime anlamını bile bilmiyorsunuz. Öyleyse öğreneceksiniz.

Şimdi bütün bu sorunlar bizi uğraştırıyor. Dikkat edelim, burada parti için sergilediğimiz çabalar birkaç kişiyi düzeltmek için değil, bir dönemi tümüyle karşılamak ve yine ulusallaşmaya dayatılan ilkelliği aşmak içindir. Yani kendini dayatan kişilik, öyle sıradan bir durumu dayatmıyor. Herhangi bir yalnız kişiliği, psikolojik bir hastalığı da dayatmıyor. Tekrar tekrar özetliyoruz ki, sizi dayatıyor; sizin ilkelliğinizi, uluslaşmamış, partileşmemiş basit köylülüğünüzü, basit küçük-burjuvalığınızı, basit özlem ve taleplerinizi arkasına alıyor. Bu, tarihte çokça görülmüş bir hikayedir. Devrimin zorluklarından rahatsız olanlar, her zaman karşı isyan talebi içinde bulunurlar. Bütün provokatörlerin tarihinden bunu iyi biliyorum. Sürecin güçlüklerini, acımasızlıklarını ben de biliyorum. Ama bunu bir karşı isyana dönüştürmek tamamen düşmanın bütün tarihte denediği bir yaklaşımdır. Devrime kalkanların yorulduklarını ve çok sıkışırlarsa tepki duyduklarını gören düşman, bunların içine adamlarını yollar, tahrik eder, pişmanlık yasası çıkarır, geriye dönüş çağrısı yapar. Zaten bunun bize nasıl dayatıldığını da biliyoruz. O açıdan işte "filan kampta parti yaşamının, askerlik yaşamının dışına düştük" demeniz, kendinize bir karşı isyancı aramak anlamına gelir.

Partileşmek bin yılların kördüğümünü parçalamaktır

Meseleyi böyle anlayacaksınız. Yoksa biraz beyninizi, iradenizi ayaklandırsaydınız, bir halk direnişçiliğinin yolunu bulamaz mıydınız? Saflarınızı düzenleyemez miydiniz? Öyle anlaşılıyor ki, dayatılan şudur: Zorluklar çok fazla, devrimci tarzda işlerin üstesinden gelinmez, öyleyse bundan vazgeçmek; ilkel milliyetçilik aşılmaz, öyleyse sonuna kadar ilkel milliyetçilikle uzlaşmak; sömürgeciliğin politikası aşılmaz, öyleyse sonuna kadar sömürgecilikle uzlaşmak; reformizm aşılmaz, öyleyse sonuna kadar küçük-burjuva anlayışlarla uzlaşmak; devrimci yöntemler ülkede fazla sonuç almaz, öyleyse sonuna kadar reformist yöntemlerle uzlaşmak; mevcut devrimci yaşam tarzı çok zorlu, öyleyse devrimden kaçış yaşamıyla sonuna kadar uzlaşmak; hatta devrimin korkunç bir çabayla elde ettiği imkan-fırsatları dağıtmak; tamamen bunu esas alan sözümona bir yaratıcı taktik önderlik sunmak; böyle bir yaklaşımla kendini önder kılmak; bu tutumla bilmem bir çevre halinde tutmak; "bu sonuç alır" demek... Bunun alacağı sonuç ne olur! Bunlarda tarihi, toplumsal hedefler aramayalım. Kendini bir ajan olarak sunmak isteyen birinin bile, kendini bu kadar geri duruma açık tutmaması gerektiğini söylerim. Kendini pazarlamaya çalışan biri bile çok daha akıllı tedbirlerle sorunları doğru ele alır.

Anladık, zorluklarımız var ve her zaman da olacaktır. Uluslaşma sürecinin zorluklarını ben zaten ilk iki kelimenin ortaya çıkarılışında vurgu-

ladım. Şimdi bunun eylemindeki zorlukların nasıl olacağını da biliyoruz. Bizdeki bir partileşmenin bin yılların kördüğümlerini parçalamaktan geçtiğini biliyoruz. Başını koparsan partileşmeye gelmeyen, klan taşlaşması içinde olan ilkelliklerle boğuşarak sağlanacağını biliyoruz. Altın gibi bir

"Biz akıllı olmak zorundayız. Varsa maceracı, her türlü hayalperest anlayışınız, derhal aşın! Varsa işlediğiniz vahim, gafil gibi çok ayıp davranışlarınız, derhal durdurun! Varsa gücünüz, tutkularınız, esas itibariyle parti ölçülerinde yoğunlaşın, onu başartın."

ilerleme imkanı sunsan bile, belki ona bakmasını bilmez. Bu kişiliğe bir sigara sunarsan, kırk takla atan bir yaklaşımla karşı karşıya olduğumu bilirim. Buna rağmen bir partileşmeyi yürüttüğümüzü biliyorum. Düşmanı nasıl tanıdığımızı söylememize gerek yok. Devrimin koparıcı taktiklerinin ne olduğunu da söylememize gerek yok. Onları da siz bilmiyorsunuz.

Suçlamadık, biraz öğrenin dedik. Taktik yaşam nerede, siz nerede! Dağların zirvesine oturuyorsunuz ama orada bile bir basit düzenlemeyi bilemeyenler hangi taktikten bahsedebilirler! Bir silahın gücünü bile doğru-dürüst hesaplayamayan hangi taktikten bahsedebilir! Tüm bunları da ben anlatabilirdim, fakat ne kadar etkili olur! Sorunların üstünü bu kadar örtbas et ve saptır, ondan sonra da bizi bir tartışma ortamına çek! Bu, TC'nin gündemi saptırmasına benziyor. Her gün bir gündem icat ediyor. Son bir hafta içinde TC'nin çarpıttığı gündemi acaba siz biliyor musunuz? Ben bile zor kestiriyorum, nasıl gündem saptırdığını. Bizimkilerin de yaptıkları, habire parti içinde gündemi saptırmak. Sizin günlük olarak yaptığınız, devrimci gündemi saptırmaktır. Beyniniz kaldırmıyor, yüreğiniz yetmiyor ve saptırıyorsunuz. Ama zor olanı esas almak durumundayız, başka türlü bu işin altından biz kalkamayız. Biraz kendi gerçeğime karşı duyarlı olmasam, binlerce defa beni de saptırmış olurlardı. Beni başka bir gündeme çekip boğuştururlardı. Zaten herhangi bir raporda kırk yerden gündem saptırma ve bizi boş çekiştirme, düellolarla uğraştırma durumları var. Hemen her sahadan gelen raporlar biraz böyle. Taktik adı altında herhangi bir şey yapıyorlar, eğer ona ben de takılsam bitirmeye, çok ciddi bir gedik açmaya yeterlidir. Aslında belki ben de önemli oranda aldandım, beni de büyük oranda aldattıklarını söyleyebilir bunlar. Yani yoldaşça iyi niyetimizi belki de çok ileri düzeyde kullanmışlardır. Ama tümüyle bunlara teslim olmadığımı söylemeliyim. Adam biraz fırsat bulunca, en ince yöntemlerle, bilmem ince etkilerle bizi neredeyse teslim almaya çalışıyor. Kendi taktiklerine kurban ettirecek! Biraz duyarlı olmasak kimbilir ne kadar hata yapardık. Zaten sizinki hata değil, kocakarı gibi günde on defa teslim olmak. Gerçekten istemeden ben bazı sözleri çok ağır söylüyorum, fakat bu biraz gerçeğe alıştırmak içindir. Kendi devrimci siyasi değerlerine karşı bu kadar tavizkar davranan kişilik, siyasal "orospu" değil de nedir? Şunu söyledim; sokak düşkünü değil de nedir? Gerçekten vazgeçilemeyecek siyasal ilkelerinizin ve bununla çok uyum içinde olması gereken pratik davranışlarınızın hayatta olması gerekir ki, sokak düşkünü olmayasınız. Başka türlü biz kurtulabilir miyiz? Partileşmek çok kolay iştir dersek, kolay temsil edilir.

Peki bu yalanlar, dolanlar nedir? Aslında büyük yalanlar var. Hem "koptum, kopuyorum" diyeceksiniz, hem "içindeyim, uğraştırıyorum" diyeceksiniz, hem de anlı-şanlı sıfatlardan bahsederek, "kişiliğim şöyledir-böyledir" diyeceksiniz! İnsan bu kadar yalancı olur mu? Çarpıtma, sahtekarlık olur da, bu kadar olur mu bir siyaset içinde?

Tarihi eylem anlaşılmadan bu dünyada yer bulunamaz

Görüyorsunuz, hikaye aslında çok kapsamlı; siyasileşmeye gelememek, çizgiye gelememek, özellikle birkaç lafa geliyorsa da onun uygulama gücüne gelememek ve birçok hususa da dikkat bile etmemek... Dönemi biz böyle geçirirsek tarihi eylemimiz boşa gider. Dolayısıyla bir kişinin kendi şahsında kurtarmak istediği neydi? Bu şahsın kendi şahsında kurtarmak istediği neydi? "İlkel milliyetçiliğin teslimiyetine, ihanetine onay, onunla uzlaşma" diyor. "Her türlü savaş kaçkınlığına, savaş dışılığına, savaş kişiliğinin aşınmasına onay, ona yaşamı rahatlatma" diyor. "Şefkat, sevgi" diyor. Sömürgeci devletlerle her türlü ucuz ilişkiye yatmaya "taktik ustalık" diyor. Özellikle parti içinde bireyselliği körüklemeye "komutanlık" diyor. Yönetim olayından uzaklaşmaya "hakim olma" diyor. Sonuç; bütün bunlar bir araya getirildiğinde, bir anlayış olduğunu ve bu anlayışın da sonuçlarını gör dediğimde, tam bir hiçleşme, her tarafı kokuya boğan bir pisleşme, pislik. Daha üzerine gitmeden "öldüm ölüyorum, kaçtım kaçıyorum" diye kıyamet koparmak! Tabii ki, bir partili kendini bu duruma getiremez. Bu hikaye biraz hepinizi yansıtıyor.

Partileşmeyi ucuz ele alanların sonu budur. Mevzisini, mevkisini, yetkisini, sorumluluğunu böyle ucuz çarçur edenler, ergeç bu duruma düşerler, diyorum. Bu hikayeyi anlayacaksınız. Şimdi sizin ondan da beter bir çocuklaşma durumunuz var. Böylesine sözümona büyüklüğe sığınıp, çocukça kendinizi büyüğe bağlama, bilmem türlü türlü aldatmacalarla kendinizi daha da beterin beteri etme durumunuz var. En büyük veya büyük diye tabir edilen nasıldır, size göstereyim. Ne alakası var sizin o yaşamlarla bu büyüklüğün! Yine anlamayacaksınız, size yer yok bu dünyada o zaman. Bütün özlemleriniz kursaklarınızda sizi patlatır. Sizin için yaşamı cehenneme çevirir. Lanetli olursunuz. Günlük olarak gelen haberler var, terslenip durursunuz her tarafta. Bir işiniz doğru gitmez. Kendi doğrultunuzda böyle yetersiz olanlar fazla yaşayamaz.

Bin defa söyledim; biz aşiret olamayız, kabilecilik, ailecilik yapamayız. Kürdistan'da zaten bunu iyi yapanlar bile şimdi bela. En iyi yapanlar, en tehlikeli işbirlikçilerdir. Ailecilikte ısrar eden, bireycilikte ısrar eden, en çok düşmana yaltaklanan bu kesimdir. Mevcut sömürge koşullarında bundan daha fazlasına da ulaşılamaz. Devrimin bazı mevzilerine sizin yaptığınız, binbir emekle devrimin kazanılan bazı mevzilerini, imkan-fırsatlarını hovardaca kullanmak, çarçur etmektir. Teorik imkanlarından bir defa rahatsızlık duyuyorsunuz. Örgüt imkanlarını, paramparça ediyorsunuz. Bunlar zaten örgütlenmeye gelmiyor, yetki-sorumluluk anlayışını tanımak bile istemiyorlar. En kötüsünden kullanıyorsunuz. Maddi olanaklarını habire kaybettiriyorsunuz. Silahını iyi kullanan, parasını iyi kullanan kimdir? Sıradan bir eğitimi bile acaba yaptınız mı? Acaba bir zaman fırsatı yakaladığınızda değerlendirdiniz mi? Şimdi "bütün bu kavramlardan bize ne" derseniz, çok yanlış bir tercih yapıyorsunuz, devrim denilen olayı çok yanlış ele alıyorsunuz, derim. Kökünden tercihiniz, katılımınız zayıf, zayıflıktan da öteye çok yanlış, çok maceracı.

Çözümlemeye çalıştığımız husus şudur: Yıllardır sömürgeciler "siz ulus olamazsınız; adınız, kimliğiniz ağza bile alınmayacak" dediler. Bunu da günümüze kadar dayattılar. Bizimki bir karşı koyma hareketidir; dolayısıyla bunu vurguladım. Bunun düşüncesi şöyledir, gerektirdiği adım böyledir, dedik. Ama burada adına yetmezlik, adına ortayolculuk dediğimiz, adına her türlü savaş dediğimiz, velhasıl kendinize yakıştırdığınız bütün olumsuz, şikayetli hususlar neyi temsil ediyor, biliyor musunuz? Bin yıllık düşman saldırılarının sonuçlarını ifade ediyor. "Biz ulus olamayız, özgür bir halk olamayız" diye sızlanmanın çağrıştırdığı sonuç budur. Partileşmeye gelememek ne demektir? Onun öncü gücü olamamak. Onun öncü gücü olmadın mı, onun kendisi nasıl olunur ki! "Öncü güç olamayız" diyenler nasıl ulus haline gelmeyi becerirler ki! Bağımsız bir ulus, bağımsız bir halk, bağımsız bir toplum haline nasıl gelirler ki! Az-çok yaratıcı olman gerekirken hazırı bile korumayı bilmezsen, ne olursun o zaman? Sömürgeci irade karşısında pul pul dökülüp gidersin. Zayıflık ve şikayetçilik bunun ifadesidir. Tüm bunların izahı var.

Partileşme kendi kendini kandırmaya karşı bir panzehirdir

Bütün bu nedenler herkese amansız bir partileşmeyi dayatıyor. Tam da bu noktada siz ne yapıyorsunuz? "Ben partiye gelemem, ben eğitime gelemem, ben örgütlülüğe gelemem!" Bunun için diyorum ki, mevcut tutumlar çok ağır bir durumu ifade ediyor. Bir de bu tür sözcükler söylenemez, böyle davranışlar anlık bile sergilenemez. Dayattıkları durum, köylüleşmekten daha ilkel bir toplumsal durumdur. Reformizm de diyemeyeceğimiz uzlaşmacılıktır, tabii ucu gidip düşmana kadar dayanıyor. Dikkat etmezsen çok kısa bir sürede bütün yapı çarkedip-dönüşüp gidecek. Ve bütün bunlar da sanki kadermiş gibi bize dayatılacak. İşte, sizin sorunu basit ele almanızın, ilkesiz olmanızın sonucu bir parti için bu kadar vahimdir, diyorum.

"Sizin günlük olarak yaptığınız, devrimci gündemi saptırmaktır. Beyniniz kaldırmıyor, yüreğiniz yetmiyor ve saptırıyorsunuz. Ama zor olanı esas almak durumundayız, başka türlü bu işin altından biz kalkamayız."

Parti dersini tam alacaksınız. Çünkü parti dersi yaşam dersidir. Nasıl ki, bir damarda kan durduğunda bir dakikada bünye çökerse, ulusal yaşam için de, özgür yaşam için de, partileşmeyi durdurdun mu, partili olmadın mı, öldün demektir. Eğer ulusal kurtuluşçu yaşamdan, özgürlükten bahsediyorsak, bunun ilmi böyledir.

Dikkat edin, açmak istediğimiz; sizi yüzyıllardan beri ölümcül kılan çürümüş yanlarınızı ortadan kaldırmaktır. Ölüme götüren her türlü kabul edilmez ne varsa temsil ettiğiniz o hususları ortadan kaldırmaktır. Kaldıramazsak kesin bir yanılgı yaşanacak ve tarihte ne olup bitmişse bizim de başımıza gelen o olacaktır, Biz bunu durdurmak istiyoruz. Burada akıllı olacaksınız, "genciz, toyuz, ihtiraslıyız, duyguluyuz" diyorsanız, ben diyorum ki, en büyük duygu, en büyük ihtiras yaşama dayatılan bu imhayı durdurmaktır. En büyük yiğitlik buradadır. Bunun dışında duygu-yaşam yok. Burada biraz ciddi olacaksınız; ilk ciddiyet dersini buradan alacaksınız; örgütlü olmayı ve amaçlara bağlı yaşamayı bileceksiniz. Bunu bilmedin mi sadece rezil de değil, ölmüşsünüz demektir. Niye bana hep cesaret taşıttırıyorsunuz ki! Siz yaşamın öncüsü değil misiniz? Bu kadar olmadık durumlarla bizi niye uğraştırıyorsunuz? Siz kendiniz bir yerde hasta bakıcı olmak zorundasınız. Kendi halkınızı tedavi edeceksiniz. Eğitim, örgütlenme, yönetim bunun içindir.

Niye beni halen yanıltmaya çalışıyorsunuz ki! Partileşme bunun içindir, diyorum. Kalkmışlar her türlü dıştalamayı, her türlü tasfiyeciliği çok çeşitli ince yöntemlerle sergileyip duruyorlar. Ulusal olmayı, partili olmayı ve bu temelde de insan olmayı bileceksin. Biraz kendine saygı duyacaksın. İhtirasın da ancak burada etkili olursa anlam ifade eder.

Bu dersi mutlaka doğru alalım. Yıllardır bu dersi vermeye çalışıyoruz. Neden acaba? Ben mi buna yol açtım; ben mi suçluyum? Partileşmeyen kimdir? Sağlam bir parti hattını esas almayan kimdir? Çılgınlar gibi kendilerini ortaya atmışlar. Ben böyle savaşçıyla ne yaparım? Donkişot bile böyle savaşmazdı. Biz akıllı olmak zorundayız. Varsa maceracı, her türlü hayalperest anlayışınız, derhal aşın! Varsa işlediğiniz vahim, gafil gibi çok ayıp davranışlarınız, derhal durdurun! Varsa gücünüz, tutkularınız, esas itibariyle parti ölçülerinde yoğunlaşın, onu başartın. Bunu artık akıl edeceksiniz; bir de bizim yarattığımız kişilik var. Saygı temelinde anlamak ve birlikte uygulamak gerekir. Benim babamın kişiliği değil bu ve nitekim olmadığını size gösterdim. Bu kişiliğin bazı özellikleri vardır. Bir ulusal özelliği, demokratik özelliği, siyasal özelliği, örgütsel özelliği, eylemsel özelliği, enternasyonalist özelliği, yine anti-emperyalistlik, anti-feodallik, anti-işbirlikçilik, anti-zayıflık, anti-alçaklık, anti-düşkünlük özelliği vardır. Bunları yakalayacaksınız ve bütünleşmeye çalışacaksınız. Bu bir partileşmedir, bu bir ulusallaşmadır, bu bir namuslu Kürtleşmedir. Bu, özlü ve onurlu yaşama yönelmedir. Hiç olmazsa sigaranıza gösterdiğiniz ilgi kadar buna da biraz ilgi göstereceksiniz.

Ben eskiden biraz daha değişik konuşuyordum, bireysel tutkularınıza gösterdiğiniz ilgiyi bu temel özelliğe de göstereceksiniz. Halen anlamayacaksanız, anlamazsanız, savaşa devam! Ama şikayet etmeyin, acı duymayın. Beni bile öldürün, ama ustalıkla yapın, kendiniz acı görmeyin. Akıllı savaşın. Orta yere kendinizi atmayın. Bizi aptal yerine koymayın. Her şeyi bizden çalıp-çırpacağınızı sanmayın. Kendi hastalığınızı bize uzun süre taşıtacağınızı sanmayın, iflas etmiş kişiliklerinizi bize yürüteceğinizi sanmayın.

Nasıl örgütlü olduğumu görüyorsunuz, değil mi? Nasıl ayakta olduğumu da görüyorsunuz. Neye evet neye hayır; neye geçer neye geçmez; neye olur neye olmaz; neye başarı neye başarısızlık, neye doğru neye yanlışlık dediğimi görüyorsunuz. İkide bir de "anlamadım, tanımıyorum" diye kafanızı sağa-sola çarpmayın, öküzün trene baktığı gibi bakıp kendinizi yere atmayın. Kaldı ki, ben de bir hizmet sahibiyim. Yani en az sizin ihtiyaç duyduğunuz birçok hususta hizmet arkadaşlığını yürütüyorum. İnanıyorsanız, bazı değerlere hizmet edeceksiniz.

"Anlayışlar, eleştiriler var adı altında bilmem' sorunlar var' adı altında, kendi pisliğini temizletmek istiyor. Sen çirkinleşmişsin arkadaş! Yani bunun eleştiriyle bir alakası yok. Kendini yere atmışsın, ne alakası var eleştirilerle! Eleştiriyi devrimciler, düşmanına karşı onurunu ayakta tutanlar, düşmanına karşı herhangi bir eylemi olanlar, devrim yürüyüşünde kararlı olanlar yapabilir."

Bunları anlayacaksınız; her yerde, her zaman anlayacaksınız. Kendinize varsa sıradan bir saygınız, onun için yaşayacaksınız. "Hayatta ben de bir şey olayım" diye bir iddianız varsa, onun için yaşayacaksınız. Bu bir fırsattır, biricik yaşam seçeneğidir, öyleyse yaşayacaksınız. Parti dersi budur. Hiçbir yerde hiçbir zaman, "halen bu dersten bir şey anlamadım, anladım fakat uygulayamadım, beni kandırdılar uzlaştım" demeyin. Bunu derseniz diliniz kesilir, aşağılığın teki diye ilan edilirsiniz. "Partileştim, her yerde ve her zaman güç yetireceğim!" Militan olmak, yiğit olmak budur. Hiç olmazsa biz sağ olduğumuz müddetçe bunu yürütecek durumda olduğumuzu unutmayın. Karşımıza ciddi yetmezliklerle çıkmayın. Çünkü görüyorsunuz ki, biz kabul edemiyoruz. Bizde zorlama da yok; yapabileceğiniz işler mütevazi işlerdir; gücünüzün on kat daha fazlasını yapabileceği küçük işlerdir. Asla altından çıkamayacağınız işler gündeminize konulmamıştır. Ben onun bütün zorluklarını kendim üstlenmişim. En zor işleri üstlenerek size bazı işler önerdim ve kabul ettiniz. O zaman diyorum ki, ona göre yaşayın. Biz, asla yanıltma gibi bir sanatı kendimize, çevremize dayatamayız. Her türlü çarpıklık, yüzyılların kötü bir mirasıdır. Onu artık atacağız. Yalanı, dolanı artık terk edeceğiz. Biraz doğruya hakim olacak özünüz, bunu her yerde uygulayacak bir gücünüz olsun. Onu hayata geçiren bir ustalığınız olsun. Bu sizi yüceltir, sizin yüzünüzü yaşama çevirir, sizi saygıya-sevgiye, onur duyulacak bir yaşama kavuşturur. Bunun dışında hiçbirinize yol yok.

En temel parti dersi böyle bir yaşam dersidir. Her şey bu dersin tam zaferi içindir ve bunun takipçisi olacağız.

8 Mart 1994

PKK 3. ULUSAL KONFERANS KARARLARI –2

GERİLLA ORDULAŞMASI

"Askeri ordulaşma, partileşmenin yoğunlaşmış ifadesidir." (Parti Önderliği)

I- Orduda parti öncülüğünü egemen kılmak

Halk savaşını veren ordular, modernliklerini, kullandıkları silahlardan, teknik araç-gereçlerden almazlar. Belki de teknik araç-gereç bağlamında ele alındıklarında, modern burjuva ordularına karşı oldukça ilkeldirler. Halk kurtuluş ordularının mordernlikleri, onların savaş çizgisinden, bu çizgiyi uygulama kabiliyetlerinden ileri gelmektedir. Öyle ki, bu orduları oluşturan halkların tümü de oldukça geri bir yapıda bulundukları halde, sonuçta zafere varabilmişlerdir. Halk savaşının askeri doğrultusu, onun siyasi çizgisinden kaynak alır, beslenir ve nihai hedefe onunla varır. Yürütülen mücadele, görünürde askeri olsa bile derin siyasal ve örgütsel bir içeriğe sahiptir. Ona bu içeriği sağlayan, en bilinçli, en kararlı, en fedakar, en keskin iradeye sahip olan bireylerin örgütlü topluluğu, partinin kendisidir. Parti, öncülük rolünü her sahada olduğu gibi silahlı savaşım sahasında da oynadığı oranda hızlı bir gelişim ve başarı; bu rolü kaybettiği, hatta uygulamada tereddütlü olduğu oranda ise yozlaşma, çürüme, dağılma ve yenilgi kaçınılmaz olur.

Bugün şiddetin zirveye ulaştığı savaş alanlarında yürütülen mücadelemizin kaderi, Kürdistan tarihi açısından muazzam gelişmeleri yaratan, ideolojik-politik hattı doğrulanan parti öncülüğüne bağlıdır. Bizde, diğer halk savaşı veren bütün uluslardan farklı olarak, savaşta parti öncülüğünün yitirilmesi yenilgi değil, ulus olarak tarih sahnesinden silinmenin adıdır. Bu, Kürdistan halkının özgül durumundan kaynaklanabilecek bir sonuçtur. Bugüne kadar sağlanan gelişmelere birincil derecede damgasını vuran öncünün; bundan sonra da, hatta daha da belirgin olarak devrimde kader tayin edecek bir role sahip olduğu kesinlik kazanmıştır. Böyle kritik anlarda tarihsel gelişimin zorunluluk yasası, öncünün omuzlarına yüklenmiştir. Kürdistan halkının öncü gücü PKK; öncülüğe layık olduğunu ve devrimin subjektif koşullarını gerçekleştirebileceğini kanıtlamıştır. Yani bugün Kürdistan'da yürürlükte olan hat, PKK'nin ideolojik-politik hattıdır.

Bu gerçekliği artık düşman da dahil olmak üzere kabul etmeyecek tek bir güç yoktur. Bu açıdan bakıldığında savaş pratiğimizde sergilenen sınıf dışı anlayışlar başlı başına çelişkidir ve tarih karşısında en suçlu bir konumu yaşamaktadır. Bugün en zor koşullarda mücadeleyi yürüten taktik önderlik, dünyada eşine ender rastlanır zorlu yaşam ve acımasız savaş pratiği içinde yoğun çaba ve fedakarlık sergilemesine rağmen, sonuç almada yetersiz kalmaktadır. Halkımızın alışılagelmiş yaşam pratiği, bir kez daha kendini en kötü bir konumda sergiliyor. Kürdistan'da aykırı bir tarihin adı olan PKK; yaşam tarzıyla bu pratiği yerle bir etmiş ve çıkış noktasını esas almıştır. *"...Dışımızdaki kişi, PKK'nin yaşam tarzını, peygamberce yaşam tarzı olarak niteler. Bu yaşam tarzı en büyük orduları bitirebilir. Eğer layık olunursa, böyle bir yaşam tarzı karşısında hiçbir güç dayanamayacağı gibi, bu yaşamı kabullenmeyecek hiçbir halk düşünülemez. Bizi ayakta tutan ve tutarlı kılan, silahı çok yetkince kullanmamız, orduyu çok teknikle düzenlememiz, gizli örgütleyiciliğimiz değil, bu yaşam tarzımızdır. Bugün PKK'nin ruhu, oturtmak istediği yaşam, düşmanı kahrederken, halkı inanılmaz ölçülerde bağlıyor. Bu yaşamı hiçbir şekilde zedeletmemek gerekiyor. Her ne koşulda olursa olsun PKK'deki yaşam birliğini, irade birliğini kutsal tutmak, toz kondurtmamak ve kimsenin onunla oynamasına fırsat vermemek gerekir. Bu değerler kadrodur, kadronun bütün ilişkileri savaşım değerleri ve birikimidir. Bu sayıya da dökülemez. Evet, bunu gözümüzün bebeği gibi korumamız ve daha saf, temiz, en yaşanılır ortam haline getirmemiz gerekiyor."* (Parti Önderliği)

Yine Parti Önderliği, bu konuda şunu söylüyor: *"İşlerin üzerinde bir uzman inceliğiyle durmak gerekiyor. Yani TC ile aramızdaki dengesizliği, geliştireceğimiz yaşam şekliyle gidereceğiz, teknik ile değil. Bunu çok iyi bilmek gerekiyor. Biz teknikle hiçbir zaman aramızdaki uçurumu kapatamayız. Bu, kaba bilgilenmeyle de kapatılamaz. Biz onların asla girmeye cesaret edemeyeceği yaşam tarzımızla mesafeyi aşacağız. Bu oldukça önemlidir.*

Burada sözü edilen fedakar, üretken, atılgan ve sürekli geliştiren bir yaşam tarzı ve bilincidir. İşte bu da siyasal öncülüğün yaşam tarzıdır, parti yaşamıdır. Buna ulaşıldı mı hareket hedefe uygun hale getirilmiş ve zafer yakalanmış demektir.

Devrimin gelişmediği ortamda karşıdevrim vücut bulur. Tarih bize bu yasayı bütün açıklığıyla göstermiştir. Bu anlamda savaş pratiğinin yakıcı ortamında mücadele eden ve taktiğin oturtulmasından sorumlu olan komuta yapımız, öncülük vasıflarını yetkince konuşturmadı mı, ortaya çıkacak pratikler, önce orta-sınıfa ait anlayışlar kendisini orta-sınıf partisinde somutlaştırırken, bunun daha da geliştirilmesi de kontr-partiye dönüşür. "Kontrgerilla partisi", PKK'nin gerçek özüne karşı onunla amansız savaşan güçlerin hareketidir.

Provokasyonların tarihi, birçok partiye karşı özel savaşımın, yani kemalizmin, emperyalizmin dayanaklarının, yine iç dayanaklarının etkisi altında provokatif kişilikler şahsında dile gelse de, bu, çok yaygın yetersiz devrimciliği, her türlü feodal-aşiret etkilerini de arkasına alarak özünde yürütülen bir karşı-parti hareketidir. Bir şahıs hareketi, salt bir ajan hareketi de değil, muazzam köleci zemine, küçük-burjuva yaşam alışkanlıklarına –ki bu Türk kemalist ideolojisinin, kapitalizminin, burjuvalaşmasının bir yaşam anlayışıdır–, yine feodal-aşiretçi yaşam alışkanlıklarına dayanan bir anlayıştır. Nitekim bu özelliklerin de sömürgecilikle bağları açık. İşte bunların oluşturduğu zemini, alışkanlıklarını arkasına alarak, partinin de zorluklarını çok iyi fırsat bilerek yüklendikleri bir parti olma hareketidir."

Parti yazılarımızda oldukça eleştirilen sınıfsal ve toplumsal tahlilleri uzun uzadıya ortaya konulan bu tutum, yaklaşım, anlayış ve eğilimler düşmanın bize dayattığı ve son tahlilde karşı-devrime hizmet ettiği netleşmiştir. Parti Önderliği'nin de belirttiği gibi *"Hiç şüphesiz kontrgerilla özel savaşımın en aşırı ve yenilgiye açık biçimidir."* İçten içe bütün değerleri gözükara ve alçakça bitirecek olan bu pratiklere ve onların sahiplerine karşı en büyük panzehir, partidir, partinin siyasal hattının yaşama geçirilmesidir.

Dolayısıyla bizdeki parti-ordu bütünselliğinin zorunluluğu geldiğimiz aşamada partileşmenin sorunlarını, doğrudan ordu ve savaşın sorunları olarak ortaya koyuyor. Bireysel, keyfi, sorumsuz, gafil, her türlü kural ve kaideden yoksun düşkünce bir pratiğin bizi ne kadar zor konuma düşürdüğü ve düşmana umut verdiği ortadadır. Düşman en fazla bel bağladığı bu anlayış sahiplerinin pratiklerini ancak ve ancak sağlam öncüden yoksun bir yapılanma içinde bulabilir. Bu yapılanmanın önü alınmazsa gideceği yer tarihimizin derinliklerindeki teslimiyetin ve ihanetin kucağıdır. Bu konuda öncünün takınacağı en basit bir tereddüt ve ikircikli tavır oldukça tahripkar sonuçlar doğuracaktır. Bir bütün olarak halk ordumuzun en üst kademesinden en alt kademesine kadar oturtulması gereken parti öncülüğü, geldiğimiz aşamada kendini oldukça zorunlu kılan temel sorunumuzdur.

Kürdistan ulusal kurtuluş savaşında gerillanın rolü yüzyıllardır düşmanın halkımızdan gaspettiği değerleri bir bir koparıp almaktır. Temel savaş tarzımız olan gerilla, Kürdistan'ın maddi açıdan en vurucu gücüdür. Öyle ki, Kürdistan gibi bir ülkede halkın siyasal güç olması, doğrudan savaşın gücü olmasına bağlıdır. Savaşım gücü olma anlamında en temel ve vazgeçilmez bir role sahip olan gerilla, partiden kopuk, onun öncülüğünü yadsıyan bir temelde gelişmez. Ve hiçbir değer yaratmaz. Ona bu tarihi misyonu yükleyen, onu bugün namus meselesi, ekmek kapısı, yaşam dayanağı yapan güç, öncünün gücüdür. Özünde gerilla örgütlenmesi, askeri bir örgütlenmedir. Askeri örgütlenme, siyasal örgütlenmenin en yoğunlaşmış biçimidir. Bu açıdan bakıldığında örgütlenme tarzı, muazzam örgütleşmeye gelen en sert, en kurallı, en disiplinli örgütlenmedir. Tarih bugün bu rolü proletaryadan başka üstlenecek bir sınıf ve onun öncü gücünü keşfetmemiştir.

Şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da Kürdistan tarihi incelenmek isteniyorsa, önderlik tiplemelerine bakmak yeterli olacaktır. PKK'nin ortaya çıktığı sürece kadar toplumsal yapımızda belirli role sahip önderlik tipi sınırlıdır. Bu yapının da temeli incelendiğinde –ki incelenmiştir de– önderliğin kendisi aşiretsel, kabilesel temeldedir. Periyodik olarak bu yapılanmanın nihai sonucu ve kaderi incelendiğinde sonuçta varılacak noktalar aynıdır, birbirinin tekrarıdır. Kalkışın nihayetlendiği yer ya darağacı, ya da ihanetin kucağıdır. Durumun kendisi, tarihimizin bize öğrettiği kaçınılmaz halk gerçekliğidir. Gelinen aşamada ise, değil böyle bir önderlik pratiğinin sergilenmesi, kendisini uzun uzadıya tartıştırmasıdır. Partiyi kendisiyle uğraştırmak bile sağ-tasfiyeci konuma düşmektir. Aynı zamanda partiyi kendi basit geri konumuna indirgeme yaklaşımlarıdır. İçinde bulunduğumuz dönemin yakıcılığı dikkate alındığında bu tutum ve davranışların hiçbir sınıfsal-toplumsal gerekçeyle açıklanır yönü yoktur, olamaz da.

Bugün tarihin, binlerce şehidin kanı ve emeğiyle biriktire biriktire bize devrettiği ve öne çıkarttığı bir görevle karşı karşıyayız. Dönem vurma, koparma ve kazanma dönemidir. Tutturulması gereken yaşam tarzı da PKK'nin sonuç alıcı, devrimi garantileyici yaşamıdır. Savaşımızın geldiği düzeyde özellikle örgütsel ve yaşamsal alanda bizi oldukça geri çeken, hiç de hak etmediğimiz acıları yaşatan pratikleri bertaraf etmek, ona hak ettiği cezayı vermek gerektiğinin zorunluluğu net bir şekilde ortaya çıkmıştır. Halkımızın susadığı örgütsel birliği, ulusal irade birliğine dönüştüren, yaşatan, tarihe mal eden PKK öncülüğündeki halk ordumuzdur. Halk ordulaşması dönemin dayattığı bir zorunluluktur. Bu bilince vararak sabırla, inatla durmadan, üstün sorumluluk ve duyarlılıkla görevlere yaklaşımda zerre kadar tereddüt göstermeden sonuç alıcı çabayı sergilemek gereklidir. Böyle bir savaşım her yönüyle partinin komutasında, denetiminde olan, oldukça örgütlü ve disiplinli bir yapılanmayı zorunlu kılıyor.

Savaşımızın gelmiş olduğu aşamada olmazsa olmaz kabilinde gereken nokta budur. Yani sonuna kadar doğru olan parti öncülüğümüzü savaşa oturtmak, ona uygun bir yaşam tarzını oluşturmaktır. İçeriğinde bunları barındıran bir örgüt, bir ordu kurmaktır. Bütün halk ordular; halk savaşları için gerekli olan söz konusu durum; özünden boşaltılarak çarpıtılmış, dağıtılmış ve çürütülmüş toplumsal yapımızı dikkate aldığımızda, bizim için daha çok canalıcı bir görevdir.

Savaşı, partileşme ve yaşam tarzı haline getirmek zorunda olduğumuz bu dönemde zafer partileşen bir orduyla mümkündür. Bunun için;

I- Partiyi ordunun karar gücü haline getirmeliyiz. Bunun için de ordunun hiyerarşik yapısında, birimlerdeki komuta kademesinin üçte ikisinin partililerden oluşturulması zorunludur.

a) Çekirdeğin, parti merkezinin egemen olduğu karargahların ve bunların bir üst kademesinde bulunan genelkurmayın, genelkurmaya bağlı cephe kurmayı, bölge ve yerel komutanlıkların tümü parti kadrolarından oluşur.

b) Savaşın doğasını göz önünde bulundurarak askeri örgütlenmelerde komuta kademelerinin çoğunluğu partililerden oluşur.

II- Orduda parti öncülüğünün oturtulmasına ve kurmay komutan kişiliğine ilişkin:

a) Partinin askeri hattına uygun olarak kadrolaşma ve bu temelde ordu kurmaylığı bünyesinde partileşmeyi esas almak, partinin askeri çizgisi temelinde kurucu komuta kişiliğini esas almak.

b) Ordudaki nicel artışı göz önünde bulundurarak ordu içerisinde kadrolaşmayı esas almak, süreklileştirmek, kadroda yedek yetiştirmeyi öne almak.

c) Orduda parti kadrolarının yetiştirilmesinde, örgütlendirilmesinde, temelde saha kurmayı sorumlu olmalıdır. Bütün birimlerde parti öncülüğünün esas alınmasını saha kurmayı sağlamalıdır.

d) Orduda partinin askeri çizgisinin oturtulmasının ve ona işlerlik kazandırılmasının bir teminatı olarak bütün birimlerdeki partilileri ve ordu üyelerini dönemin askeri esaslarına göre donatarak güçlendirmek.

e) Ordu içerisinde parti askeri çizgisinin hayata geçirilmesinde, en üst komuta kademelerinden en alt komuta kademelerine doğru bu kadroların sorumlu tutulmasını öngörmek.

III- Bu pratik tedbirlerden sonra, parti öncülüğünün somut bir olgu haline gelmesi için parti işleyişi ve yaşam tarzının orduya egemen hale gelmesi sağlanır. Buna göre;

A- Demokratik-merkeziyetçilik ilkesi: Proletarya ideolojisi ve öncülüğündeki halk ordularında işleyiş demokratik-merkeziyetçilik esaslarına göre olur.

a) Demokrasi; söz söyleme, düşünce belirtme, tartışma geliştirme ve bu yolla eyleme geçerek etkide bulunma hakkıdır.

Ulusal ve toplumsal kurtuluşu sağlamanın, insanca yaşamanın yolunu açan, demokratik bir toplumun oluşumunu gerçekleştirmenin temel gücü olan halk ordularında yer alan her savaşçı söz söyleme, düşünce belirtme ve bu yolla yön verme hakkına sahiptir. Bu, bireyin eyleme özgürce katılması demektir.

b) Merkeziyetçilik; örgütlü eylem yapmak için bireylerin eylemini ortak kılmak ve bütünleştirmek için herkesin uyum sağlama zorunluluğudur. Ordunun amacı; hedef üzerinde yoğunlaşarak eylemde başarılı olmaktır. Bundan dolayı bireyler farklı düşüncelerde de olsalar kararlaştırılana uymak zorundadırlar. Karar ise azınlığın çoğunluğa tabi olmasıyla alınır. Yani, çoğunluğun kabul ettiği görüş, söz konusu eylem için alınan karar demektir. Ortaya çıkan bu duruma göre, demokratik merkeziyetçilik ilkesini, yaşama geçirilmesinin, savaşın özüne uygun yürütülmesinin bir gereği olarak ele almak gerekir. Buna göre;

1- Bu ilkeye parti ölçülerine göre işlerlik kazandırmak için toplantı geliştirilmelidir.

2- Gerçekleştirilen toplantılarda herkesin görüş belirtme hakkı vardır. Bu görüş yanlış da olsa hiçbir şekilde ve yetkiyle engellenemez, bastırılamaz. Fakat eleştirilip alternatifi konulur.

3- Alınacak karar doğrultusunda her birey düşüncesini zamanında ve yerinde belirtmek zorundadır. Tartışması sonuçlanan ve karara bağlanan konular hakkında sonradan görüş belirtmek, resmiyet dışı ortamlarda tartışmak, kararı uygulama aşamasında aşındırmak etkinliğini zayıflatacağından dolayı yasaktır. Bunun için, alınan kararların maksimum düzeyde sonuç alıcı olması açısından karar almada demokratik, uygulamada ise merkeziyetçilik ilkesi geçerlidir.

4- Sağlam bir demokratik işleyiş, militanı söz söyleme gücüne ulaştırmakla mümkündür. Bu da eğitimi ve bilinçlendirmeyi zorunlu kılar.

B- Toplantı düzeni: Kürdistan'da yok oluşun örgütlü dirilişi olan Halk Ordumuz'un çalışmalarının değerlendirilmesi ve onun üzerine yeni kararlara ulaşılması için zorunlu olan bir işleyiş kuralıdır. İvme kazanan mücadelede, pratik uygulamada ortaya çıkan başarı ve başarısızlıkların nedenlerini ortaya çıkarmak, olumlu yanlarını güçlendirmek, olumsuz yanlarını bertaraf etmek için toplantı gerçekleştirilir. Bu da pratiğin üzerine değerlendirmeye dayanan bir tartışmayı ve bunun üzerine de karar alımına gitmeyi gerektirir. Buna göre;

a) Toplantılar için belirlenen tarihten önce hazırlık çalışmaları başlatılır. Olağanüstü toplantılar bu kapsamın dışın-

dadır.

b) Toplantının sağlıklı geçmesi için toplantı hazırlıklarını üstlenen birim, çalışmalarını tam bir güvenlik içinde yürütür. (Lojistik, istihbarat, kırtasiye vb.)

c) Toplantıya giden delegeler, alanın konumuna ilişkin yetkin bilgi, alan faaliyetlerine ilişkin ayrıntılı bir raporla gitmelidirler.

d) Toplantıya sunulan raporun içeriği geçmiş süreci değerlendiren, sonuçlarını objektif bir tarzda aktaran, eleştiri-özeleştiriden geçiren, yeni döneme ilişkin öneri, planlama vb.'den oluşmalıdır.

e) Toplantının düzenli ve sistemli sürdürülmesi için gündem maddeleri belirlenir. Toplantının üyeleri tarafından seçilen bir divan toplantıyı yönetir.

f) Toplantı, geçmiş sürecin sorunları, taktiğin uygulanış düzeyi, örgütsel, askeri, siyasal sorunlar, son siyasal gelişmeler, halkın, düşmanın durumu, arazinin derinliğine ve genişliğine kullanım derecesi ve mücadelenin döneme cevap vermesinin koşullarını kapsar. Esas olarak ileriye yönelik çözüm önerilerinde yoğunlaşılır, taktik geliştirilir, gerekli düzenlemeler yapılır.

Bu toplantılarda yetki düzeyi ve kapsamında yaklaşım gösterilir ve yine döneme bu tarzda yüklenilir.

g) Toplantı, parti çizgisi doğrultusunda taktiğin uygulanma durumunu belirlemek için pratikte ortaya çıkan olumsuz, bozguncu, tasfiyeci pratiklerin sorumlularının ve kaynaklık eden anlayışların belirlenmesini yapmalıdır. Bunların faaliyetlerinin sonuçlarını belirlemeli ve haklarında sorumluluk derecesine göre yaptırımlara gitmelidir.

h) Yetmez devrimci pratik, objektif ve subjektif nedenleriyle beraber ortaya konularak, düzeltme hareketi için gerekli tedbirlerin alınması, gerekli takviye, tayin-terfi ve eğitimle tamamlanmalıdır.

ı) Düşmanın stratejik ve taktik yönelimlerinin boyutu, kullandığı harekat taktikleri, dayandığı zeminin durumu, işbirlikçi yapının durumu, ön cephe ve geri cephedeki durumu gözden geçirilerek, ilerideki muhtemel yönelimleri hesaplanarak buna göre durum değerlendirmesi yapılmalıdır.

i) Gerilla ordusunun derinliğine ve genişliğine geliştirilmesinin sorunları üzerinde durularak, güçlerin savaşı derinliğine geliştirme düzeyleri kapsamlı konulmalıdır. Genişleme ve yayılmanın esası olan, ne kadar sürede, nereden nereye kadar açılım yapılması gereği, bu açılımı kurumlaştırmak, süreklileştirmek için çalışma tarzlarının esasları konulmalıdır. Hedefler programı, gerçekçi ve net olarak belirlenmelidir.

j) Halk Ordusu'nun her üyesinin mücadele karşısındaki durumu, katılım düzeyi, bunu ilerletme görevleri belirlenmelidir. Halkla ilişkilerin durumu gözden geçirilerek parti çizgisi dışındaki pratiklerin önüne geçmek için yönetmeliklerin üstün bir duyarlılıkla uygulanmasına gidilmelidir.

k) Parti çizgisi dışında ortaya çıkan pratik incelenmeli, bunların sahipleri disiplin kuruluna sevkedilmelidir.

l) Son siyasal gelişmeler değerlendirilerek savaşın geldiği düzey ortaya konulmalıdır. Toplantıda, yürütülen savaşın yönetim ve taktik sorunları, hareket tarzı ve bileşimi nicel olarak tekrar gözden geçirilerek güçlerin düzenlenmesine gidilmelidir. Bunun yanında güvenlik, donanım, altyapı sorunları da esas olarak gündeme getirilmeli, yeni kararlara ulaşılarak gerekli planlama ve düzenlemelere gidilmelidir.

Toplantının amacına ulaşması için gerekli olan iç tedbirler:

1- Toplantı ve alınan kararların hangi faaliyetlere ve ne kadar süreye tekabül edeceği tespit edilmeli, iki toplantı arasındaki süre buna göre belirlenmelidir. Pratik faaliyetlerin toplantıda gerçekleşen iradenin dışında kalmamasına dikkat ve özen gösterilmelidir.

2- Toplantıya katılan delegelerin hangi sıfatla katıldıkları bilinmelidir. Toplantının bileşimi önceden tespit edilmelidir. Toplantıya katılması gerekenlerin dışında kimse katılmamalıdır.

3- Toplantıya katılacak olanlar toplantının amaç ve kapsamı hakkında bilgi sahibi olmalı ve somut önerilerle katılım sağlamaları gerekir.

4- Toplantı öncesinde toplantının işleyiş ve usulleri belirlenmeli ve her gündem maddesi ayrı ayrı ele alınarak ortaya çıkan sonuçlar karara dönüştürülmelidir.

5- Toplantıda zamanın önemi göz önünde bulundurularak tekrarlardan kesinlikle kaçınılmalıdır. Ve anlatılmak istenen, en özlü biçimde ortaya konulmalıdır. Söz alan her birey kendisinden önce dile getirilen görüş ve önerilere katılıp katılmadığını kısaca belirtmelidir.

6- Söz alırken gündem maddesi dışında hiçbir şey söylenmemeli, esas konu üzerinde durulmalı ve toplantının usulüne göre davranılmalıdır. Toplantının gidişatını bozan, amacından saptıran davranışlara anında müdahale edilmelidir.

7- Gündem hakkında görüş ve düşünce belirtirken niyet ve duygularla hareket edilmemeli, partinin ideolojik-politik hattına bağlı kalınarak katılım doğru tarzda yapılmalı ve tüm üyeler tarafından gerekli katılım gösterilmelidir.

8- Yapılan tartışmanın ve önerinin mücadelenin içinde bulunduğu gelişim düzeyine uygun olup olmadığı, taktiği harekete geçirmek için mi, yoksa basit bir oyalama ve boşa çıkarmak için mi olduğu farkedilmelidir.

9- Her toplantıda düzenli tutanak tutulmalı ve alınan kararlar yazılı hale getirilmelidir.

10-Toplantının geçerli olabilmesi için ya sorumlu birimden izin alınmalı, ya da toplantıyı düzenleyecek yetki ve gerekçelere sahip olunmalıdır.

11- Her askeri birime mensup birey belirlenen zamanda toplantıya gelmeli, gelmediği koşullardaysa toplantı bileşimine zamanında rapor yazmalıdır. Toplantı gerekçesi olan gündeme ve katılmamaya ilişkin gerekçeler de rapora yansıtılmalı ve zamanında yerine ulaştırılmalıdır.

C- Rapor-talimat sistemi: Sağlam bir sevk ve idarenin en önemli fonksiyonlarından biri rapor ve talimat sistemidir. Geçmişte bu sisteme yeterli işlerlik kazandırılmadığından önemli yetmezliklerin içine girilmiştir. Ordulaşma döneminde emir ve komutayı yetkinleştirmek, ordunun hiyerarşik işleyişini güçlü kılmak önemli oranda işlerlik kazanan rapor-talimat sistemine bağlıdır. Bunun için;

a) Rapor-talimat sisteminin özüne uygun hareket etmek bir kadronun parti ahlakı ölçüsünü ortaya koyar.

b) Raporlar doğru, özlü, kapsamlı, sonuç çıkarıcı olmalıdır.

c) Raporlar zamanında verilmeli ve bunun için de gerekli tedbirler alınmalıdır.

d) Her militan ve asker rapor geliştirme hakkına ve sorumluluğuna sahiptir. İsteyen raporunu gizli sunar; kişinin bu hakkı engellenemez.

e) Üst, altın raporunu eksiksiz ve zamanında bir üste bildirmek zorundadır.

f) Talimatlardan en yaratıcı sonuçlar çıkarılmalı ve uygulanmalıdır.

g) Talimatlar zamanında yerine ulaştırılmalıdır.

h) Talimatlar; karşı-eleştiri hakkı saklı olmakla birlikte uygulanmak zorundadır.

ı) Talimat tartışmak için değil, uygulanmak içindir.

i) Rapor ve talimatları sadece hitap edilen kurum ve şahsın açıp okuma yetkisi vardır. Bunun dışında hiç kimsenin rapor ve talimatları açıp okuma yetkisi yoktur.

j) Savaşın geldiği aşamada talimatların çarpıtılmaması, unutulmaması ve yanlış yorumlamalara yol açmaması için yazılı verilmesi zorunluluktur (koşullar el verdikçe).

D- Eleştiri-özeleştiri: Düşüncenin en yoğunlaşmış eylem biçimi olan eleştiri-özeleştiri doğru sonuca ulaşmanın, zafere en az yenilgiyle varmanın, emeği maksimum derecede verimli kılmanın garantisidir. Eleştiri-özeleştiri parti dışı anlayışlardan, hatalardan, suçlardan, eksiklik ve yetmezliklerden arınmanın silahı olarak hem savaşçıyı, hem de orduyu güçlendirir. Savaşta başarıya ulaşmada, başarısızlığı mahkum etmede eleştiri-özeleştiri vazgeçilmezdir. Zafere ulaşmak öncünün güçlenmesiyle mümkündür. Bunun için;

a) Her militan ve asker eleştiri-özeleştiri hakkına sahiptir. Ve bunun görev olduğunun bilincinde olmalıdır. Eleştiri-özeleştiri, özüne uygun yapıldığı sürece engellenemez.

b) Eleştiri-özeleştiri yerinde, zamanında, yapıcı ve geliştirici olmalıdır.

c) Eleştiriye uğrayan militan, asker ve kurum doğru veya yanlış olsun eleştiriyi dikkate almalı ve doğru eleştiri karşısında özeleştirisel davranmalıdır.

d) Kendisine eleştiri yöneltilen her militan, asker ve kurum eleştirileri bir yardım ve destek olarak kabul etmeli ve mütevazi bir yaklaşımla her zaman eleştiriye açık olduğunu belirterek buna teşvik etmelidir.

e) Militan, asker ve kurum özeleştiriyi, partiyi, orduyu ve kendisini güçlendiren bir araç olarak görmeli ve bunu yerine getirmeyi görev gereği olarak kavramalıdır.

f) Görülen hata, eksiklik, suç ve sınıf dışı anlayışları eleştirmemek partiye, orduya, halka ve yoldaşlara karşı görevini yerine getirmemektir. Bu da bir suçtur.

g) Eleştiri-özeleştiriyi kötüye kullanmak suçtur ve buna karşı yönetmelik uygulanır.

E- Tayin-terfi: Gelinen aşamada yetkin ordu kuruluşuna ulaşma çalışmamızın odağındayken, tayin-terfi sorununu doğru bir çözüme kavuşturmak, ordulaşmayı yarı yarıya gerçekleştirmektir. Objektif ve subjektif etkenlerden kaynaklanan yaklaşımların olumsuz sonuçlarını engellemek için ordunun hiyerarşik yapısına ve pratiğe hükmedebilecek bir düzenlemenin olması ve bunun için de tayin-terfi sisteminin doğru tarzda kullanımı zorunludur. İç işleyiş olarak da resmiyetten uzak, kurum olayını yadsıyarak ölçülerde ve uygulamada tamamıyla kişilerin elinde keyfilik, ahbap-çavuşluk, kendi yetkisini pekiştirmeye yönelik konuşturduğu anlayışını besleyerek bir çevre oluşturma amacıyla kullanılmıştır. Bu nedenle de parti anlayışı temelinde geliştirilen birçok fedakarca çaba sahibi gelişmeye açık militan ve savaşçının hak ettiği bir konumdan geri planda işlevsiz kalmasını doğurmuştur. Günlük, plansız terfilendirme, görevden alma ve atamalar birçok kişide tıkanma ve bunalımın nedeni olmuş ve gücünü, yeteneğini verimliliğe dönüştürmemenin nedeni olmuştur. Parti anlayışımızda sürekli gelişme ve yenilenme esas alınması gerekirken, bu noktadaki yanlış yaklaşımlar mevcut tutuculuğun nedenlerindendir. Buna göre;

a) Tayin-terfi en üst komuta merkezi olan genelkurmaylık tarafından yapılır. Tayin-terfiler kurmaylık toplantılarında alt organların yapacağı önerilerin tartışılıp görüşülmesiyle karar altına alınır. Kurmaylığın altındaki organlar zorunlu koşullarda geçici görevlendirmelerde ve görev dondurmalarda bulunabilir. Bu kararlarla ilgili rapor anında üste bildirilir. Üstten gelecek kararlar doğrultusunda hareket edilir.

b) Orduda tayin-terfi, savaşta parti öncülüğünü uygulama gücüne ve parti yaşam tarzına ulaşma, askerlik sanatında yetkinleşip uygulayabilme kabiliyeti esaslarına göre çözüme ulaştırılır.

c) Emeğe, yeteneğe, hatta bağlılık ve gelişme düzeyi gelişkin ilişki tarzına denk düşen bir tayin-terfi sistemine ulaşılmalıdır. Tayin-terfide eski, yeni, tecrübeli, tecrübesiz olma göz önüne alınmalı, fakat buna dayalı terfilendirme anlayışına son verilmelidir.

d) Bu tayin-terfi işleminin sağlam yürütülmesi için sicillerin tutulması zorunludur.

e) Geçmiş mücadele pratiğinde yanlış ve hatalı tayin-terfilerin yapıldığı görülmüştür. Bunun düzeltilmesi için yeni yaklaşım temelinde durumun yetkili kurumlarca gözden geçirilmesi zorunludur.

f) Tayin-terfide çizgi dışı durumlara karşı görevlendirmelerde sınırlandırma, düşürme, dondurma, disiplin kuruluna sevketme gibi pratik tedbir ve uygulamalara mutlaka gidilmelidir.

g) Yanlış yaklaşım ve uygulamalar düzeltilmeli, bu durum şahadet olaylarında itibar iade etme biçiminde olmalıdır.

h) Kahramanlık gösterenler ödüllendirilirler. (Şeref madalyası, kahramanlık sıfatı vb.)

ı) Tayin-terfi alt birimlerin elinden çıkarılarak direkt kurmaylığın, kurmaylık karargahlarının sorumluluğunda yürütülmelidir. Buna ilişkin olarak;

1-Takım komutanı, takım komutanı üstündeki üst atamalar direkt bölge karargahlarına bağlı yapılır.

2- Komutanların yer değiştirmesi kurmaylık karargahına bağlı olarak yürütülür. Savaşçıların yer değiştirmesi bölge karargahına bağlı olarak gerçekleştirilir.

3- Takım komutanlığı altındaki atamalar bölge karargahları tarafından yapılır. Ve kurmaylık karargahının bilgilendirilmesi dahilinde yapılır.

4- Görevden alınma ve düşürülmelerin tüm gerekçelerinin kişinin ve yapının raporuyla karargaha sunulması, karargahtan karar gelinceye kadar görevinin dondurulması gerekir.

5- Altı ayda bir tüm sicillerin gözden geçirilmesi ve bu temelde tayin-terfilerin yapılması, ayrıca yürütmenin aldığı tayin ve atama kararlarının bu altı aylık toplantılarda değerlendirilmesi.

6- Yapının üçte ikisinin hoşnutsuzluğu durumundaki komutan görevden alınmalı, üçte bir tepki alıyorsa durumu gözden geçirilmelidir.

7- Düzenlemeler sonucu ortaya çıkan komutan fazlalığının, kurmaylık ve bölge karargahında değerlendirilmesi ve bu temelde atıl ve görevsiz bırakılmaması, aynı alanda ve görevde uzun süre kalmaktan dolayı gelişmesi engellenen kişilerin durumlarının gözden geçirilmesi.

8- Olağanüstü savaş koşullarında her komutan, atama ve görevlendirme yetkisine sahiptir. Bu görevlendirme en kısa zamanda karargaha bildirilmek zorundadır.

i) Her başarısız eyleme ilişkin başarısızlık nedenleri üzerinde kapsamlı durularak tedbirler geliştirilmelidir.

j) Her şûra toplantısında her komutanın durumu değerlendirilmeli ve böylece tayin-terfi başarı ve başarısızlık ölçüsüyle ele alınmalıdır.

F- Kolektivizm ve sorumluluk: Bugün savaşımımızda karşılaştığımız sorunların en büyüğü kolektivizmden uzak, dar sorumluluk anlayışı ve pratiğidir. Savaşçı yapıda "benim mıntıkam, benim bölgem, benim birliğim, benim askerim" anlayışı oldukça güçlü bir tarzda kendisini konuşturmaktadır. Bu konum kontr-partiye zemin oluşturan orta-sınıf partisini karakterize eder. Aslında sıradan bir yurtseverlik tutkusu dahi bu konumu aşmada yeterli olabilmektedir. Oysa ki görülen, dar bölgeci özelliklerin altında yurtseverliğin ölmesidir.

Belirtelim ki bu anlayış ve pratikler ordunun kolektif bir hareket olduğu gerçeğine ulaşamadığımızı gösterir. İrade ve karar birliği olan kolektivizmle, ancak savaşımımız zafere gider. Bu, savaşımızın temel esprisidir. Böylesi bir durumda irade ve karar birliğine ulaşmayan, gücü kendinde sınırlayan dar sorumluluk anlayışları, savaşı temelde darbeleme pratiklerine vardırmaktan başka hiçbir sonuca gitmemektedir. Bugün savaşımızda en çok zorlandığımız sorunların başında gelen bu durumun giderilmesi, sağlam ordu kuruluşu ve savaş yürüyüşü için zorunludur. Bunun için;

a) Kadronun gücü diğer yoldaşlardan, birliğin gücü diğer birliklerden, ordunun gücü tüm kadro ve birliklerden gelir. Bu da zafere giden savaşım gücüdür.

b) Komutan komutana karşı, komutan birliğine karşı, birlik birliğe karşı, birlik orduya karşı, ordu genel mücadeleye karşı sorumludur.

c) Her kadro, komutan ve birlik, bu sorumlulukla hareket etmek zorundadır.

d) Hiç kimse (kadro, komutan, birlik) ihtiyacından fazla savaş ve ordu potansiyelini elinde tutamaz. Bunları ihtiyacı karşısında istediğinde başka alan ve birliklere aktarmak zorundadır.

e) Tüm ordu üyeleri üzerlerine düşen sorumluluklarını maksimum derecede bir verimliliği ortaya çıkararak diğer alan ve birimlerin çalışmalarına kolaylık sağlamak zorundadırlar.

f) Orduda savaş kurmayından tutalım savaşçıya kadar herkes birbirine karşı sorumlu olduğu için genel faaliyet için, denetleyicilik hak ve yetkisine sahiptir. Bunu eleştiri ve önerileriyle getirirler.

g) Bu sorumluluktan dolayı herkes kendi faaliyetlerinin hesabını vermek zorundadır. Bunun için de kendisine getirilen eleştiriye karşı özeleştiri geliştirip önerinin dikkate alınması yolu ile yerine getirilir.

G- Öz ve biçim: Öz ve biçim, bireyin eğilim ve düşüncesini günlük pratiğine uygulama tarzını içerir. Öz, bireyin içinde bulunduğu koşulları değerlendirmesi, birtakım sonuçlar çıkarması ve eğilimlerini bu sonuçlara göre şekillendirmesidir. Onun çevreye karşı bunu harekete geçirme tarzı ise biçimi belirler. Her durumda öz temeli, biçim üstü ifade eder. Yani biçimi belirleyen özdür. Biçim özün kendini dışa vurumda aldığı görüntüdür. Örneğin bir eylemin amacı ve taktiğini ele alırsak amaç özü, taktik de biçimi ifade eder. Yani eylemin özü ve amacı düşmanı darbelemektir. Biçimi ve taktiği de sabotaj, baskın, pusu vb.'dir. Oysa ki bizde en çok dejenere edilen konulardan biri öz ve biçime yaklaşım tarzıdır. Günlük pratikte öz kendini kaba bir tarzda ifade ederek biçimi reddeden tavırlarıyla karşılaşılmaktadır. Bu, tarihin en zorlu savaşlarını veren bizim için oldukça büyük tahribatlara yol açmaktadır. Bu durum bir eylem biçiminden tutalım çarpışma düzenine kadar ve yine birliklerin düzeninden tutalım yoldaşlık ilişkilerine kadar geniş olan, her alanda gücümüzün yanlış ve yetersiz kullanımı ve bunun sonucunda da büyük bir güç sarfiyatını beraberinde getirmektedir. Bu, öz ve biçimin yanlış kavranmasından, kavransa bile yanlış uygulanmasından kaynaklanmaktadır.

Öz, kendini biçimle açığa vururken, dış koşulları göz önünde bulundurarak, koşulların uygun kullanımını esas alır. Böylelikle ortaya çıkan hareket bir biçime varır. Her biçimin de kendi içerisinde bir öz ve biçimi vardır. Örneğin bir pusu eyleminin amacı, yani özü düşmanı pusuya düşürmekse, biçimde buna göre mevzilendirmektir. Sağlam bir ordu işleyişine açık olmada, dolayısıyla iç işleyişi hakim kılmada öz ve biçim birlikteliği ve uyumu zorunludur. Buna göre;

a) Bir ordunun başarılı savaş yürütmesi için amaca uygun bir biçime ka-

Devamı 27. sayfada

"İÇİMDEKİ VOLKANDIR AĞRI DAĞI"

DİNMEYEN KAN

Ateş altında bir ülke
her günü bir gün
gecesi ve gündüzü ile
kan ve barut
ölüm ve yaşam...
Silahlar öter kuşlar yerine
Ölüm makinaları doluşur gökyüzüne,
birbirine karışır insan çığlıkları
ve duyulmaz
çocukların ve anaların feryatları...
Kulaklar sağır,
gözler kör olmuş sanki
ve derelere doldurulurken insanlar
kan akarken nehirler
tarih olur insanlık!..
Ve yeniden duyulur silah sesleri.
Ve ardından çoğalır haykırışlar
durmak bilmemecesine coşkun,
dinmemecesine engindi.
Bu kez yenenler yenilmeliydi...
Ve çoğalır sesleri silahların
Uçtular sonra baş oldular,
ardından yüz, beşyüz, bin.
Kimisi yolun başında düştü
daha ilk adımlarında
Ve çoğaldılar bir bir, on on
düştükçe çoğaldı kervan
ve umut oldular
umutsuzlar ülkesinde.
Ve tazelendi inanç, kılıçtan keskin
adı duyulmaya başladı unutulan ülkenin
ve umut bir gerçek oldu
kanla yeşerirken ülke
her biri dinmeyen ırmak olmuş
akıyor akıyor ve akıyor...

Adı, soyadı: **Zekeriya TEYRAN**
Kod adı: **Ferhat Dicle**
Doğum yeri ve tarihi: **Göle-Kars, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet yeri ve tarihi: **Zelê Kampı, 28.1.1994**

Kars'ın Göle ilçesinde 1972 yılında dünyaya gelen **Ferhat** yoldaş, ortahalli, yurtsever özellikleri fazla gelişkin olmayan bir aile ortamında büyür. Babası marangozluk yaparak ailesinin geçimini sağlar. Düzen içinde eriyerek, ona bağlanan binlerce Kürt ailesi gibi bir aile ortamında ilkokula kadar okur. Ferhat yoldaş ailesinin bu konumundan dolayı, üniversite yıllarına kadar Kürt ve Kürdistan gerçekliğinden uzak ve yabancıdır. İlkokuldan sonraki süreç, memur olan ağabeylerinin yanında ortaokul ve liseyi okumakla geçer. Ağabeylerinin tayini nereye çıkarsa oraya gittiğinden, oldukça fazla yer gezer, yeni yeni çevrelere girip çıkar.

Ferhat yoldaş, ağırbaşlı, çalışkan ve azimli bir kişiliğe sahiptir. Bu özellikleri O'nun çevresindekilerince sevilip sayılmasını sağlar. Liseyi başarıyla bitirerek, Trabzon Su Ürünleri Fakültesi'ni kazanır. Üniversite yıllarında kendi deyimiyle "Kürt olduğunu" öğrenen Ferhat yoldaşın bu süreçten sonra tüm yaşantısı değişir. Bitip tükenmek bilmeyen okuma, araştırma ve tartışmalar sonunda partiyi, mücadeleyi kısa sürede kavrar ve bir arkadaşıyla birlikte ARGK saflarına katılır.

Trabzon'dan direkt Xan Kûrkê alanına gider ve eğitime alınır. Eğitim sürecinde çalışkan, kavrama gücü yüksek ve katılımcıdır. Bir aylık eğitim sürecinden sonra yapılan düzenlemede basın-yayın alanındaki gelişkinliği nedeniyle Xan Kûrkê basın-yayın birimine verilir. Fakat pratiğe, sıcak savaşa gidemediği için içine kapanır, ancak bu içine kapanmayı kısa sürede aşan Ferhat yoldaş, büyük bir coşkuyla basın çalışmalarına başlar. Araştırmacı, kararlı ve özlü olan Ferhat yoldaş kısa süre içinde bu faaliyet alanında kendini geliştirir, yetkinleştirir. Bir yandan kendi gelişimi için yoğun çaba sarfederken, bir yandan da yaşam içinde sınıfsal mücadelesini vermektedir. Kendisindeki sınıf dışı özellikleri aşmak için mücadele ettiği kadar yoldaşlarının da bu tür eksikliklerinin üzerine acımasızca gider.

Katılımında partiye ve Kürt gerçekliğine yabancı olan Ferhat yoldaş, okuma-araştırma ve tartışmalara ağırlık vererek bu konularda da kendini geliştirir. Bu arada kendisinden sonra bir ağabeyi de saflara katılır ve Güney Savaşı'nda şehit düşer. Ferhat yoldaş ailesinden birinin mücadele yolunda şehit düşmesinin verdiği gururla dopdoludur. Savaş sonrasında Zelê alanına gider. Bu alanda da basın-yayın çalışmalarında yer alır. Güney Savaşı sırasında taşıdığı ağır yüklerden dolayı bel kemiği kayan Ferhat yoldaşın durumu Zelê Kampı'nda ağırlaşır ve Hewler'e gönderilir. İki ay hastanede kaldıktan sonra tam iyileşmeden geri döner. Bir süre kendini hissettirmeyen fiziki rahatsızlığı, daha sonra tekrar ağırlaşmaya başlar. Gururlu ve direngendir. Durumu günden güne ağırlaşmasına rağmen, O ne yakınır, ne de sızlanır. Aynı şevk ve tutkuyla çalışmalara yüklenir ve bundan mutluluk duyar. Boş durmayı, boşa zaman harcamayı hiç sevmez; birimdeki gazete çalışmasının yanısıra öykü ve roman çalışmalarını da sürdürür.

Büyük bir pratik ateşiyle yanıp tutuşan Ferhat yoldaş, *"İçimdeki volkandır Ağrı Dağı! Ağrı Dağı'na çıksaydım, çıkar çıkmaz şehit düşseydim de gam yemezdim..."* diyerek savaşa olan tutkusunu sürekli dile getirirdi. Neşeli, yoldaşlarıyla ilişkileri güçlü olan Ferhat yoldaş hep yoldaşları arasında saygı ve sevgiye yol açmıştır. 1993 Eylül sonlarında radyo birimine geçen Ferhat yoldaş, artık Bağımsız Kürdistan'ın Sesi Radyosu'nun yazı kurulu üyesidir. Bu faaliyet alanında ciddi bir çalışma temposu tutturur ve kendisine verilen her görevi başarıyla yerine getirir. Yazdığı makalelerde araştırmacıdır ve günden güne gelişmektedir. Fazla zaman geçmeden radyomuzun kültür köşesi sorumluluğuna, ardından da haber servisi sorumluluğuna getirilir.

Barbar Türk sömürgeciliğinin 28 Ocak günü Zelê Kampı'na yapılan hava saldırısında Ferhat yoldaş atılan kazan bombalarının isabet eden parçaları sonucu şehitler kervanına katıldı. Halkımızın bağımsızlığı ve özgürlüğü yolunda şehit düşen yoldaşımızın izinde sonsuza kadar yüreyeceğimize söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Ferhat yoldaşın ailesine yazdığı mektup:

"Yıllar önce savrulduğum ülkeme döndüm"

Mektubuma başlarken hepinize en içten devrimci selamlarımı sunuyorum. Böylesine tarihi günleri yaşamanın büyük heyecanı ile görevlerinizde başarı dileklerimi iletiyorum.

Halkımızın umudu ve yaşama kaynağı gerillaya katılışımın üzerinden yaklaşık iki yıllık bir zaman geçti. "Gerillaya katılmak, ne demektir?" diye sık sık kendime sorarım. Ve dönüp geriye baktığımda "nereden nereye" demeden de edemem. Ve hemen aklıma Ahmet Arif'in "Savaşanlar da var bu havada, el ayak buz, yürek cehennem" dizesi gelir. Keşke bu dizeyi çok daha erken duysaydı kulaklarım. Belki o zaman savaşanların kimler olduğunu ve ne için savaştıklarını öğrenmiş olacaktım. Ama ben bu dizede sözü edilen savaşçıları ancak 18 yaşıma geldiğimde duydum ve öğrendim. Ve bir insanın kendi benliğine yabancılaşmasının ne büyük felaket olduğunu, toplum kurtulmadan birey kurtulamaz gerçeğini kavradım. Bunun için sizlere haber vermeye gerek duymadan yıllar öncesinden savrulduğum ülkeme döndüm. Bunun için diyorum ki; bir insanın ne kadar değişebileceğini kendim yaşamasaydım asla inanamazdım. Kısaca yaşamak değişmek ve değiştirmektir. Burada yaşam bir başkadır. Güzelleştirmek ve geleceğe uzanmaktır. Yaşamak ve tarihe iz bırakmak nedir diye bana sorulursa, tek kelimeyle **"GERİLLADIR"** derim. Neden mi? Çünkü yaşama gözlerimizi açan, bizi biz eden gerilladır.

Ve sizlere "Bağımsız Kürdistan Radyosu" aracılığıyla ile bu duygularla seslenirken diyorum ki, bizi halk olarak yaratan bu savaştır. Bu savaş ki, her anı bir destan olan kahramanlıklar yaratmıştır. Bunun için zafere her geçen gün bir adım daha yaklaşırken halk olarak övünçlüyüz, gururluyuz ve güçlüyüz. Ve zafer, savaşarak militanlaşan halkımızın olacaktır. Yediden yetmişe ayaklanarak savaşan halkımızın özgürlük yürüyüşü önünde hiçbir güç durma kudretinde değildir.

Artık Kürdistan'da yaşamak savaşmaktan geçiyor. Kürdistan'da yaşayan herkes; kadını, erkeği, yaşlısı, çocuğu ile duyguda, düşüncede ve davranışta bunları yaşayacak, irade gücünü keskinleştirecek, keskin bir irade ile savaşacak ve kazanacaktır.

Kürdistan halkı bu temelde Ulusal Önderimiz Başkan APO önderliğinde görevlerine sımsıkı sarılarak insanlığa çok kutsal bir armağan bırakacaktır.

Ferhat yoldaşın Güney Savaşı'nda şehit düşen ağabeyi Xebat yoldaşa hitaben yazdığı mektubu yayınlıyoruz:

"PKK ADALETİ HER ŞEYİN ÜSTÜNDEDİR, HAKİMDİR, HÜKMEDENDİR"

Tarihin bir zorunluluğu işte. Sana bir yıl önceden yazmam gereken mektubu bir yıl sonra önüme koymuş bulunuyorum. Ve ben, bir yıllık hasretimle demeyeceğim, güzel olana, doğru ve değerli olana adanmış ve sonsuzluğun güzelliğine karışmış bir canı selamlıyorum. Selam yoldaşım... Selam yoldaşlarım... Bin selam olsun!

Seni daha önceden selamlamak isterdim. Nasıl isterdim nasıl! Kendimin de tanımlayamadığı bir duygu gemlenmez. Zincirlerinden boşalmışçasına coşkun! Ama tarihin emri keskindir yoldaşım, bilirsin. Böyle emretti, istemesek de. Ve şunu söyledi: "Tarih er ya da geç, bir gün ama bir gün mutlaka en doğru hükmü verecektir." Önce anlamadım bu sözü, cahillik mi dersin? Belki de "beni hiç anlamamışsın, oysa ben seni nasıl anlıyordum değil mi?" diyeceksin. Evet yoldaşım bundan hiç kuşku yok, seni anlamadığımı şimdi çok daha iyi anlıyorum. Çünkü ben de kuşku duydum kimi zaman. İnanmak istemesem de kuşku duydum. Ama şimdi nasıl böyle düşünmüşüm diye kendimle hesaplaşıyorum. Anlıyor musun, kendimi yargılıyorum. Alçaklık ve yücelik, ikisinin yan yana gelişi. Ne büyük çelişki değil mi? Bunların ikisini de birlikte düşüneceksin, hem de işte az önce dedim ya tarih hükmünü sonuna kadar. Birisi doğru ama hangisi; Ağrı'nın yüceliğinde misin, yoksa dipsiz bir uçurumun derinliklerinde mi? Belirsiz. Yani hükmü verilmemiş büyük bir çelişki anlayacağın. Yargılanıyor an be an, ama sonuç yine aynı çelişki... Bir daha soruyorsun "savaş denen olayı düşün ve tarih neyi emrediyorsa ona uy! Yapacağın tek doğru şey bu" diyor yoldaşım. O zaman işte bir zorunluluk haline geliyor söylerken. Ha, dedim ya, bu bir emir üstelik. Kabul demek kalıyor geriye.

Artık her önüne gelene seni soruyordum, eskisi gibi. Hemen bir karara da varmak istemiyordum. Belki de seni biraz anladığımı ve tanıdığımı buradan anlarsın diye. Buna inanıyorum ve senin de inanmanı istiyorum yoldaşım.

Aradan bir yıl geçti. Ve ben hep bunu düşündüm, cevabını bulurum diye. Zor bir sorunun cevabı zor bulunur. Ama zor soruların cevabı vardır ve bir gün mutlaka cevaplandırılırlar. Evet işte sonra bu mektubu yazmaya başlamadan çok az bir zaman önce senin uçurumun derinliğinde değil, Ağrı'nın yüceliklerinde olduğunu öğrendim. Ve çok geciktirdiğim mektubumu hemen yazmaya başladım. Önümde al bayrakla çektiğin bir fotoğrafın da var. Arşivden çıkarıp albümüme koymuştum. Zaman zaman çıkarıp bakıyor ve seni düşünüyordum. Bazen öfke, bazen de hayranlık duyarak baktığım bu fotoğrafına şimdi saygı ve gururlu bakıyorum. Bundan böyle hep saygıyla bakacağım. Adını da hep saygıyla anacağım. Ve sizlere layık olabilmek için hiçbir gerekçeye sığınmadan, nerede, hangi koşul altında olursa olsun elimden gelen tüm çabamla izinizde yürüyeceğime söz veriyorum yoldaşım.

Xebat yoldaş! Yaptığınız o büyük fedakarlık güç kaynağıdır.

Senin Güney Savaşı'nda kayboluşun üzerine neler söylendiğinin şimdi hiçbir önemi yoktur. Ne söylenmişse söylenmiş, ama şimdi hepsinin yerini alan tek bir gerçek var; Kürdistan uğruna partimizin verdiği binlerce şehide katıldın. Bu tarihin hükmüdür ve bu hüküm kesindir. Bu hüküm aynı zamanda bir gerçeği de ispatlıyor: PKK adaleti her şeyin üstündedir, hakimdir, hükmedendir. Bin yılların hesap sorma savaşımını veren PKK elbette ki, adaletin temsilcisidir. Kötü olanlar, yaşamaya hakkı olmayanlar yargılanırken, iyi, güzel ve yaşamaya hakkı olanlar yüceltilmeye layıktırlar. Bunu bin yıllık bir düşmana karşı yapıyorsa kendi saflarında da bunun en keskininden yürütücüsüdür.

Evet yoldaş! Nasıl ki, 1978'lerde şehit düşen, ama 1990'lara gelindiğinde şehitlik onuru verilen, yine feodal komploculuğun katlettiği birçok yoldaş gibi senin de şehitlik onurun bir yıllık belirsizlikten sonra verilmiş bulunuyor. Bu örnekleri biliyordum ve inanç kaynağım bunlar oluyordu.

"...bomba ile şehit düştü" cümlesini duyduğumda gerçeğin kendisini de buluyordum. Senden bahsedildiğinde anlamıştım, ama bir daha sormadan da edemedim. Ve sordum, kendinden emin konuşuyordu; *"Bomba ile mevzide yaralandı, sonra ben sırtımda tabur tepesine kadar taşıdım. Savaş işte. Yarası ağırdı, çok kan kaybediyordu. Her zaman yüzü güleçti, şehit düşeceği an morali yüksekti, konuşup moral veriyordu bize. Silahını, bir de cebindeki defteri aldım, süngü ve kasaturalarla açtığımız yere saklayıp, ayrıldık. Şehitler ölümsüzdür."*

Evet yoldaş!

Bir yıllık belirsizlik işte böyle bir raslantı ya da verilmesi kesin olan bir hüküm ile ortadan kalktı. Elbette ki, bir gün gerçek ne ise o bulunacaktı. Ama şunu da söylemek ve senin bilmeni istiyorum. Eğer biraz duyarlı olsaydık bu sonuca daha erkenden varabilirdik. Seninle o zaman çok daha farklı şeyleri konuşmuş olacaktık. İşte bu yapılmadı yoldaş. Ama bunu yapmayanları şimdi tarih yargılıyor. Hem sen yalnız da değildin. En yakınındaki **Erhan** arkadaş da seninle aynı durumdaydı. Üstelik O'nun şehit düştüğünü görenler de vardı.

Evet yoldaş, şimdi önemli olan gerçeğin bulunması, tarihe mal olması ve tarihin hükmünü vermesidir. Tarihin ve insanlığın hükmü, güzel bir hüküm...

Unutulan bir halkın sesi olmak yitirilmiş bir ülkede. Ve damarlarına coşarak akmak. Berrak berrak köpürmek... Kök salmak ülkeye. Yaşam ve gelecek tutkusu ile kutsamak onurlu geleceği... Yeniden doğmak ve en güzelini yaşamak. Ve selamlamak şehitler ordusunu. Karkel eteklerinde... Lelkan'da... Lolan'da karışıp Deşta Hayarte'ye akmak... Ve katılmak şehitler ordusuna... Yürümek yeni doğan güne... Ve dönüp bakmak geriye, haykırmak. Siz ki, can verdiniz halkımız için. Göğsümüzde onurla dalgalanan yoldaşlar. Ey, ölümsüz halkımız için toprağa düşenler. Yolunuz yolumuzdur. Uğruna şehit düştüğünüz kavganız kavgamızdır. Ve biz kavga ile doğduk, kavga ile yaşayacağız. Ve zaferle selamlayacağız sizleri. Ölümsüzlük abideleri.

ZAFERİ KİŞİLİĞİNDE YARATAN PKK SAVAŞÇISIYDI

Adı soyadı: **Ahmet HOCAOĞLU**
Kod adı: **Bünyamin, Serhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Hani-Kanixıdır köyü, 06. 08. 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **27 Kasım 1991**
Şahadet yeri ve tarihi: **...**

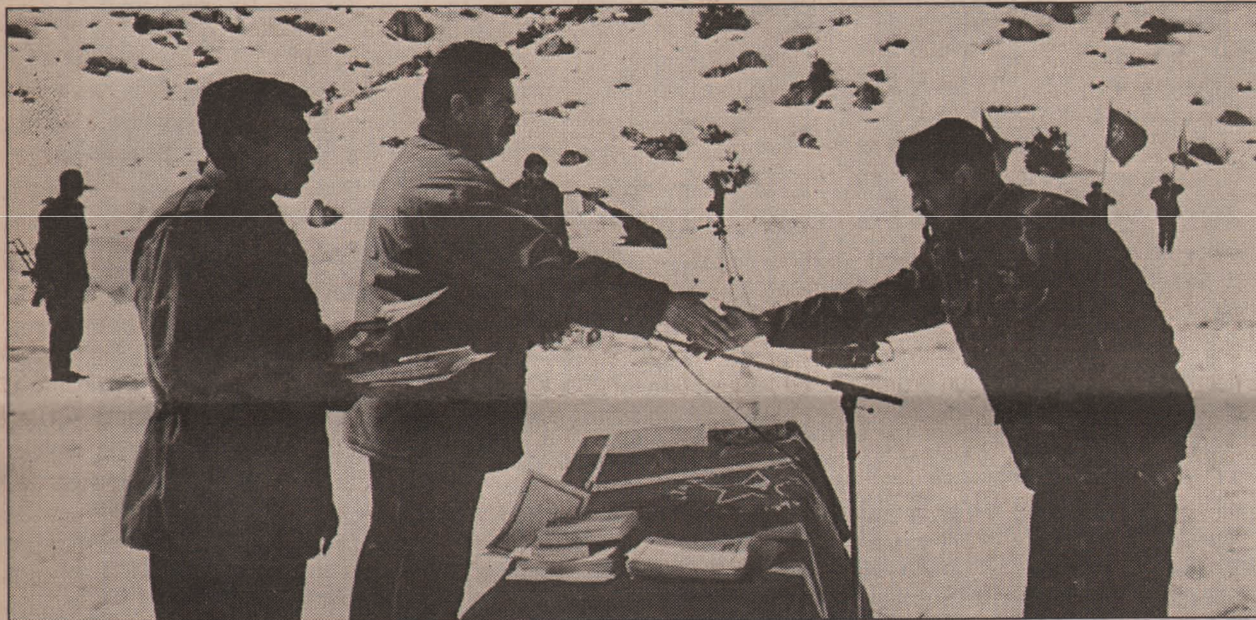
Bünyamin yoldaş, Hani'nin Kanixıdır köyünde ortahalli bir ailenin çocuğu olarak doğar. Ailenin geçimini sağlayan babasına yardımcı olmak için abileri küçük yaşta üretim hayatına katılırlar. Bünyamin yoldaşın üretime katılan abileri devletin sömürüsünden haberdardırlar. O'nun bu bilince sahip olan abileri çeşitli devrimci hareketler bünyesinde saf tutarlar. Bu durumu fark eden düşman Bünyamin yoldaşın ailesine yönelir ve baskılarını sürekli kılar. Daha çocuk yaştayken yaşanılanlar O'nun hafızasında derin ve düşündürücü izler bırakır.

Böylece Bünyamin yoldaş ilkokula başlar. Türkçe bilmediği için eğitim sürecinde zorlanır. Ortaokul ve liseyi okur. Bu dönemde özellikle devletin gençlik üzerinde yoğun yozlaştırma politikaları olmasına rağmen, O bu oyuna alet olan ve yozlaşan kişiliklerden uzak kalır. Kapalı ve çekingen bir kişiliğe sahip olması kendisi için bir avantaj olur ve devletin oyunlarına alet olmaz. Bir yandan okuyan Bünyamin yoldaş, diğer yandan ise babasıyla tarlada çalışır. Sessiz ve sakin bir kişiliğe sahip olan Bünyamin yoldaş ailede ve ilişkide bulunduğu çevreler içinde sevilip sayılmaktadır.

Bu yıllarda gelişerek etkisini gösteren Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi Bünyamin yoldaş ve ailesinin yaşamında çok şeyi değiştirir. Yurtseverleşen Bünyamin yoldaş ve ailesi kısa sürede mücadele saflarında yer alırlar. Bünyamin yoldaş sempatizan düzeyde Hani'de bildiri dağıtımı vb. faaliyetlere katılım gösterir.

Lise sonrası üniversite sınavlarına katılır ve Urfa'da Dicle Üniversitesi Harita-kadastro Bölümü'nü kazanır. Bunun üzerine Bünyamin yoldaş Urfa'ya yerleşir. Okuduğu üniversitede de mücadele ile olan ilişkilerini kesmez ve üniversite içinde faaliyetlerde bulunan yurtseverler aracılığıyla partiyle ilişkilerini tekrardan süreklileştirir.

Olaylara karşı daha da duyarlılaşan Bünyamin yoldaş, kendini yetiştirerek görev ve sorumluluk konusunda aktif olarak mücadeleye katılım talebini örgüte bildirir. Talebi uygun görülerek, parti tarafından Urfa şehir çalışmalarında görevlendirilir. Yaklaşık 15 ay Urfa şehir merkezinde faaliyet yürütür İyimserliği ve içten yaklaşımlarıyla kitlelerin sevgisini kazanır. 15 aylık faaliyet süreci ardından partiye, gerilla olarak Kürdistan'ın dağlarında savaşmak istediğini bildirir. Bunun üzerine Urfa'dan ayrılarak GAP Eyaleti'nde gerilla saflarına katılır. Belli bir süre burada gerilla içerisinde yer alır.

Daha sonra parti talimatı üzerine parti okulu olan Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider. Bünyamin yoldaş, Mahsum Korkmaz Akademisi'nde gördüğü eğitim sürecinde yapıyla kaynaşmadaki samimiyeti ve olgunluğuyla örnek bir pratiğin sahibi olur. Parti Önderliği'nin perspektiflerini esas alarak, kapsamlı yönleriyle kendi kişiliği üzerinde derinleşen Bünyamin yoldaş, eğitim sürecini başarıyla kapatır.

Eğitim sonrasında ülke topraklarında savaşa gönderilir. Savaşı ilklerine kadar yaşamayı esas alan Bünyamin yoldaş, şehit düştüğü ana kadar da savaşmanın coşkusunu damarlarında hisseder. O örnek alınması gereken zaferi kendi kişiliğinde yaratan bir PKK savaşçısıdır.

Anısı mücadelemize önderdir.

Kürdistan'ın özgürlüğü uğruna ölümsüzleşen yiğit bir Arap kızı

Adı soyadı: **Zehra ÖTÜNÇ**
Kod adı: **Fidan**
Doğum yeri ve tarihi: **Çukurova, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **Suruç, 7 ocak 1994**

Zehra yoldaş, 1974 yılında yoksul ve yaşamını Çukurova'da tarlalarda çalışarak sağlayan bir ailenin kızı olarak, pamuk tarlalarının cehennem sıcağında doğdu. Bu durum yalnız kendisinin değil, binlerce Kürdistanlı çocuğun gerçeğidir. Bu, Kürdistan'da ezilerek yok edilmek istenen bir halkın dramıydı. Yaşamı dahi kendisine çok görülen bu halk Çukurova'ya savruluyordu. En köle bir şekilde yaşamaya mahkum ediliyordu. Tüm benliği yok edilerek köleleştiriliyordu. Tek yaşam şansının bu olmasından dolayı yüzbinler başta Urfa olmak üzere, Kürdistan'ın her tarafından Çukurova'ya akın ediyordu.

Zehra yoldaş, bu halkın çocuklarından biri olarak bu yaşam içinde büyüdü. Ailesinin Arap olmasına rağmen, Kürt halkı ile kaynaşıyor, kendini Kürdistanlı görüyor ve kurtuluşunu da Kürdistan'ın kurtuluşunda görüyordu.

12 Eylül 1980 faşist cuntasının ardından birçok devrimci gibi Zehra yoldaşın ağabeyleri de zindana atılmışlardı. Bu durum, Zehra yoldaşta çocukluğundan başlayıp şekillenerek, düşmana karşı büyük bir kin ve öfkeye dönüşür. Çocukluğunu hep zindan direnişleri, gerillaların mücadelesi, serhildanların etkisiyle geçirir. İlkokulda, son sınıfı okumasına rağmen hızla kendini yetiştirerek, mücadele saflarında yer almayı, gerilla saflarına katılmayı arzu ediyordu. 1991 yılında alanda görevli olan **Fidan (Ayten)** ve **Necla Adanır (Gülten)** yoldaşlarla tanışır. Büyük bir coşkuyu yaşar ve sevinç gözyaşları döker. Kısa bir sürede yoldaşlarından aldığı destek ve güçle, kitle faaliyetlerine başlar. Zehra yoldaş çevresinde yurtseverliği ve dürüstlüğü ile tanındığından ve yine Arapça ve Kürtçe'yi bildiğinden dolayı kısa sürede kitlelerin gönlünü fetheder. Öyle ki, çevrede mücadeleye karşı olan aileler dahi kendisine kapılarını açar, O'na saygı duyarlar. Alanda belli bir gelişme sağlanır. Fakat bu yetmemektedir. Daha profesyonelce mücadele edebilmek için, önderlik sahasına gitmek ister. Amacı daha da bilinçlenip güç almak ve Parti Önderliği'ni görmektir. Fakat görev ve çalışmalar göz önünde bulundurularak bu isteği arkadaşlarca bir süre ertelenir.

Daha sonra yoldaşlarının şehit düşmesiyle sarsılır, ama düşmana kin ve öfkesi daha da artar. İntikam yeminini daha derinden ve azimli eder. Ancak düşmanın eline geçer ve tutsak edilir. 15 gün yoğun işkence görür. Burada kararlı bir tavır sergileyerek şehitlere verdiği söze bağlı kalır.

Cezaevinden serbest bırakıldıktan sonra arkadaşlarla ilişkiye geçerek, önderlik sahasına gitme ve Parti Önderliği'nin öğrencisi olma isteğini yineler. Kısa süre sonra önderlik sahasına gitmek için Suruç kırsalına geçer. Burada mücadele içinde taktir ettiği, kendisine örnek aldığı yoldaşı **Sevim KABİL (Canan)** de vardır.

Suruç'ta ihanetçi hainler iğrenç yüzlerini bir kere daha gösterirler. 7 Ocak 1994 günü bir ihbar sonucu yüzlerce düşman askeri, tank ve toplarıyla operasyona başlarlar. Sabah başlayan çatışma, büyük bir direnişe dönüşür. Suruç ovası, Zehra ve beş yoldaşın "Biji Serok APO" sloganlarıyla inler.

Düşman güç getiremeyince, uçak ve kobralarını devreye sokar. Çatışmada, onlarca düşman askeri ölür.

Canından çok sevdiği, her biri bir dağ parçası olan **Sevim KABİL (Canan), Osman YILDIZ (Ferhat), Mezit MUHAMMED (Kemal), Recep BALİ (Musa)** ve **BİNEVŞ (Dilan)** yoldaşların kalleş kurşunlarla teker teker yere düştüğünü gören Zehra yoldaş, asırlık öfkesini, sömürgeciliğe son mermisine kadar haykırır.

Direnişçiliği, cesareti tarihin derinliğinden giden Zehra yoldaş, soylu kavgaya tutuşan halk neferlerinin düşmana teslim olmayacağı bilinciyle bıraktığı son mermisini öfke dolu yüreğine sıkarak, geride kalan yoldaşlarına yeni bir destan bırakarak şehitler kervanına katılır. O, PKK'nin enternasyonalist özelliğini benimsemiş, dünya insanlığı için canını seve seve veren bir Kürdistanlıydı. O'nun son sözleri bizlere rehber olacaktır.

Düz ovada, yüzlerce asker ve mükemmel bir tekniğe sahip olan işgalci güçler uzun süre Zehra yoldaşın cenazesinden korktuklarından O'na yaklaşamazlar ve bu destansı şahadet dalga dalga Harran'dan Urfa'ya, Kürt ve Arap halklarının kardeşliği adına tüm ülkeye yayılır.

Duyan herkes Zehra yoldaşın son mermisini yüreğine sıkarken haykırıp gökyüzüne yükselen sloganlarını yüreğinde hissederek tekrarlar: "Yaşasın Başkan APO", "Yaşasın PKK" diye...

"Bütün gücüm ve enerjim partimin ve halkımın hizmetindedir"

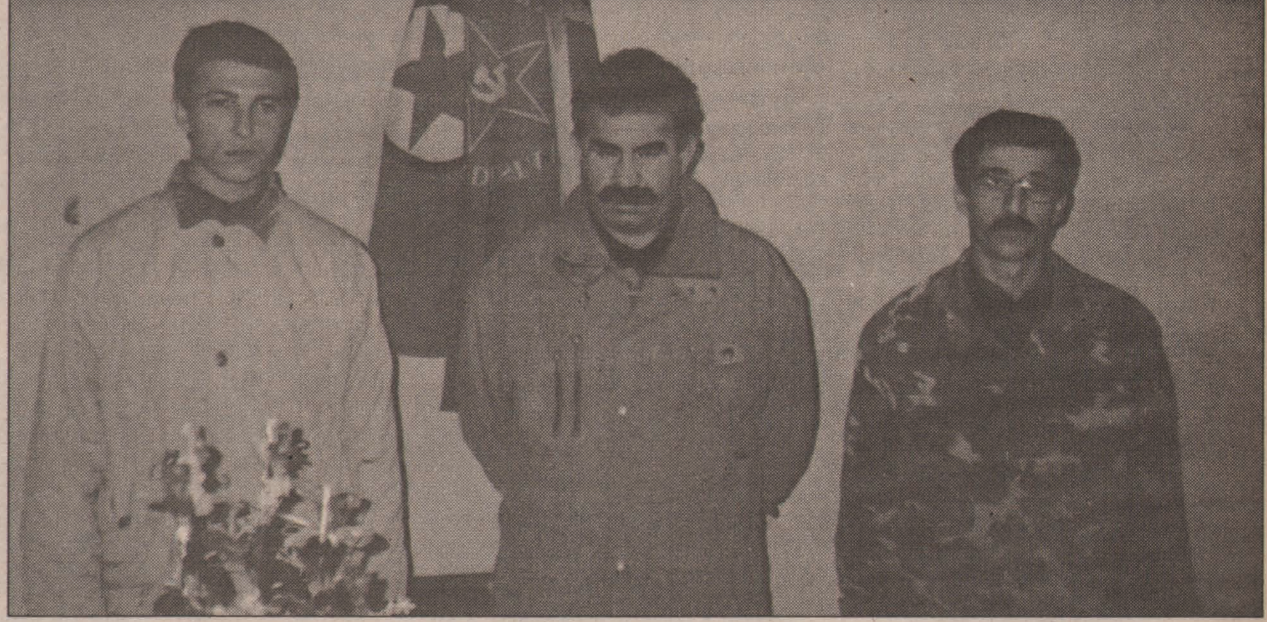

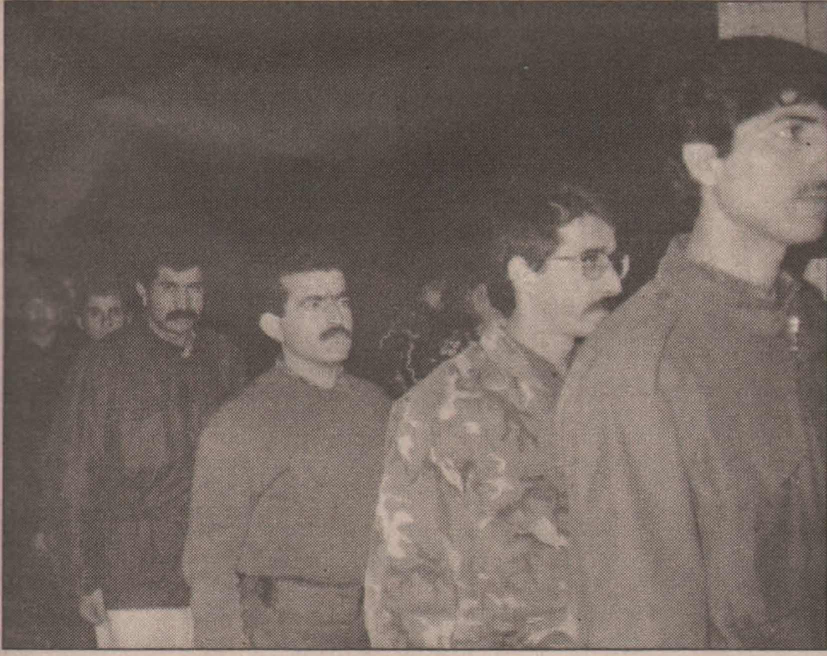
Adı, soyadı: **Haydar DOĞAN**
Kod adı: **Burhan**
Doğum yeri ve tarihi: **Pertek-Dersim, 1964**
Mücadeleye katılış tarihi: **Eylül 1990**
Şahadet yeri ve tarihi: **Dorsin-Dersim, 21 Nisan 1994**

Burhan yoldaş, 1964 yılında Pertek'de dünyaya geldi. Ailesi tarım ve hayvancılıkla uğraşan ortahalli bir ekonomiye sahipti. Babası uzun süre Almanya'da çalışan Burhan yoldaş, ilkokulu kendi köyünde, orta ve liseyi Dersim merkezde okur. Lise 2. sınıfta babasının yanına, Almanya'ya gider. Burada 3 yıl tornacılık üzerine mesleki eğitimi ve aynı dalda teknik liseyi bitirir. 1987 yılından itibaren 2.5 yıl boyunca çeşitli işlerde çalışır. Aile çevresi "Halkın Yolu" örgütü taraftarlığını sürdürürken, yurtseverler ve partili arkadaşların ilgilenmeleriyle Burhan yoldaşın yaşam çizgisi değişir.

1990 yılı başından itibaren Kürdistan'da gerilla mücadelesi açısından yepyeni sayfalar açılır. 1989-'dan itibaren Kürt halkı öncüsü etrafında kenetlenmeye, düşmanın zulmüne karşı sesini yükselterek hareketlenmeye başlar. Düşman askerleri köylerden taşlarla kovalanır, yine küçük gruplarla başlayan protesto dalgası binlere ulaşan sele dönüşür. Kürdistan tarihinde ilk defa halk kendisi için ayağa kalkmaya, geleceği için yollara dökülmeye başlar. Küçük gösteriler büyük serhildanların habercisidir. Ve gerilla artık bu ayağa kalkışla birlikte halkla bütünleşmesini sağlamış, ülkeye yerleşmesi açısından sağlam temellere kavuşmuştur.

Kürdistan'da gelişen halk ayaklanmaları, gerillanın düşmanı her gün kahreden darbeleri Avrupa'daki halkımızda büyük bir coşku yaratıyor, pekçok Kürt ailesi yurtseverlik yolunda önemli adımlar atıyordu. Ülkedeki kitle kabarışı, Avrupa'da da bir kitle kabarışına ışık oluyordu. Burhan yoldaş tüm bu gelişmeler karşısında elbette sessiz kalamazdı. Ülkesi, halkı, düşman gerçekliği ve her şeyden önce PKK öncülüğünün gücünü öğrendikçe kopmaz bağlarla mücadeleye bağlanıyordu. Çevresinde partiye katılıp şehit düşen yoldaşlar da O'nu oldukça etkiler. Münih'te bir fabrikada çalışır. Daha sonra cephe çalışanı düzeyinde faaliyetlere katılır. Bir süre de dışilişkiler alanında çalışır. Eylül 1990 tarihinde mücadeleye profesyonel olarak Frankfurt'tan katılır.

Burhan yoldaş, merkezi eğitim sonrasında 1990 yılı sonlarından Aralık 1992 tarihine kadar mali birim ve yayın dağıtımında görev yürütür. Çalışkanlığı, fedakarlığı ile emekçi yönü en çok dikkati çeken özellikleri olur. Görevlere büyük bir azimle yönelmektedir. Ağırbaşlı, olgun tavırları, boş sohbetlere karşı tepkisiyle yoldaşları arasında saygın bir yer edinir. Asimilasyonun ağır etkilerinin yaşandığı bir ortamda büyümesine rağmen Kürtleşme yönünde yoğun bir çabanın sahibi olur. Çalışmalarda tavizsizdir, en küçük eksikliğe yönelimde bu özelliğini yansıtır. Ülkeye yönelimde ikircisizdir. Yıllar önce koptuğu ülkeye özgürlük savaşçısı olarak dönmek, halkına geleceğin aydınlığını, o aydınlığın öncüsü PKK'yi götürmek en büyük amacıdır. Ülkeye gidip şehit düşen yoldaşlarına layık olmanın ruhuyla bitmeyen bir tempo ve moralle görevlere yüklenir ve savaşa gönderilmesi yönünde dayatıcı olur. Devamlı ülke coğrafyasını, güzelliklerini anlatmakta, bağlılığı ve özlemi anlatımındaki canlılıktan anlaşılmaktadır. "Çok bekledik" sözünü hiç ağzından düşürmez.

1993 yılı başında Burhan yoldaşın yıllardır beklediği ve hep dile getirdiği ülkeye kavuşma yönündeki istemine cevap verilir. Parti Önderliği sahasına gönderilir. Burhan yoldaş burada yoğun bir eğitim sürecine girer. Avrupa yaşamının kişiliğinde yarattığı etkilere karşı savaşımı esas alır. Parti, önderlik, halk ve savaş gerçekliğini özümsemek için Parti Önderliği'nin çözümlemeleri üzerinde yoğunlaşır. Gerillada savaşma isteği O'nun içinde hep vardır. Bir raporunda bu konuda şunları belirtir: *"Gücümü ve enerjimi bu alanda parti ve halkın hizmetine sunmada daha yararlı olacağıma inanarak gerillaya katılmayı tercih ediyorum..."*

Önderlik sahasında aldığı eğitimle düşmana karşı savaşma azminin yanısıra, partinin sınıf savaşımına uygun bir şekilde kişilik savaşımında da parti militan kişiliğini yakalamada kararlı ve nettir. Kararlılık düzeyini şu sözlerle dile getirmektedir: *"Kararlılık düzeyimde şimdiye kadar en ufak bir ikircilik durumu yaşanmamıştır. Tam tersine daha da güçlenmiştir. Bundan sonra da partiye, Parti Önderliği'ne, halka verdiğim sözün gereklerini yerine getirmede kararımın kesin olduğundan en ufak bir şüphem yoktur."*

Burhan yoldaş bu ruh ve kararlılık coşkusuyla ülke pratiğine yönelir. Önderlik sahasında, Parti Önderliği'nin her doğan günde yeni baştan yücelmenin savaşımını veriş tarzını, hiçbir gelişmeyi yeterli görmeme, çelişkileri yakalama ve sonuç alıcı, keskin, net vuruş tarzını kendisine rehber edinerek silahı ve görevleri omuzlar. Kürdistan tarihi yeniden yazılmaktadır. Burhan yoldaş da silahı ve kişiliğiyle bu tarihe imza atacaklar arasına onurluca girmenin savaşçısı olarak engin doruklara ulaşmanın sabırsızlığını taşımaktadır. Ülkeye kavuştuğunda özgürlüğe ulaşmanın sorumluluğunu daha çok hisseder.

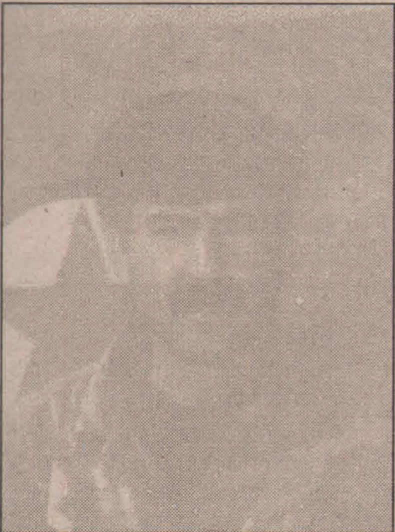
Dersim Eyaleti'nde pekçok eylemde, küçük-büyük her görevde O'nu görmek mümkündür. Böylesine yoğun bir savaşımın yaşandığı süreçte Burhan yoldaşın da içinde yer aldığı Ana Hareketli Birliğin düşmana yönelik bir hareketi esnasında kıran kırana bir çatışma yaşanır. Yoldaşımız burada yaralanır ve gruptan kopar. 21 Nisan 1994 tarihinde yaralı haliyle tekrar düşmanla karşılaşır ve kahramanca direnerek şahadete ulaşır.

Şehitlerimizin kanlarıyla yarattıkları gerçek yaşama bizi ulaştıran özgürlük köprüsünü korumak savaşımının temel taşlarındandır. Burhan yoldaş şahsında tüm şehit yoldaşlarımıza sözümüz, bağlılığımız bu köprüyü yıkılmamacasına sağlamlaştırmak, bu uğurda hiçbir şeyi esirgememek olacaktır.

Yükselttiğimiz savaş ateşi bağlılık yeminimizdir!

Anısı mücadelemizde sürekli yanan bir meşale olacaktır.

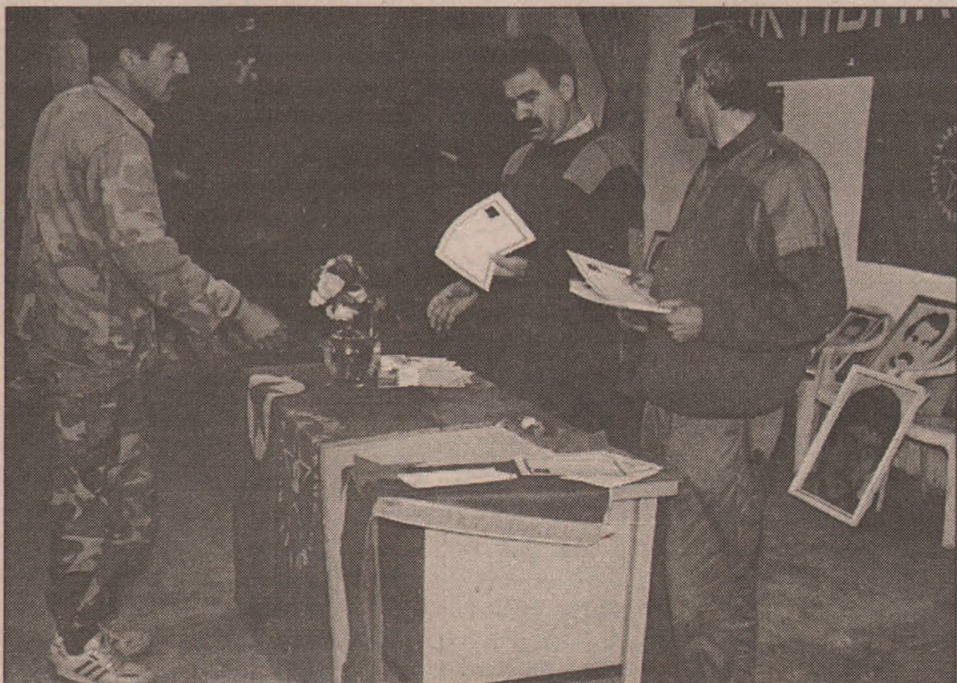
VATAN DİYE YANAN YÜREK

Adı, soyadı: **Hejar MİRKAN**
Kod adı: **Fırat, Gürgin**
Doğum yeri ve tarihi: **Kozluk,1964**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet yeri ve tarihi: **...**

Gürgin yoldaş, 1964 yılında Batman'ın Kozluk ilçesinde dünyaya gelir. Ailesinin maddi durumu oldukça iyi olan yoldaşımızın ailesi ilkel milliyetçilik temelinde şekillenen bir Kürtlük duygusu kendi içinde taşımaktaydı. İlk, orta, liseyi Batman'da okur ve liseden sonra okula devam etmez.

Partiyle 1979-80 yıllarında lisede okuduğu dönemlerde tanışır. Bir yandan okurken, bir yandan da Batman'da mahalle komitesinde ve gençlik örgütlenmelerine katılır. Partinin yurt dışına çekilme döneminde partiyle ilişkisi kopan Gürgin yoldaş, 1990 yılında İstanbul'da bulunduğu dönemlerde tekrar ilişki geliştirir ve bu kez profesyonel olarak saflara katılır. Aynı yıl Batman'da bir görev için bulunduğu sırada düşman tarafından yakalanır. Sorguda düşmana karşı kararlı bir direniş sergiler. Cezaevi sonrasında tekrar üç ay Batman'da kalan Gürgin yoldaş, yayın dağıtımıyla görevlerine devam eder.

1992 yılında Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider ve parti eğitimine katılır. Parti ile tanıştığı süreç içinde ilk kez bu kadar kapsamlı bir eğitim sürecini yaşayan Gürgin yoldaş hızla yapıya adapte olur. Eğitim süreci boyunca sürekli düşmana karşı göğüs göğüse savaşmak istediğini belirtir. Eğitimini tamamladıktan sonra ülke topraklarında savaşa yönelir ve belirttiği gibi düşmana karşı savaşarak kahramanca şehit düşer.

Anısı mücadelemize önderdir!

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın 3. Ulusal Konferans'ta ordulaşı

ORDU VE SAVA

DOĞRU YAKLAŞMAYAN ANL

Baştarafı 1. sayfada

durumlar ortaya çıktıkça, insan gerçekten kendini tutamıyor. Çünkü tarihi işlere, tarihi yaklaşımlarla cevap verdik. Bu kadar çapsız kişiliklerin bu büyük çalışmayı böyle sorunlu, yüzeysel ele almaları, ciddiyetten uzak kılmaları bana en büyük suç gibi geliyor. Hele bir de çözememe, ilerletememe, en çok öfke duyulacak bir husus gibi geliyor.

Büyük ordulaşmak için ortayolculuğu mahkum edelim!

Önümüzdeki döneme ilişkin ordulaşmanın niceliği ve niteliği oldukça önemlidir. Özel savaşa başarıyla karşı koymak isteyen bir ordulaşma, ülke geneli için olduğu kadar, bazı temel alanlar için de istenilen seviyede olmak zorundadır. Gerek stratejik savunma ve onun gerillası, gerekse stratejik denge ve onun hareketli savaşı, mevcut düzeyi aşmamız gerektiğini ortaya koyuyor. Mevcut ordunun kuruluş özelliklerini ve sayısını aşmamız gerekir. Hiç şüphesiz mevcut gerillamızla biz özel savaşı sınırlandırabiliriz ve şimdiye kadar çoğunlukla uyguladığımız taciz yöntemleriyle hırpalayabiliriz, ama çözüme götüremeyiz. Tutturulan gerilla düzeyini, çoğu arkadaşımıza kalırsa, tüm bu çabalara rağmen ancak birkaç yıl koruyabilirler. Devrimci zafer sağlam düşünülmezse, devrimci komutanlıkta onun her türlü yönetimsel ifadesi başarılmazsa ve bu haliyle durup idare etmek yeterli görülürse ortayolcu bir çözüme gidilebilir, devrimci bir çözüme fazla gidilemez. Zaten ortayolculuğun da bu dönemde kendini bu kadar dayatması bu nedenledir. Yani mevcut gerilla düzeyine, yine mevcut yönetim düzeyine bakın, bu, pêşmerge türü bir yönetim düzeyidir. Kaldı ki, uluslararası ortama, dışımızdaki güçlerin durumuna, bundan çıkarılacak sonuçlara bakarsak, Güneyli işbirlikçi önderliğin olumsuz rolüyle yaptığı katkıyı göz önüne getirirsek, yine içimizdeki her türlü ortayolcu zemini, bir orta-sınıf partisinin dışımızdan da nasıl dayatıldığını –ki bunu düşman bize dayatıyor– göz önüne getirirsek, ortayolcu çözümün bütün belirtileri netleşiyor. Ortayolculuk boşuna ordu ile oynamıyor. Boşuna ordunun gerek sayısal, gerek niteliksel durumunu aşağıda tutmak istemiyor. Bunu başarırsa kendi çözümü için yeterlidir. Adına, ister politik çözüm diyelim, ister reformistlerin dayattığı o her türlü özerklik projeleri diyelim, hepsi esasta birdir. Onlar, mevcut gerillayı da fazlalık olarak görürler; yine onlara göre ordulaşma imkansızdır; bu kadar olması da mucizedir ve hatta başa beladır!

Şimdi daha iyi anlaşılıyor ki bu biçimiyle orduya gelemeyenler, özellikle içimizdeki orduyu büyütemeyenler, büyütme gereğini derinden duymayanlar ya kendiliğindenciliğe kendilerini terk ederler, ya da bir an önce bir çözüm olsun da nasıl olursa olsun beklentisi içinde yenilgili, teslimiyete yatkın ruh halini ifade ederler. Ciddi bir ordu kurma sorunu olmayanlar bu konuda büyük bir tutku kadar büyük bir azim ve iradeyle işe yönelme gereğini duymayanlar neyi bekliyorlar? Yenilmeyi, teslim olmayı, ortayolu, sözümona siyasi çözüm, sözümona barışçıl çözüm yolunu bekliyorlar.

Demek ki, bizde bu bahsettiğimiz birçok karargahtaki kendini gerilla yaşamına verememe, gerilla eğitimine verememe, hatta yüzlerce-binlercesini kaçırtma durumu bu sınıf kişiliğiyle ve aynı zamanda partinin zorluklarıyla bağlantılıdır. Ama diğer yandan da bizi bırakmıyorlar. Şu anda herkes kendi çözümünü PKK'ye, onun ordulaşmasına dayandırmak istiyor. Ama giderek eriyen, daralan bir ordulaşmaya –dışımızdaki güçler, içimizdeki ortayolcular– dayandırmak istiyorlar; gelişen, büyüyen orduya değil. O halde bütün bunlara verebileceğimiz en iyi cevap ordulaşmayı büyütmek ve savaşım tarzını yetkinleştirmektir.

Mevcut düzeyi aşmak demek, ortayolculuğu ve ona dayalı tüm işbirlikçi çözümleri aşmak demektir. Dikkat edin; PKK'de ısrarla gerillaya gelmeyen yine ısrarla mevcut sorunları ağırlaştıran ve kendini mevcut yetersizlik sınırlarında tutan kimlerdir? Bunu epey açtık, bu nedenle fazla açma gereğini duymuyorum. Fakat özellikle ordulaşmada yüksek iddiası olanlar ve bunu aşmanın gereğine inananlar bu hususları kesin göz önüne getirmek zorundadırlar. Bu, bizi nereye götürür? Eğer bir ustalaşmaya doğru tırmanırsak, savaşımda ve ordulaşma gücünde en az düşmanla denge aşamasına ulaşırsak, bu ne anlama gelir? Bunu bir defa sayısal olarak kaba ölçülerle ifade edersek, bana göre 50 bin civarında bir ordu gücüne ulaşmayı gerektirebilir. 10 bin, 15 bin gerilla ise bana ortayolcu çözüm zeminine uygun bir sayı gibi geliyor. Biz bu sayıyla devrimci çözümü dayatamayız. Çözüm diye dayatılan ancak taktik olanıdır; yani bu sayıdaki gerillaya dayalı çözüm ancak bir taktik olabilir, yoksa stratejik bir çözüm olamaz. Demek ki, düşmanla politik çözümü bile imkan dahiline sokmak için onun özel savaşımını engelleyecek, bütün saldırılarını püskürtmekle kalmayarak, onu yenilgiye götürecek bir ordu gücüne ulaşmamız gerekir. Bunun dışında herhangi ciddi bir politik çözümden bahsedemeyiz. O zaman eğer ordulaşmanın ne kadar vazgeçilmez olduğu doğruysa, onu ülke geneline yaymanın da bütün çalışmaların önünde yer aldığı o kadar tartışmasızdır.

Ben sayısal hedef için 50 bin diyorum, başkaları daha fazla sayı da diyebilir. Yani üç aşağı, beş yukarı olması o kadar mühim değil. Ama şunu görüyorum; mevcut gerilla düzeyimiz bizim çözüm için fazla dayanacağımız bir düzey değildir. Zorbela ayakta kalan, kendini biraz koruyabilen bir güçtür. Eğer bu halde devam etse kendini en çok birkaç yıl koruyabilir veya korumak, dışta bu dengeyi tutturmamıza, içte kitleyi tutmamıza bağlıdır. Eğer böyle olursa bu gerilla yaşayabilir, yoksa belki o düzeyi de kolay kolay yaşatamaz. Kendi kendilerine bırakılırsa, özellikle ortayolculara, yanlış tutum ve davranışlara bırakılırsa bu düzey kendini hiç yaşatamaz.

> "Herkes kendi çözümünü PKK'ye, onun ordulaşmasına dayandırmak istiyor. Ama giderek eriyen, daralan bir ordulaşmaya (dışımızdaki güçler, içimizdeki ortayolcular) dayandırmak istiyorlar; gelişen, büyüyen orduya değil. O halde bütün bunlara verebileceğimiz en iyi cevap ordulaşmayı büyütmek ve savaşım tarzını yetkinleştirmektir."

Mevcut gerilla sayısını ve savaş düzeyini yükseltelim!

O halde mevcut düzeyi, mevcut sayıyı asla yeterli göremeyiz. Bu çok geçicidir, her an düşmeye, imhaya yatkındır. Bundan çıkış gerekir, kurtulmak gerekir. Tam bir siyasi çözüm, tam bir özgürlük çözümü bir üst düzeye sıçratmayı şart kılar. Dolayısıyla ordulaşmanın büyütülmesini, geliştirilmesini bu gerekçeye bağlı görüyoruz. Diğer taraftan ise düşmanın fiziki gücünü tümüyle imha eden ve öyle bir gereksinmeye ihtiyaç duyan bir ordu büyüklüğünü her şeyin temeline koymak da yanlıştır. Örneğin ovadakiler de dahil, düşmanı gelişmiş bir teknik ve sayıyla tümüyle imha etmene o kadar gerekli olabilir, ne de düşman bu tarzda yenilebilir. O, her zaman karşımıza büyük bir teknikle birlikte, bir kalabalık sayı çıkarabilir ve garnizonlarda tutunabilir. Bu, düşman için fazla bir hakimiyeti ifade etmez. Hatta kendisini bu duruma getirmemiz bile onun bunalımını, yenilgisini daha da ağırlaştırabilir. Yani düşman garnizonlarda, ovalarda şu veya bu merkezde kalıyor diye ille stratejik saldırıyla, onu bütün tekniğiyle birlikte varlığını imha etmemiz gibi bir yönteme, bir aşamaya başvurmak mecburiyetinde kalmayabiliriz. Kesin imkansızdır demiyorum ve hiç böyle bir sürece girmeyelim de demiyorum, ama daha oraya varmadan da düşmanın işi bitirilebilir veya çözüme ulaşılabilir. Bunu iyi kavramak gerekir.

İki uç yaklaşımı da uygun bulmuyoruz. Birincisi; bizim bu mevcut ordulaşmamızın alt düzeyini tehlikeli buluyoruz, bundan bir an önce çıkmamız gerekir. İkincisi ise; –ki daha onun dönemi değil, belki ileride düşünülebilir– düşmanı tümüyle fiziki imhaya tabi tutacak donanımı, sayıyı gerekli görme anlayışıdır. Hayır, bu iki anlayışın da içinde sakıncalı yönler var ve fazla da gerçekçi değil. Ama PKK öncülüğü, PKK'nin dayandığı coğrafya, özellikle kitle gücü, gerillanın ordu özelliği ağır basan ve esasta bununla düşmanı yenmeyi imkan dahiline sokan ama gittikçe yavaş yavaş biraz başlangıç yaptığımız yarı-mevzi savaşı, yani hareketli savaşı devreye sokan bir ordunun sonuca gidebileceğini, esas biçimin bu olması gerektiğini; buna göre sayı, buna göre düzenleme, buna göre bir komuta yeterliliğinin esaslı olarak yakalanması gerektiğini gösteriyor.

> "Eğer bir ustalaşmaya doğru tırmanırsak, savaşımda ve ordulaşma gücünde en az düşmanla denge aşamasına ulaşırsak, bu ne anlama gelir? Bunu bir defa sayısal olarak kaba ölçülerle ifade edersek, bana göre 50 bin civarında bir ordu gücüne ulaşmayı gerektirebilir."

Gerillayı her zaman çok yaygın olarak kullanacağız ve hemen hemen bütün ülke sathında yayacağız. Bundan kuşku yok. Mevcut gerilla düzeyimizi daha da derinleştirip genişleteceğiz. Ovalık, yarı ovalık alanlara, kent merkezlerine yönelme de dahil, hazırlanmış iyi gerilla birlikleri etkili rol oynamaya devam edecekler. Gerilla birliklerimizin sayısını çok çok artırabiliriz. Bu arada büyük gerilla birliklerini, küçük gerilla birliklerini oluşturabiliriz. Mangalardan tutalım gerilla taburların#a kadar, hatta gerilla alaylarına kadar ulaşabiliriz. Özellikle gerilla takımları hemen hemen bütün bölgelerde iş yapabilir. Gerilla mangaları gizlilik temelinde özellikle şehirlere, köylere sızıp iş yapabilirler. Bunları biraz tartışmalıyız.

Özellikle bu son karakol ve şehir baskınlarına baktığımızda bazı yanlış biçimlerin, taktiklerin denendiğini görüyoruz. Bu şehir ve köylere veya karakollara yönelik baskınlarda aslında hem sayıca, hem yaklaşım tarzı itibariyle büyük hatalar içeren bir tutum içinde bulunduğumuzu söylemeliyiz. Aslında aynı eylemliliği biz bir mangayla da çok rahatlıkla ve hatta daha verimli sonuçlar alarak da yapabiliriz. Ama gizlice yapmalıyız; tanklara, panzerlere hedef olmayacak bir gizlilikte, bir hareketlilikte yaparsak böyledir. Bu, bir sızmadır, hızla girip çıkmadır ve bunun bilinen yeterli hazırlıklarıdır. Bir de düşman tankının, panzerinin fazla etkili olamayacağı büyük baskınlar veya kuşatmalar da yapabiliriz. Bir şehri kuşat, bir köyü

ilişkin yaptığı değerlendirme:

GERÇEKLİĞİNE YIŞLARI YERLE BİR EDELİM!

kuşat! Eğer etrafını iyi kuşatmaya almışsan, iyi mayınlamışsan ve yine hem sızma yapıyorsan, hem de pusu atıyorsan, düşman oraya kolay kolay tank da sokamaz, top da atsa fazla sonuç alamaz. Böylece sen orayı imha edebilirsin. Köydür ele geçirebilirsin, kenttir ele geçirebilirsin. Biz bu iki biçimi de uygulamıyoruz. Ya ne yapıyoruz? Kendini koruyamayacak, kendini hareket ettiremeyecek kadar ağır olan bir birimin fazla vuracağı hedefleri yok; yani bir gürültü çıkarmaktan öteye bir imhaya da yol açmayacak bir saldırı tarzını seçiyoruz. Öyle karakollara saldırıldı ki, düşman bunların hepsi için tedbir aldı.

Tabii bunun aşılması gerekirdi. Bu duruma düşmeden önce de, daha fazla anlayış düzeyinde anlamamız gereken husus, bu işte rol üslenmenin büyük önem taşıdığıdır. Bunun somutunda mesafe almak isteyen bir anlayış böyle kavramak durumundadır. Anlayış olarak mevcut düzeyi asla yeterli görmüyoruz. Hele bu düzeyi yeterli gören ve hatta dayatan, kaybettiren ne kadar anlayış, tutum, kişilik, komutanlık varsa hepsini eleştiriyle, direkt uygulamalarla, örnek çalışmalarla ve hatta cezalandırmalarla aşmayı bilelim. Yine güç büyütmek için bir askere alma seferberliğinden tutalım yaygın savaşçı, gerilla ve komutan eğitimleri, gerilla takımlarını, bölüklerini iyi çalıştırabilecek komutanlık eğitimlerine ne kadar çok seri yer verilebilmeli ve yine özellikle bölgesel düzeyde iyi yönetim merkezlerini oluşturabilecek düzenlemelere gidilebilmelidir, buna mevcut partililerin düzeyinin yetersiz kaldığı anlaşılıyor.

> **“Kuzey Saha Komutanlığı, Orta Saha Komutanlığı, Güney Saha Komutanlığı** gibi bazı temel komutanlıklara gitmenin daha yararlı olacağı düşüncesindeyiz. Bu saha ayırımı, ülkemiz göz önüne getirildiğinde uygundur.”

Saha komutanlıklarını düzenleyelim ve rollerini oynatmayı esas alalım!

Yeni düzenleme temelinde Eyalet Koordinatörlüğü düzeyini aşmak gerekiyor. Bunun içinde zaten bu kurumu hem bireyselleştirme var, hem de bölgelerin gelişmesini biraz tıkama durumu var. Hem bölgelerin gelişmesini biraz daha açmak, hem de daha güçlü bir komutaya yol açmak açısından Eyalet Koordinatörlüklerini çözümlemeli ve bunun yerine ülkeyi bazı temel alanlara ayırarak saha komutanlıklarını yaratmayı bilmeliyiz. Bu, güç büyütmek için de biraz gereklidir. Örneğin **Kuzey Saha Komutanlığı, Orta Saha Komutanlığı, Güney Saha Komutanlığı** gibi bazı temel komutanlıklara gitmenin daha yararlı olacağı düşüncesindeyiz. Bu saha ayırımı, ülkemiz göz önüne getirildiğinde uygundur. Gerek kendi içinde büyümeye fırsat vermesi, gerekse bu eyaletlerin özellikle şimdiye kadarki oluşum darlıklarını aşabilmesi, daha yoğun olarak karşılıklı güç aktarması, biraz da hareketli savaşın temelini hazırlaması ve yine gerillanın üst biçimini sağlayabilmesi açısından gereklidir. Böylece Eyalet Koordinatörlükleri yerine genişletilmiş saha komutanlıkları veya kurmaylıkları devreye sokulabilir.

Saha Komutanlıkları birkaç eyaletten oluşuyorlar. Mevcut teknik düzey buna elveriyor. Yani bunlar işlevsiz Saha Komutanlıkları olmayacaktır. Tekniğin de yardımıyla söz konusu güçlenme durumları birleştirilerek üst komutanlık görevlerini daha layıkıyla veya daha yeterlice yerine getirebilirler. Sayıları ihtiyaca göre belirlenebilir. Askeri tarzda şüphesiz son sözü belirleyecek bir komuta olabilir; ama bir kurmay olduğu, bir ekip işi olduğu da tartışılmaz. Yine çok yüksek bir kolektivizmi esas aldığı, özellikle bir kişinin bireyselleştirilmesini imkansız kıldığı açıktır.

Saha Komutanlığı, onlarca kadroyu çalıştırmayı gerekli kılar. Cephe sorunlarına, bölge sorunlarına, bölge komutanlıklarına, yine milis sorunlarına, milis komutanlıklarına cevap verecek bir üst düzey komutanlığı olduğu göz önüne getirilirse, bir kişiyle, üç kişiyle yetinilemeyeceği açıktır. Evet, üst komutanlık olur ama kendisine bağlı birçok birimi oluşturarak ancak rolünü oynayabileceğini görmelidir. Kısaca, eyaletlerde olduğu gibi saha komutanlıklarında da bireyselleşme tehlikelidir. Yüksek kolektivistleşme, çok yetkin bir kadrolaşma ve yeterli kurumlaşmayla çalıştırılması gereken bir organdır; aslında bir kurmay ekibidir. Bunun en azından bir tugaylık güce cevap veren bir kurmay olduğunu daha şimdiden söyleyebiliriz.

Kuzey Saha Komutanlığı, bir tugaydan aşağı bir düzenleniş içinde olamaz. Şimdiden mevcut düzeyi zaten bir tugayı barındıran bir güç sayısıdır. Başlangıç budur. Bunu önümüzdeki dönemde hızla bir tümen sayısına kadar çıkarmayı, bir tümen civarında planlamayı gündemleştirecektir. Başlangıç bir tugay ama, planlamaya göre hızla bu savaş döneminde bir tümene ulaşacaktır. Bu sahada mevcut sayı 2500-3000 civarında diyelim. Hedef olarak tam on bin demesek de, en az mevcut sayının ikiye katlanmasını sağlayabilecektir. Böyle bir hedef sistematiği altında yürümesi gerekiyor. Buna göre hizmet eden cephe ve milis birimlerini, en önemlisi de bölgeleri çalıştırması gerekiyor. Böylesine bir üst komutanlığı, daha çok bölgeleri çalıştıracağı, bir yerde Eyalet Koordinatörlüğü rolünü de üstleneceği için bölgelerin önemi artacaktır. Bölge yönetimleri de artık yalnız bir komutanla değil, gelişkin kadrolarıyla, yüksek kolektivizmiyle, yine özellikle milisi, cepheyi iyi çalıştırmakla kendilerini kabul ettirecektir. Üst düzey komutanlığı, şüphesiz milis teşkilatlanması için temel eğitimi, temel kadrolaşmayı ve bunların planlanmasını yapar, ama bunu uygulatacak yer bölgelerdir. Yani üst düzey komutanlığı bazı hazırlıkları yapar, özellikle de politikayı oluşturur. Yine temel planları hazırlar, fakat uygulamaya geçildi mi, onu bölgelere dayatır. Dolayısıyla bölgeleri çok kapsamlı bir koordineyle örgütlemesi gerekir. Bölgeleri yeterli niceliğe ve niteliğe kavuşturması gerekir. Böylece bölgelerin artan bir önemi ortaya çıkıyor. Alanların gerek kitlesi, gerekse coğrafyası çok uygundur. Ayrıca sayısal olarak da yeterli bir çalışmaya tabi tutulmaları lazım. Bölgeler, coğrafik sınır olarak yine kitlesel güç olarak da belirlenebilir. Buralara dayatılacak cephe çalışması, dayatılacak gerilla sayısı ve milisi belirlenebilir. Bunda sık sık bölgeyi takviye etmek ise üst komutanlığın işidir. Görev değiş-tokuşu yapmak, bölgeyi işletecek sağlam bir yönetime ulaştırmak üst yönetimin en önemli bir görevi oluyor.

Bunun yanında, böyle birkaç bölgede çalışabilecek hareketli öncü gerilla birliklerine de ihtiyaç olacaktır. Biz buna Ana Birlikler veya Hareketli Birlikler diyorduk. Yine buna benzer birlikler söz konusu olmalıdır. Uygun bir coğrafya içinde böyle bir birliğin hareketine elverişli sahayı belirlemek gerekir. Oldukça öncü rolüne uygun olarak ön açan, çığır açan, girişim başlatan, aynı zamanda “çizgi böyle yürütülür” dercesine hem bölgeleri denetleyen, hem de bölgelere kolaylık sağlayan bir tarzı yürüten böylesi birlikler teşkil etmek sanırım gerekli olacaktır. Bunlar birkaç bölgeye hizmet edebilir. Bu tip birlikler eylemde, örgütlemede, kadrolaşmada öncülük yapar, denetler.

Ayrıca bu sahaların belirlenmesi daha şimdiden bellidir. Örneğin Kuzey Saha Komutanlığı Serhat'tan başlar, Dersim'den çıkar. Yani temelde şu anda üç eyalet (Serhat, Orta, Dersim eyaletleri) var. Bu üç eyaleti birleştirmeyi, güçlendirmeyi ve işletmeyi esas alacaktır. Ağırlıklı olarak Eyalet Koordinatörlüklerinin birleştirilmesinden oluşturulacaktır. Buna göre daha sonra kendini aşağıya doğru koordineleştirmeye; bölge temelinde özel görev alanına veya özel birliklere uygun bir kademeleştirmeye, yani yatay ve dikey bir örgütlendirmeye tabi tutabilecektir. Böylece kendini hem gerilla savaşını, hem de olası bir hareketli savaşı yapabilecek düzeye getirecektir.

Kuzey Saha Komutanlığı bu anlamda zaten gerillayı yürütüyor, gerilla aşamasını yaşıyor, fakat yetersiz. Örneğin, Serhat, Orta ve Dersim eyaletlerinden teşekkül edecek bu sahada birçok alana daha yayılmak gerekir. Yani genişliğine bir yayılma ihtiyacı vardır. Kuzey Saha Komutanlığı'nın mevcut gerilla düzeyinin üç katına çıkarılması gereği inancındayım. Hala ulaşılmayan birçok bölgesi var. Birçok yeni gerilla bölgesini oluşturması gerekir. Bunlar ilgili planlamada gösterilebilir. Tabii ki, yerleşilmiş sahalar da layıkıyla kullanılabilir. Mevcut üslendiğimiz yerlerin tam gerillaya tabi tutulduğunu söyleyemeyiz.

Demek ki, tutulan sahaları daha da derinleştirmek, ulaşılmayan sahalara ulaşmak ve en azından gücü üç kat büyütmeyi sağlamak her üç eyaletimiz için de geçerlidir. Gücü ikiye katlamak azdır, üçe katlamak en doğrusudur. Kaldı ki bütün koşullar da buna zemin sunuyor. Lojistik, sayısal, kitlesel, coğrafik durum buna elveriyor. Planlamaya bu kapsamda yaklaşım göstermek uygundur. Mevcut gücü buna göre yeniden düzenlemeye tabi tutmak ve hızla ortayolcu özelliklerinden arındırmak, yine zemini tam bir gerilla zemini olarak düşünmek, hızla buna göre komutanlıkları ve birlikleri yeniden teşekkül ettirmek, zayıf birimleri güçlendirmek, olmayan yerlere birim atamak, fazla kalabalık birimleri dağıtmak mevcut birçok komutanlığı değiştirmek veya güçlendirmek sürekli yapılacak işlerdendir.

Orta Saha Komutanlığı da buna benzer bir komutanlıktır. Orta Saha Komutanlığı denetimine Amed, Garzan ve Güneybatı'yı almamız uygundur. Zaten coğrafya olarak Toroslar silsilesini takip ediyor; böylesi bir coğrafya kaburgası da vardır. Dağlar birbirlerini tamamlayacak niteliktedir. Aralarında rahatlıkla sıkı bağlantılar da kurulabilir; gerillanın oturduğu bölgelerdir, hemen hepsinde gerilla vardır. Sağlam bir gerilla başlangıcı için her şey mevcuttur. Halkı cepheleşmeye hayli yatkındır. İyi cephe çalışma zeminidir.

Fakat orta sahayı da mevcut düzeyiyle götürmemiz mümkün değil. Her şeyden önce burada gerillayı yaygınlaştırmak gerekiyor. Güneybatı için gerillanın sadece çekirdekleri var. Beş katı bir gerillaya tırmandırmak bu önümüzdeki dönemin planlanmasında mutlaka yer verilmelidir. Bir Amed'in gerillası da biraz oturmakla birlikte, o da daha birçok bölgeye ulaşmamıştır. Özellikle batıya doğru olan bölgeler bomboştur. Burayı gerillaya kavuşturmak, yine dağlık sahaların hepsini birbirine uygun tutturmak hayli önemlidir. Burayı da en az üçe katlamak uygundur. Garzan hakeza hala büyük boşlukları yaşıyor. Orayı da sağlam bölgelere kavuşturmak, bölgedeki gerillayı kesinlikle üçten aşağı olmamak üzere beşe katlamak en doğru bir yaklaşım

> “Mevcut sayıyı asla yeterli göremeyiz. Bu çok geçicidir, her an düşmeye, imhaya yatkındır. Bundan çıkış gerekir, kurtulmak gerekir. Tam bir siyasi çözüm, tam bir özgürlük çözümü bir üst düzeye sıçratmayı şart kılar. Dolayısıyla ordulaşmanın büyütülmesini, geliştirilmesini bu gerekçeye bağlı görüyoruz.”

“Düşman bir alana rahat giriyor, her gün o alanda rahat dolaşıyorsa, orayı bir gece tut; düşman her zaman olduğu gibi o alanda yine rahat hareket edecek, hiç beklemediği bir anda hareketli savaş da dahil bir gece veya hatta iki günde orayı düşmanın başına yık!”

olacaktır. Mevcut sayısal rakama böyle bakıldığında buranın da düzeyinin onbinden aşağı olmayacağı, bu yılki hedefimiz olarak bunu böyle değerlendirmek gerektiği kaçınılmazdır. Eğer doğru çalışılırsa, tam hakkı verilirse böyle bir çerçeve dahilinde yaklaşmak abartılı olmaz ve yine savaşı tırmandırmak istiyorsak bu gereklidir de.

Kaldı ki, burada da belli bir gerillasal etkinlikten sonra hızla hareketli savaşa geçme imkanı vardır. Garzan ve Amed'de hızla hareketli savaş gündeme girecektir. Mevcut sayıyla böyle bir hareketli savaşı vermek mümkün değil, birçok tehlikeyi bağrında barındırıyor. Bunu önlemenin yolu sayısal yeterlilik kadar, düzenleme yeterliliğine de ulaşabilmektir. Bu rakamlara tırmanırsak, iyi bir hareketli savaşı rahatlıkla verebiliriz. Yine coğrafya, hareketli savaş için uygundur; düşmanı perişan eder. Buna cephe ilişkileri şimdiden epey olanak sağlar. Milis, birçok eylemliliği kolay sağlayabilir. Gerilla da zaten gece-gündüz buraları çalıştırabilir.

Yani böyle rakamı tutturulmuş, özellikle komutası oluşturulmuş bir gerilla yapısı gerekiyor. Bugün bir Garzan'da gerilla komutanlığı fazla çalışmıyor, cephesi fazla gelişkin değil. Özellikle bölge komutanlıklarını çok iyi düzenlemek, sayısal yetersizlikleri gidermek, üslenmeyi sağlamak gerekir. Bu olmadan da zaten bırakalım hareketli savaşı, gerilla savaşı bile verilemez; nitekim fazla da verilemiyor. İyi bir gerilla üslendirilmesi, iyi bir gerilla sayısının yakalanması, gerilla savaş tarzının tutturulması ve ardından bunun çok etkili hareketli savaş biçimleriyle güçlendirilmesi, özellikle Amed'de aynı biçimin geliştirilmesi büyük önem taşır, epey sonuç da alabilir. Güneybatı'da mevcut çekirdekleri hızla büyütmek, tutulmayan birçok alanı tutmak ve gerillayı çok yaygın bir biçimde devreye geçirmek büyük önem taşıyor. Amed'in buraya takviye yapması, yine Çukurova alanından takviyelerin yapılması burayı hızla arzulanan gerillaya kavuşturabilir. Burada da düzenleme, komuta kademesini güçlendirme sorunları olacaktır. Hızlı eğitim yapmak ve birlik teşkil etmek büyük önem kazanır. Tecrübesiz olunduğu için bazı tecrübeli güçlerle burayı savaşa ulaştırmak gerekebilir. Buranın planlamasında da buna epey ağırlık verilebilir. Kitlesi hızla kazanılacak bir alandır. Yine büyüme sorunlarının fazla zor olmayacağı bir alandır. Ciddi lojistik sorunları da olamaz.

Bu planlamaya bağlı **Güney Saha Komutanlığı;** bilindiği gibi Botan merkezli olarak uzun süreden beri ordumuzun merkez rolünü oynayan konumunu sürdürmektedir. On yılı aşkın bir süredir oraya yığdığımız parti olanakları aslında çoktan görkemli bir ordulaşmayı sağlayabilirdi. Mevcut sayısını on katına da çıkarabilirdi. Hareketli savaşın bütün biçimlerini deneyebilirdi. Düşmanı silip süpürebilirdi. Ama çok işlediğimiz nedenlerden ötürü biliyoruz ki, özellikle ortayolculuktur, saptırmadır, tasfiyeciliktir... hepsi burayı zorbela bu sayıda tutmamıza elverdi. Halbuki partinin özellikle buraya yaptığı yığınak on bin gerilladan aşağı değildir. Hatta milisi de katarsak belki yirmi bini buldu. Fakat çarçur edildi. Muazzam bir gerilla akışı, muazzam lojistik var. Coğrafyası, yurt dışı bağlantıları hakeza öyleydi. Üzerine yatıldı, çarçur edildi.

Artık ben bunu fazla açmayacağım. Ama yine de buranın büyüme imkanları belirttiğimiz gibi vardır. Yani dış destek, kitle desteği, gerilla akışı, lojistik akışı her türlü ordulaşmaya imkan verecek düzeydedir. Saha olarak buranın bütün Güney Kürdistan'ı, yani Zağroslar'dan başlayıp Behdinan'ı, Botan'ı, Mardin'i ve Fırat havzasının doğu kısmının tümünü (GAP'ı) içine aldığını söylemeliyiz. Çok kapsamlı ve çok elverişli bir kitle gücü ve coğrafya olarak karşımıza çıkıyor. Mevcut sayı şimdiden 6-7 binden aşağı değildir. Ufak bir hamleyle geçirilecek birkaç aylık süre içinde rahatlıkla 10 bini bulabilir. Bizim burada şimdiden başlangıç gerilla sayısı 10 bin olduğuna göre, rahatlıkla bir 20 bini dayatmamız uygundur. Dönem itibariyle burada gerçekleştirilecek ordulaşma, hareketli savaşı da daha yaygın olarak kullanacağına ve biraz kendisini taşıracağına göre, 20 bin civarında bir rakamla kendini hacimlendirmesi ve en önemlisi de hareketli savaşın bazı biçimlerini hızla hayata geçirmesi gerekiyor. Yine ulaşılamayan sahaları tamamen gerillaya kavuşturması, özellikle zayıf geçen GAP'ın, Mardin'in gerillasını oturtması, ayrıca çok zayıf olan milisi buraya oturtması ve en önemlisi de kitlesinin cephesel örgütlenmesini geliştirmesi ciddi görevler olarak duruyor. Güney Kürdistan'a ilişkin gerillayı dayatması da önemli bir görev olarak duruyor. Yani Güney Kürdistan'da da biraz gerilla birlikleri devrede olacaktır. İlkel milliyetçiliğin tehlikelerine karşı orayı devrimle tanıştırmak ve böylece devrimi biraz yaygınlaştırmak için, böyle bir sahanın buraya, hatta ülkenin tümüne biraz hizmet etmek zorunda olan bir alan olduğu için genel ordu merkezi gibi bir fonksiyonu da yaşaması ve temsil etmesi gerekir. İmkanları biraz fazla olduğu için birçok alana kadro takviyesi, lojistik destek sağlaması özellikle savaşım deneyiminden geçirerek bazı birlikleri diğer alanlara taşırması hep burada imkan dahilinde olabilir. Yine burası temel ordu kuruluşunun, inşanın en çok yoğunlaşacağı bir alandır.

“Güney Kürdistan'da da biraz gerilla birlikleri devrede olacaktır. İlkel milliyetçiliğin tehlikelerine karşı orayı devrimle tanıştırmak ve böylece devrimi biraz yaygınlaştırmak için, böyle bir sahanın buraya, hatta ülkenin tümüne biraz hizmet etmek zorunda olan bir alan olduğu için genel ordu merkezi gibi bir fonksiyonu da yaşaması ve temsil etmesi gerekir.”

Çok kapsamlı sayıda eğitim, çok kapsamlı sayıda deney-tecrübeden geçirme temelinde fazla birlikleri ülke geneline aktarma biçiminde bir ilave görevi de göz önüne getirirsek, bu Güney Saha Komutanlığı'na nasıl yüklenmemiz, yine çapı olsun, içeriği olsun nasıl güçlendirmemiz gerektiği anlaşılırdır. Buna imkanları var. Mevcut kadro birikimi ülke çapında her türlü ordulaşmaya yetecek kadar bir kadrolaşmadır. Kullanmayı bilmeleri gerekir. Lojistik gerçekten bu sayıyı donatabilecek düzeydedir. Büyüme sorunları fazla yoktur. Bazı kararları işletecektir. Nitekim şimdiden düşmanın bu saldırılarını sınırlandıracak düzeye gelmiştir. Giderek geriletebilir de. İmkan ve olanaklarını doğru değerlendirmesine bağlıdır.

Biz bu sayısal ve alan belirlemelerinden sonra savaşın biraz daha derinliğine nasıl geliştirilmesi gerektiği hususuna birkaç değinmede bulunabiliriz.

Taktikte derinleşelim, hareketli savaşa yüklenelim!

Yukarıda bahsettik; bazı eski tarzlarda ısrar ediliyor. Düşmanın çoktan tedbir aldığı karakollar var, yine savunmasını oldukça iyi yaptığı kentler var. Donkişot gibi oralara saldırmanın anlamı yok. Yani savaş kurmaylığının, bir alan komutanlığının bunu değerlendirmemesi düşünülemez. Etrafına tankı, panzeri yerleştirmesi şöyle-böyledir, arazinin özellikleri şöyle-böyledir, bizim örgütlülük düzeyimiz şöyle-böyledir... bunları hesaplamadan oraya Donkişot gibi saldırılamayacağı çok açıktır. Elimizdeki birkaç roketi betondan örülmüş duvarlarda çarçur edemeyeceğimiz ortadadır. Yine o çok kahramanca hazırladığımız savaşçıları bu duvarlara çarptırıp mayınlarda imha ettiremeyeceğimiz açıkken, zorbela bazı teknik imkanlarla bu savaşçıları donattığımız hala tam anlaşılmadan ikide bir “gidin saldırın” diye ucuz komutanlık sergilemenin ne anlamı var? Bu savaş suçudur, artık öyle taktikmaktik yetersizliği değildir. Bunda ısrar edilirse savaş suçudur. Bunun yanlış olduğu baştan belli. Niye bunda ısrar ediyorsun? Adam mayınla her tarafı döşemiş, düğmeye bir basıyor onlarca mayın patlıyor, birimi imha ediyor! Niye bunu görmüyorsunuz? Panzerler etrafa yerleştirilmiş, on dakikada ulaşıyor! Sen kendinle panzeri ne kadar karşı karşıya getirebilirsin? Evet, bu kadar basitliklerin artık anlaşılması ve aşılması gerekir.

Bu kadar savaş hatalarının veya savaş dışılıkların bizim tarzımıza göre olmadığının görülmesi gerekir. Biz bunları buradan görüyoruz. Hala görevlerine doğru sahip çıkmayan, görevleriyle oynayan bazı komutanlıklar, alan sorumluları söz konusudur. Bu kabul edilemez. Öyle yapacağına, bazı vurucu birliklerin de iyi mevzilendiği, hareketli kılındığı bir coğrafyaya düşmanı çek, tekini sağ bırakma! Nitekim bunu sınırlı olarak deniyorlar. Bu, düşmanı biraz üzerine çeken, kendini derinliğine pusulayan, derinliğine mevzilendiren, biraz gizli, biraz hareketli olan ve biraz da düşmanı oyuna getiren ya da düşmanı düşüren bir tarzdır. Bu, biraz deneniyor. Bu durumda düşman nefes bile alamıyor ve böyle olursa düşmanın bir alayını imha etmek işten bile değil. Yapımız buna uygundur ve gerekirse düşman içimize girdikten sonra çok yakın mesafeden vuruşmaya epey cesaretli, bir de deneyimlidir. Kaldı ki düşman bu konuda çok cesaretsiz ve deneyimsizdir. Panik içinde hızla düşüyor ve her şeyi bırakıp hızla kaçıyor, hatta kaçmaya bile imkan bulamıyor.

İşte biz bu tarzı derinleştirebiliriz. Birçok sahayı bu temelde hazırlayabilmeliyiz. Ben bunu yıllar önce de söyledim. Neden uygulamadıklarına hala şaşıyorum. Eskiden sayı noksanlığı vardı, bu sayıyı tamamladık. Yine araç-gereç, hatta tecrübe noksanlığı vardı; bunların hepsi giderildi. Öyleyse uygula! Bunu, biraz düşmanı içe çekerek, kendi mevzilerine, kendi yeraltına çekerek, biraz da yanıltarak başaracaksın. Bunun için düşman sayını bilmeyecek, alanı nasıl tuttuğunu bilmeyecek; o, bir birim var ve onu imha edeyim diye yüklenecek, ama sen etrafında adeta mayınlar gibi bir düzen yarattığın için, bu sistem içinde boğabilirsin. Bu yanıltmayı birçok alanda başarmak, buna göre taktiği geliştirmek artık zor değil. İstediğinde 300 gerillayı bu temelde yayabilirsin, herhangi bir dağı tutabilirsin ve hatta düşmana vuracağına eminsen, düşmanın beklemediği, tahmin etmediği bir yeri de geçici olarak böyle kullanabilirsin. Düşman bir alana rahat giriyor, her gün o alanda rahat dolaşıyorsa, orayı bir gece tut; düşman her zaman olduğu gibi o alanda yine rahat hareket edecek, hiç beklemediği bir anda hareketli savaş da dahil bir gece veya hatta iki günde orayı düşmanın başına yık! Göreceksin ki, sağ çıkmaz ve yüzlerce ölü, silah da bırakır, malzeme de bırakır, hepsi senin olur.

Derinleşme dediğimiz, artık bu taciz etmekten, yıpratmaktan öteye taktik dediğimiz olay budur. Bu sadece Güney Saha Komutanlığı için değil, her üç temel saha komutanlığı için de bunu geliştirmek imkan dahilindedir. Hareketli savaşa da zaten böyle geçilir. Bunun diğer bir tarzı da bir savunma tarzında düşmanı boğma oluyor. Diğeri bir saldırı tarzı olabilir. Yani alan çevirmek, düşmanı bazı noktalarda kuşatmaya almaktır. İşte korucu köyleri, bazı yığınaklarının olduğu yerler var, genel anlamda buraları kuşatmaktır, özel anlamda bir kuşatmaktır. Yani mekanik anlaşılmamalı; yavaş yavaş yerleşiriz, yavaş yavaş kalabalıklaşırız, yavaş yavaş mayınlarız. O çıkış yapmak ister, çıktıkça vurulur. Sonuç: Çember daha da daralır ve biz, bazı ani baskınlarla –ki her zaman sızmalar yapılabilir– o birimi imha edebiliriz, kovabiliriz. Yani saldırı taktiğimize de artık bu önceki derin pusulama taktiği veya pusulama taktiğinde derinleşme desek, bu diğerinde derinleştirilmiş bir saldırı taktiğidir veya baskın taktiğinde karmaşık hale getirilmiş biçimde hem pusu, hem saldırı birliklerinin etkin rol oynadığı saldırı-baskın taktiği de diyebiliriz. Zaten bunların hepsi iç içedir. Nerede saldırı başlar, nerede savunma başlar; kesinlikle iç içedir. Nerede pusulamadır, nerede hareketli birliklerin saldırısıdır; yine iç içedir. Birbirleriyle çok bağlantılıdır. Hareketli birlik düşmanı çekmek için bir saldırır, geri çekilir; düşman takibe gelir, pusu birimi, mevzi birimi o zaman vurur. Hareketli birlik, gerilla birliğinin pusu birimi, mevzi savaş birimi rolünü oynar. İkisi iç içe yeni bir tür oluyor. Bunu böyle geliştirmek gerekiyor.

Biz ne yapıyoruz? Ya bir noktada donup kalıyoruz, düşman nokta operasyonu yapıp imha ediyor, (bir Garzan'da, Amed'de bolca ortaya çıktı), ya da gerilla adı altında kovalamaca oynuyoruz. Aslında iki tarz da hatalı, sabit mevzilenme de hatalıdır. Nitekim Amed'de geçen yıl kayıplar bu yüzden ortaya çıktı. Noktalık durumlardan kendilerini kurtaramayacakları, noktalık operasyonlardan öteye gidemeyecekleri bir arazi mevzilenmesi yaptılar. Gerilla için de düşman üzerine geldiğinde kaçabilirse ancak kurtulur tarzında bir gerillacılık, hareketlilik düşünüldü ve sonuçta iki biçim de tutmadı. Hayır, araziyi iyi seçememe, birimlerin niceliğini belirleyememe durumları, yine komuta sorunları bunda rol oynadı. O bildiğimiz bazı anlamsız kayıplar yaşandı. Kaldı ki bu durum Garzan'da da epey karşımıza çıktı. Doğru bir üs anlayışı olmadığı için ya bazı noktalarda çakılıp kalındı, düşman gidip bazı birimleri imha etti, ya da düşman gelince sadece kaçtılar diye etkili darbe vuramadılar. Burada demek ki üs anlayışı yoktu, mevzilenme yoktu, pusulama yoktu, bir de hareketlilik yoktu; epey geri biçimler söz konusuydu ve ikisi de bazı imhalara yol açtı.

Çok geri biçimlerin yaşandığını biliyoruz. Örneğin bir Dersim de bu biçimi çok yaygın kullanabilirdi. Mevzilenme ve hareketliliğe en çok uygun olan bir alandır. Düşman geldiğinde en ağır darbeleri yiyebilecek bir coğrafyaya sahiptir, ama o da fazla yaratıcı bir biçimde kullanamadı.

Kısaca döneme ilişkin temel taktik biçimimiz böyledir. Yani en temel taktikleri, özellikle uygun coğrafya, uygun gerilla sayısı ve yeterli komuta oldu mu bu biçimi dayatacağız.

Bunun özünde ne var? Bunun sayı yeterliliği önemlidir. Yani bu, yirmi gerillayla olmaz, hatta bir bölükle de olmaz, bir taburluk gücün varlığını gerektirebilir. Yine uygun bir coğrafyayı gerekli kılar. Bu, bir düz ovada olmaz. Özellikle tankların, panzerlerin, hatta helikopterlerin imha edebileceği noktalarda sen bu tarzı yayamazsın, arazinin yeterlilik şartı aranır. Yine komuta tarzı özellikle gereken yaratıcılığı gösterecektir, onun cesareti, fedakarlığı, böyle bir hareketli savaşın sorunlarına çözüm getirebilecek yeteneği olacaktır. Herhangi bir yerde bu tarzı biz hem pusulama, hem saldırı biçiminde, birçok noktada deneyebiliriz. Yani Serhat'tan Dersim'e kadar, Orta bölgeden Güneybatı'ya kadar, yine Botan'da da boydan boya bunu geliştirebiliriz. Botan da, Behdinan da tümüyle buna uygundur.

Burada bir çırpıda düşündüğümü siz hemen uygulayacaksınız!

Bunun yanında –yani bu temel taktik biçim oluyor– döneme ilişkin biraz da hareketli savaş dediğimiz biçimi aylarca bir yerde sürdüremezsin. Bu biçim bir gün bir yerde olabilir, iki gün, en çok üç gün, bir hafta sürdürülebilir. Baktın ki, düşman yığınak yapıyor, bir alan imhasını kesin sağlayabilecek hazırlıkları vardır, o zaman manevrayla geri çekilmeyi bileceksin veya bu tarzı bırakıp tipik bir gerillalaşmaya geçerek sayını küçülteceksin, alanlarını genişleteceksin, gözden kaybolacaksın. Yani bu, hızla hareketli savaştan gerilla tarzına dönüşmeyebilir, daha yavaş da olabilir. Baktın ki, düşman biraz kaçış halindedir, özellikle imha olma sürecine girmiştir, o zaman sayını çoğalt, mevziyi yay ve mevziye yüklen, düşmanı daha da üzerine çek, böylece düş-

manı daha da boğmaya al! Artık bunu somut gelişmeler belirler. Gerillaya mı dönüştüreceksin, gücü dağıtıp böylece görülmez durumlara sokup süreçten sağlam mı çıkacaksın, yoksa düşmanı daha da imhaya çekecek bir güç büyütmeye mi gideceksin! Bu, senin somut durum değerlendirmene, tahminlerine bağlıdır. Tabii bu, ana hatlarıyla böyledir. Bunun içine sızma girer, göstermelik gerilla taktikleri girer, düşmanı yanıltmak için ne lazımsa o yöntemler girer, mayınlama girer, yol kesmeler girer.

"Tutkulu olacaksın, bir büyük iradeye sahip olacaksın, başarmak için çok gözükara olacaksın, başarmak için tüm gücünü kullanacaksın ve tüm olanaklarını kullandırtacaksın."

Bu konularda sizin zaten kafa yormamanız söz konusu. Böyle biçimleri denemek isteyenler günlerce düşünür ve birçok biçimi dener. Bir ay düşünür, iki gün uygular. Bir ay sürekli düşünür, yoğunlaşır, fırsatı buldu mu hayata geçirir. Ama bizde böyle komutan var mı? Böyle alan sorumlusu var mı? Ne gezer! Ama savaşı başka türlü derinleştirmek de mümkün değil. Derinleştirmeyenler ne yaparlar? Donkişotça bir biçimde "git şu karakolu vur; git şu şehri vur; git şu yolu tut" derler. Aslında bir ay veya bir hafta düşünmemiştir. Vurma nasıl olur, tutma nasıl olur, farkında bile değil. Dedim ya, zorbela biraz savaşçı, biraz imkanlarımız var, onu çarçur ediyor.

Birçok komutanın durumu budur. Savaşı derinliğine ele alarak beynini veren komutanlarımız gerçekten az. Deminden beri onun için söylüyorum: Bir ordu-savaş gerçekliğine var mısınız diyorum. Siz kendinizi ayakta tutmayı bilmiyorsunuz. Komutanlığınız nerede kaldı, diyorum? Bir coğrafyayı göz ucuyla, bir köylü kadar dahi değerlendiremiyorsunuz. Elinizdeki savaşçının cesaret ve fedakarlığını değerlendiremiyor, çarçur ediyor, elinizdeki silahı rastgele patlatıyorsunuz. Bu kafa yapısıyla bu savaş derinleştirilebilir mi ve gücü kullanabilir misiniz? Dolayısıyla böyle bir savaş tarzının geliştirilmesi için sağlam bir önderlik isteniyor. Böyle olursan tabii düşmanı da yanıltırsın, düşmana sağ gösterip sol vurursun, bilmem doğudan hissettirip batıdan vurursun, o dıştan beklerken içten vurursun, az beklerken çokla vurursun, çok beklerken azla vurursun!

Dediğim gibi bunlar usta gerilla komutanlıklarını ister. Ama sizin gözünüz bu ustalıklarda değil, ucuz kahramanlıkta, mevcut gücü harcamakta. Bizim başımızı yiyen de budur. Şimdiye kadar bizden tutkuyla, "ben düşmanı böyle yanıltacağım" diyen kaç kişi çıktı? "Sistemi derinleştireceğim" diyen kaç kişi çıktı? Örneğin Amed'de geçen sene o birimlerin dayanamayacağını ben buradan görüyordum. Hele toy, amatör komutanlar verdikleri sözün onda birini bile yerine getiremezlerdi. O birlikler zaten öyle alanlara gittiler mi köylüleşirler, açığa çıkarlar, kendilerini araziye doğru dürüst yayamazlar. Öyle olacakları buradan belliydi ve nitekim öyle olduğu da ortaya çıktı. Yani birlikleri, onların komutanlarını ölçüp biçmemişsiniz. Arazide nasıl yayılacaklarını kestiremiyorsunuz. Olası düşman yönelimlerine karşı tedbirleri ölçemiyorsunuz. Dolayısıyla sen bu savaş tarzını bu komutanlara uygulatamazsın. Bunun için ne gerekir? Bunun için çok düşünmen, planlamanın bütün hususları üzerinde yoğunlaşman gerekir. İşte üst komutanlık dediğim savaşın sorumluluğunu böyle üstlenen komutanlıktır. O, bütün detayları, kendi savaşçılarının özelliklerini göz önüne getirir. Ona göre bir savaş planını şu bölgeye, şu birime, şu komutanlığa dayatır ve onun denetim gücü de olur.

Üst komutanlık dediğin böyledir. Ama bizim üst komutanlar şimdiye kadar ne yaptılar? Birimleri adeta savuruyorlar. Nereye, nasıl bir komutanlıkla gidiyorlar, eğitim, moral düzeyleri, sayıları ne kadar yeterli, coğrafya nedir hiç umurunda bile değil. Sadece rahatlamak için komutanlığı kullanıyor. Böyle komutanlar ancak suçlu olurlar ve darağacına çekilirler. Savaşı geliştirmek istiyorsanız, yani ben bunları burada bir çırpıda ağzımdan söylüyorsam, siz çok detaylı planlarla, çok büyük bir sorumlulukla, çok iyi ölçerek-biçerek sağlayabilirsiniz. Benim bir çırpıda bulduğumu, tahmin edeceğimi, geliştirebileceğimi yılların gerillası nasıl bulup geliştirmesin! Yılların o arazisini yaşayan, yılların o savaşçısını savaştıran niye düşünmesin! Soruyorum, acaba bu arkadaşlarımız dağda neyle uğraştılar? Evet, biraz düşünceyi yoğunlaştırırsak, yani bir kara parçası bile nasıl kullanılır, nereye ne kadar güç oturtulur, bunu bilmek zor değil ki! Düşmanı üzerimize çekmek zor bir husus değil ki! Düşmanı gözetlemek zor değil ki! Bu kadar deneyimden sonra hiç de zor olmaz. Demek ki buna niyet, anlayış yok, yine kendini doğru bir tarzda yatırma durumu yok. Mevcut gücü, olanağı buna göre değerlendirebilme düzeyi yok.

Savaşı geliştirmek istiyorsan, tabii ki bu hususları aşacaksın ve tutkulu olacaksın, bir büyük iradeye sahip olacaksın, başarmak için çok gözükara olacaksın, başarmak için tüm gücünü kullanacaksın ve tüm olanaklarını kullandırtacaksın. Bilemiyorum ki siz bu savaşçılığı halen ne sanıyorsunuz? Bir acemi bile olsaydınız, böyle sağınıza solunuza baksaydınız, savaşı böyle geliştirebilmeyi bilecektiniz. İnşallah bundan sonra geliştirirsiniz.

Düşmanı amansız takip edecek ve zaferi yakalayacaksınız!

Evet, şimdi diğer bazı biçimler üzerinde durulabilir; zaman zaman da durmuştum. Gerilla derinliğine kullanılıyor, yani bu hareketli savaşa yakın biçimleri zaten halk düzeyinde gerilla çok yaygın olarak kullanıyor. Gerilla nedir? Gerillanın tarzı aslında bellidir. Biz ülkeye ilk adımı attığımızda da böyleydi. Gizli, özellikle nerede, nasıl, hangi sayıyla vuracağı belli olmayan bir tarzda düşmana yönelme veya düşmanı küçük bir birimle üzerine çekme, örneğin bir takımla vurma savaşıdır. Tipik gerilladan bahsederken, bir takımın, özellikle gerilla bölgesinde –beyaz bölgeden bahsetmiyorum–, yarı-gerilla bölgesinde nasıl savaştırılmalı sorusuna açıklık getiriyorum. Birçok bölgede aslında böyle gerilla birimleri yaşıyor, daha da yaşayabilir. Yine üslenmesi olacak ama fazla sabit değil, sayısı artar ama o kadar kendini açığa çıkartacak düzeyde değil. Bazı yerlerde sayısı yetersiz olduğu halde kendini açığa çıkartıyor. Güneybatı'da çokça görüldü; vuruldu, imha sürecine alındı. Sayısı henüz belli bir hareketliliğe, mevziye müsait olmadığı halde mevziye girdi, vuruldu. Sıkı bir gizlilik olmadı, üslenmedi ve köylere dayanmak istedi, sık sık köye inip çıktı, vuruldu. Öyle olacağına gerilla önce düşmanın ulaşamayacağı dağda üslenir. Gizliliği ve lojistiğini de öyle köylere dayanarak değil, çok değişik yollarla sağlar. Dediğim gibi hızla sayısıyla ve eğitimiyle uğraşır. Böylece bu süreci atlatır ve biraz daha gelişmiş gerillaya ulaşır.

Başlangıç ve gelişme aşamasını ayırt etmek gerekiyor. Başlangıç aşamasının çok gizli, ihtiyatlı olacağı ve özellikle de düşmanın olası yönelimlerine karşı kendini ayakta tutmanın çok önemli olduğu, ama ordulaştıktan sonra artık düşmana daha seri darbeler vuracağı açıktır. Bunun için söylediğim gibi, düşmanı bir alana çekmekle ona etkili darbeler vurulabileceği, belli bir denemeden sonra da artan sayıyla birlikte hareketliliğin de dayatılabileceği anlaşılıyor.

Bunun yanında gerillanın dağda yapabileceği sızmalar var, yani beş kişilik bir gerilla şehre girer, altını üstüne getirebilir. Ben size söyleyeyim: Bir Silopi'ye üç yüz kişiyle yöneleceğimize iyi eğitilmiş beş kişiyle yönelseydik, bu birim daha iyi savaşırdı, belki de bir kayıp bile vermezdi. Beş-on kişilik birimler büyük bir şehre de girebilir ve onu cehenneme çevirirdi. Eğer iyi hazırlanmışlarsa şehir gerillacılığı yapabilir, çıkabilirlerdi. Beş kişilik bir gerilla birimi bir düşman garnizonuna da sızabilir, o etkili silahları, roketleri o zaman kullanabilirdi; ama gece, ama çok gizli, ama çok ihtisaslaşmış bir biçimde kullanırdı. Demek ki, gerilla böyle de kullanılabilir. Yani şehirler düşük yoğunluklu veya düşük sayılı bir gerillayla da böyle basılabilir. Ama söylediğim gibi geniş bir kuşatmaya alınarak bir şehir düşürülebilir, köy düşürülebilir, bir garnizon tasfiye edilebilir.

"Her şey bir hedeftir. Olumsuz hedef veya düşman hedefi yoksa, biz kendi kendimizi yetiştirmeyi hedef yaparız. Bir insanı bin defa güçlendirmek mümkündür; işte bu hedeftir. Bir birimi yüz defa güçlendirmek bir hedeftir; bunu yaparız. Sınırsız bir hedef var; sen olumlu, olumsuz temelde ne yaptın ki hangi darlıktan bahsediyorsun!"

Şimdi bütün bunlarda yaratıcı olmak gerekiyor. Gerilla, biliyorsunuz ki, düzen ordusuna karşı, hareketli orduya karşı nereden nasıl vuracağını belirtmeden, o hantal gücü uğraştıran, yıpratan fırsat buldukça parça parça koparan savaşın adıdır. Bunu da birçok yerde yapmak lazım. Düşman da bunu bildiği için son dönemde kontrgerilla birliklerini geliştirdi. Özel savaş birlikleri, kontrgerilla timleri şu anda gerillanın kıyafetine girip, gerillanın zayıflıklarından yararlanan birliklerdir. Böylelikle bizim yapmadığımız yol kesmeleri yapıyorlar, vuramadığımız biçimde bizi vuruyorlar. Bu özel savaş birliklerinin de önünü almanın yolu gerillayı geliştirmekten geçiyor. Gerillanın, milisin bu cephe faaliyetlerindeki rolünü oynamalarından geçiyor. Milis, biraz tam milis gibi olmazsa, gerilla kendi bölgelerine hükmetmezse, özel savaş birlikleri halkı vurur ve zaman zaman da gerillayı avlar. Bütün bu konularda yoğunlaşmak zor değil. Bütün bu konularda aslında görüyorsunuz ki, gerilla, kafayı en çok çalıştıran savaş biçimidir, o sizin yaptığınız köy ağalığı değildir. Şu köye dayanmak, bu köye dayanmak suçtur.

Tekrar belirteyim; "bölge komutanlıkları, gerilla komutanlıkları şu köyü üs seçerler, bilmem günlerce, aylarca şöyle yaşarlar" diyeni hemen kurşuna dizmek gerekir. Gerilla dediğin, komutan dediğin, amansız bir biçimde düşmanın takibinde ve kendi biriminin korumasında olan kişidir. Bu, ben bir söylemişsem, o bin söyler tarzındadır. Kaldı ki bütün bunlarda zaferi sağlayan kişidir. Gerilla komutanlığı böyle olur. Bunları anlamak da o kadar zor değildir. Yani ben, el yordamıyla bu hususları belirtiyorum, siz yılların savaşçısı olarak daha fazlasını ortaya koyabilirsiniz.

Görevlerle oynamanın savaş suçu olduğunu unutmayacaksınız!

Hedef meselesini de biliyorsunuz; yani daha kapsamlıdır. Büyük bir savaş gücümüzün vuracağı hedefler vardır, bir yedi kişilik manga gücümüzün vuracağı hedefler vardır. Hareketli savaşla düşüreceğimiz hedefler vardır, sızmayla düşüreceğimiz, hatta suikastle düşüreceğimiz hedefler vardır. Hedeflere böyle zengin bakmak gerekiyor. İşte dedim ya, Donkişot gibi bazılarınız karakola saldırıyor. Tabii o birim o karakolu düşüremez. Habire "düşürelim" diyor, yüzlerce kişi kaybediyor. Bir kere adam mayınlamış, betonlamış, yeraltısı da var, sen orayı nasıl düşüreceksin! O kadar kahramanca savaşçıyı böyle sürmek cinayet değil midir? Bunu anlamak zor mu? İnat ediyor!

Ayrıca bir yerde durmak gerekir. Biliyorsunuz düşman tedbir alır, kuşatır, imha eder. Ne diye günlerce, aylarca orada duruyorsun? Yeraltına gir, derinleştir, alanı tut! Sığınaklar meselesi biliniyor. Yıllardır sığınaklardan başlarını çıkartmıyorlar. Git, uygun bir dağı seç, dağ yoksa, başka bölgeye git; ne diye o silahlı insanları orada imhaya terk ediyorsun! Şehre bir grup gerilla gönderiyorlar, orada kalıyor! Gerilla şehre girip vurmak ve çıkmak için hazırlanır. Bunlar gönderiyorlar, gerilla birimini aylarca şehirde tutuyorlar. Tabii ki bu durumda imha olur. Milisin yapacağı işler vardır, niye bu işlerde gerillayı uğraştırıyorsun? Bir-iki milis hazırla, suikastini, sabotajını yap! Bir de gizliliği ihlal ediyorlar. Hem de çok açık bir şekilde "ben buradayım, gel beni vur" dercesine ihlal ediyorlar. Halbuki gizlilik, sonuna kadar gerillanın silahıdır. Donkişot gibi vuramayacağın hedefler yerine gerçekten lokma lokma vuracağın, lokum lokum yiyeceğin yerden vur. Bütün bunları görmek için de dahi olmak gerekmez. Güce göre hedef belirlemek, imkan-fırsatlara göre hedef belirlemek zor mu? Bu konuda da yaratıcılık yok. Hedefler meselesi de karmakarışıktır; böyle hazır, bir çırpıda ele geçireceğin hedef var, asla başedemeyeceğin hedef var. O gidiyor, başedemeyeceği hedefi vuruyor ha vuruyor. Ama bir çırpıda düşüreceği hedefi de görmüyor.

Buna karşı biraz anlayışlı olmak lazım. Niye bu kadar mantıksızlık! Böyle savaş olur mu? Böyle çarçur etme yaklaşımları affedilir mi? Halen lojistiği kullanamıyorlar. Her gün hala bu kadar top atıyoruz, diyorlar. Ama bizim topumuz varsa, bunu böyle kullanamayız. Yıkık bir karakola, hiç kimsenin olmadığı yere 15 havan fırlattıklarını, roket vurduklarını her gün duyuyorum. Bu, suçtur. Aslında düşman askeri 50 kişi bile olsa, yine böyle 15 roket vurmaman gerekiyor. Sırf keyif olsun diye vuruyor. Bu ağır bir suçtur; elinde böyle kullanacağın roket yok ki. Zorbela eline bir-iki tane geçiyorsa, böyle kullanamazsın.

Aynı durum savaşçılar konusunda da böyledir. Komutana bir şey olmuyor veya serserinin tekidir; ona bir şey olsa ne olacak ki! Sen bu kadar savaşçıyı böyle mayın tarlasında harcayamazsın. Sırf eylem yapılsın diye o savaşçıları ölümün üzerine sü-

remezsin. Tabii bütün bunlar savaş suçudur. Böyle taktik yetersizlik, yanlışlık değil, düpedüz savaş suçudur, bu durum öyle yargılanacaktır.

Bir de hedefleri bulacaksın. Güya bazılarına göre hedef yokmuş! Nasıl hedef yok! Her şey bir hedeftir. Olumsuz hedef veya düşman hedefi yoksa, biz kendi kendimizi yetiştirmeyi hedef yaparız. Bir insanı bin defa güçlendirmek mümkündür; işte bu hedeftir. Bir birimi yüz defa güçlendirmek bir hedeftir; bunu yaparız. Sınırsız bir hedef var; sen olumlu, olumsuz temelde ne yaptın ki hangi darlıktan bahsediyorsun! Kendini doğru dürüst çalıştırma, işletme, eğitme ve "ben daraldım, yapacağım bir iş kalmadı" de; bu, yalan söylüyorsun demektir. Önünde sınırsız işler vardır. Yani ordu kurma işlerinden bahsediyorum. Eğer bir yer sana dar geliyorsa, daha büyük bir görev iste. Yapacak iş nasıl yok! Yöneleceğin hedef, bir küçük dağ sana dar geliyorsa, büyüğünü iste; yeter ki gerçekçi olsun. Bir yerde olmuyorsa, başka yere git! Bir komutanlık yetmiyorsa, kendine güveniyorsan ülke çapında iste! Hiç kimse, "hedefler, ordu bana dar geldi, ben daha büyüğünü istiyorum" diyemez. Sen önce küçüğü yap, kendini ispatla, ondan sonra her şey senin emrindedir.

Şimdi bütün bu savaş hususlarında aslında şimdiden konuşmanın anlamı yoktu. Ülkeye girenler ordu-savaş sorunlarını böyle ele alırlar. Ruh halinden tutalım bütün o olası taktik belirlemelere kadar her şeyi bu temelde yaparlar. Bir düşmanı neyle nasıl düşürürüz, neyle nasıl yanıltırız, neyle nasıl kendimizi gizleriz, neyle nasıl kendimizi koruruz diye düşünmek zor değil. Siz kendi kendinizi başınıza bela ediyorsunuz. Bana "bizi koru" diyorsunuz. Dağlar, imkan ve fırsatlar sizin elinizdedir. İşte koskocaman bir Ağrı Dağı'nda kendini gizleme gereği duymuyor, götürüp düşmana teslim ediyor. Böyle yapıyorsunuz; bu, ihanet gibi bir suçtur. Bunun yetmezlikle fazla alakası yok. Şimdi onun için başlarken de hep vurguladım; bu işlere lütfen doğru yaklaşın! Bizde mesele öyle bilinç meselesi değil. Eğer düşünürsen anlayamama, eğer imkan ararsan bulamama, tarzı denersen yapamama sorunu değildir.

Komutan olarak taktik sorunları siz çözeceksiniz!

Bütün bu konuları herhangi biriniz rahatlıkla yapabilir. Dahice bir yeteneğe de ihtiyaç göstermiyor. Sıradan dürüstlük, samimiyet, açıklık ve biraz kendini doğru verme hemen hepinizi çok kısa bir süre içinde iyi bir gerilla komutanı yapar. Bunun yerine özellikle ortayolcuların kışkırtmasının var olduğunu söyledim. Ordulaşmayla, savaş tarzıyla, savaşçıyla oynama, bozma, dedim! Aslında bizi de mahveden odur. Bu verdiğimiz kayıplarda düşmanın % 5 bile sorumlu tutulamayacağını gördünüz; % 95 sorumlu tutulması gerekenler, partinin imkan-fırsatlarını böyle en tehlikeli kullananlardır. Bunlar, adına ne derseniz deyin gerilladan, dürüst yaklaşımdan başka her türlü tutumun sahibidir. Bazılarının nasıl sabote ettiğini, nasıl görevlere ters tutumlar içinde olduğunu gördünüz; bu zararı onlar veriyor.

Aslında hepiniz savaş-ordu sorunlarının üstesinden gelmeye yeterlisiniz. Ama mesele bu değil, işin özüyle oynamamak, ciddi olmak, işte biraz namusuyla var olmaktır. İlk günde böyle yapsaydınız, şimdi zaferi kesin yakalamıştınız. Eski düzenbaz kişilik, eski fitne-fesat kişiliği kendisi ile oynadı, arkadaşı ile oynadı ve sonuç, zorbela ulaştığımız bu seviye oldu. Neredeyse onu da elimizden alacaklardı, bütün çabalarımızla biz önledik. Kendilerine yazık oldu.

Ben o açıdan ordu-savaş tarzına fazla değinme gereğini duymuyorum. Ve bu, benim görevim de değil. Bunlar sizin gibi yıllarını bu işlere veren komutanların görevidir. Ustalar şunu söyler: Temel taktik görevler, taktik komutanların sorunlarıdır. Benim gibi en üst düzeyde ve daha çok stratejik sorunlarla görevleri yerine getirmekle uğraşan birisi, nasıl bu kadar bir takımın işini düşünsün? Onun için biz yıllar öncesinde ana hatlarıyla düşünmüştük. Ben halen size nasıl bir köye böyle girilmez, bir karakola böyle saldırılmaz diyorsam, bunun doğrusunu siz bir çırpıda –ki üst düzeyde de değil, hemen hemen hepiniz takım yönetimisiniz– nasıl anlayamadınız? Niye hala kendinizi çocuklar yerine koyuyor, yere atıyorsunuz? Ayıptır. Bu, öyle eleştiri-özeleştiri yapılacak bir husus da değildir.

Bu yaramazlığı terk etmek lazım. Bu karargahlarda özellikle sergilenen eğitimle oynama hususuna çok değinildi, artık fazla değinmeyeceğim. Yine köylüleşmeye çok değinildi, değinmeyeceğim. Lojistikle oynamaya, kitleyle oynamaya çok değinildi, değinmeyeceğim. Nitekim bunlara yıllarca değindim. Bir ilişki çok değerlidir. Sen iyi koruyamadın mı, düşman imha eder. İlişkiyi yerinde korumalı, savunmasını yapmalısın. Onu nasıl böyle üstünkörü bırakırsın? Lojistiğini zamanında düşün. Kışın geleceğini bilirsin, nasıl tedbir alacağını bilmelisin, ona göre bir lojistiği ayarlamalısın. Güvenli olan bir yerde kal; bilirsin, düşman sık sık üzerine gelir, geldi mi "ben buradan şuraya giderim" diyebilmelisin. Bir yere gidiyorsan gizli git! Biliyorsun, senin dayandığın ilişkiyi de yakalarsa imha eder. Bize bütün bunları söyletmenin ne kadar anlamsız olduğunu da bilmeli, kendin yapılandırmalısın.

Tabii dediğim gibi karargahlarla komutanlıklarla, görevlerle, ilişkilerle bu kadar oynamayı kendine yakıştıran ne olur; siz düşünün! Siz kendinize bir komuta üslubunu yakıştıramıyorsanız, elbette biz kıyamet koparırız. Siz halkın işlerini, ordu işlerini ne sanıyorsunuz? Doğru dürüst bir ilişkiye anlam vermemeyi, ilişkiyi iki gün sonra başına bela etmeyi sergilerseniz elbette birbirimize girişiriz. Bunu yapmayın diyorum. Ciddi değil misiniz, savaşı istemiyor musunuz, savaşın amaçlarına bağlı değil misiniz? Böyle değilse o halde niye kendinizle alay ediyorsunuz? Niye böyle ucuz kaybettiriyorsunuz? Siz birçok fırsatı yakalayabilirdiniz, birçok olayı önleyebilirdiniz. Niye bize böyle yapıyorsunuz, yaptırıyorsunuz? Yalnız ben mi mecburum; ben de sizin gibi bir görevli değil miyim, bir çalışan değil miyim? Ulusal kurtuluş da, insanlık kurtuluşu da hepimizindir. Bu ülkenin, bu halkın kurtuluşu hepimizindir.

Görevlere bu temelde yaklaşalım.

"Niye kendimi hasta edeyim! Çok yüksek bir idealimiz, mutlaka bağlı kalınması gereken bir amacımız var; düşmanını düşman belleyen, halkını halk belleyen bir kişilik niye böyle yaşasın! Hayır, bunun anlamı yoktur."

Bazıları oynuyorsa, siz de onun canına okuyun. Yetersizlik buram buram akıyorsa, hemen yeterlilikle bu çalışmalara cevap verin. O yapamıyorsa, siz yapın; yaptırmıyorsa, siz yaptırın. Ne güne duruyorsunuz? Hayatınızı ortaya koymuşsunuz, hiç olmazsa kendinize saygınız olsun. Ölümü böyle avuçlayıp da hedefin üzerine yürüyenin boynuna kim vurabilir? Vursa siz nasıl kabul edersiniz? Ben biraz hayatımı ortaya koydum, tehlikeyi göze aldım, bu kadar yapıyorum; siz kendinizi kurtarma savaşı veriyorsunuz. Savaşı böyle esas alan bir orduya, bir örgüte siz kendinizi nasıl dayatırsınız? Buna nasıl cesaret edersiniz?

Demek ki, işlerin nasıl ele alınması, nasıl yaklaşılması gereği çok açık ve somuttur. Aslında bu kadar tekrarlamamız çok abes teşkil eder. Bu işe ilk adım atanların ilk çırpıda böyle yaklaşmaları gereği açıktır. Üstelik ben bunu çok vurguladım. Bazıları ısrar ederse daha da sert yöneleceğiz. Zaten bütün karar gerekçelerimizde bunlar vardır.

Ordu ve savaş sorunları hususunda bu söylenenler sizi sağlam bir karara ve alan planlamalarına ulaştırabilir. Bunu eyaletlere taşırarak sanırım biraz daha ayrıntıya girme gereği duyabilirsiniz. Bütün alanları bağlayacak kararlara zaten ulaşıyoruz. Her eyaletin, hatta üst komutanlığın, komutanlık sahasının planlamasını zaten ana hatlarıyla yaptık; daha doğrusu biraz yazılı bir metne dönüştürebilirsiniz. Kaldı ki bu alanların kendilerini planladıklarını biliyoruz. Bizimki bir ek veya bir özet çerçeve planıdır. Fazla ayrıntılara gerek yok. Ciddi gerekçe ve kararları burada ortaya çıkarıyoruz. Bunun bir çerçeve planlamasıyla tamamlanması, hem ülke geneli için olur, hem de bazı üst kurum sahaları ve hatta bazı bölge ayrımına da gitmek mümkündür.

O halde ordu ve savaş gerçekliğimize ilişkin söylenenler kapsamlı ve doyurucudur. Mesele bunu kendimize nasıl uygulayabileceğimiz, nasıl özümseyebileceğimizdir. Daha da ayrıntılı kararlara geçirebiliriz, bu elimizdedir. Sağlam kararlar paketi olsun, buna bir de planlamayı dahil edelim. Alan ve saha planlamalarını da ekleyelim, ayrıştırıp geliştirebiliriz. Böylece bu çabalarımızla güçlü bir biçimde bütün düzeylerimize cevap verecek bir çalışmaya yer verebiliriz.

Sert, yerinde ve bitirici vuracaksınız!

Görülüyor ki bu işleri ilerletmek mümkündür. Baştan beri de, şimdi de mümkündür. Ve bu özeleştirilerinizde çokça dile getirdiğiniz oldukça kararsız ruh halinizden kendini ele veren tutum ve davranışlar, yine buna ulaşmayan temponuzu aşmama bir kader değildir. Ordu kişiliği, ordunun yaşam tarzı, ordunun vuruş tarzı, savaşçının ruh hali, savaşçının morali, savaşçının günlük alışkanlıkları somuttur, bununla oynamaya hiç gerek yoktur. Bir savaşçı kişilik günlük uğraşır, gece-gündüz düşüncesi bu temeldedir, pratik çalışmaları buna ulaşmak içindir. Hedeflerini doğrular, birimlerini hazırlar, düşmanını gözetler, istihbaratını alır, adım adım doğru yolda yürümesini, savaşmasını sağlar; yaşamı da, savaşı da, çalışma tarzı da budur. Sert vurur, yerinde vurur, bitirici vurur. Elbette ölü gibi vurmaz, yarım vurmaz, kendini vurdurtmak için vurmaz. Vuruş tarzı çok açıktır. Moraliniz nasıl seyredecek? Yüksek. Bilinciniz keskin olacak. Fazla bunalıma, hastalıklara yer vermeyecek. Hep zirvede olacak. Sürekli tetikte bir kişilik olacak. Tüm bunların böyle olması gerektiği, askerliğin A,B,C'sini bilenler için açıktır. Hele halk savaşçıları için bu, gece-gündüz böyledir. İlkinde bu böyledir, sonunda da bu böyledir. Yani ille kendimizle alay etmenin ne anlamı var? İlle kendi hastalıklarımıza sevdalanmanın, vurmayıp hep vurulmanın, düşürmeyip hep düşürülmenin, yaşamayıp hep başkalarına hizmet etmenin ne anlamı var? Böyle sağlam olmayan laçka tarza niye sevdalanalım? Niye biz de bunları aşmayalım? Benim anlayamadığım husus, hastalıklı bir ruh haliyle, fazla verimli olmayan bir çalışma tarzıyla, hep vurulan bir biçimle kendinize nasıl tahammül edebildiğinizdir. Bu yaşamınıza nasıl anlam verebiliyorsunuz? Ben bundan gerçekten endişe duyuyorum. Bu yaşamı şimdiye kadar kendinize nasıl kabul ettirdiniz? Bununla kendinizi yaşatabileceğinizi nasıl sandınız? İnsan adeta buna yanıyor.

"Vuruş tarzı çok açıktır. Moraliniz nasıl seyredecek? Yüksek. Bilinciniz keskin olacak. Fazla bunalıma, hastalıklara yer vermeyecek. Hep zirvede olacak. Sürekli tetikte bir kişilik olacak."

Ben her zaman söylüyorum; sınırlı bir görevim var, öyle çoğunuzun sandığı gibi kendimi ahım şahım görmüyorum, ama devrimci moralimi, onurumu korumak için günlük olarak kendimi katıyorum, bir yararım oluyor, bu da beni memnun ediyor. Kendi vicdan muhasebemi bu temelde yapıyorum. Benim kişilikten, savaştan anladığım budur. Niye başkalarını kötü kullanayım, niye başkalarını çalıştırmayayım, niye çarçur edeyim? Ne demek? İğneyle kuyu kazar gibi değer uğruna savaşı yürütürüm, arkadaşlarımı eğitirim, günde saatlerce konuşurum, en uygun üslubu seçerim. Onun moralini yükseltmek için her türlü yolu-yöntemi denerim. Benim yoldaşlıktan anladığım budur. Niye ben diğerlerini kendimden korkutayım, kaçırtayım, niye çarçur edeyim, niye kolay vurulayım, niye duyarsız kalayım! Söyleyin, eğer yaptıklarınızın anlamı güzel bir şeyse ben de yapayım. Niye kendimi yere atayım! Niye kendimi hasta edeyim! Çok yüksek bir idealimiz, mutlaka bağlı kalınması gereken bir amacımız var; düşmanını düşman belleyen, halkını halk belleyen bir kişilik niye böyle yaşasın! Hayır, bunun anlamı yoktur. Başkaları sizi buna yanaştırdı veya siz buna zemin teşkil ettiniz, her neyse, ama vazgeçin, vazgeçirtin. Doğruyu esas alın. Kaldı ki, ordu çalışması, savaş sanatı çok yüce bir sanattır. Hele bizde yücelerin yücesi, yaşananların yaşananı bir sanattır. Ben de eğer bu kadar hayattaysam, bu silahı biraz geliştirdiğim ve inandığım içindir. Gücümü de, moralimi de bunu biraz geliştirmeme borçluyum. Ve bu, bir halkın savaşı, ayağa kalkışıdır. Bu, o kadar açık ki, hangi yürek duyarsız kalabilir! Hangi beyin bu kadar kireçli, düşüncesiz kalabilir! Böyle kalmaya kimin hakkı vardır!

Görüyorsunuz ki sayılan bütün gerekçeler ordu, savaş gerçeğine de, bütün yaşam gerçeğine de çok sorumlu, çok sonuç alıcı yaklaşmanızı emrediyor; bunun dışında yaşam seçeneğinizin olmadığını gösteriyor. O halde haklı olarak şuna emin olmak istiyoruz: Şimdiye kadar şu veya bu nedenle yetersizlik sınırında, şu veya bu olumsuzlukla, şu veya bu yanlışlıkla kaldınız. Belki yine kabul edilemez, affedilemezdi ama, biz yine yoldaşlık hoşgörüsünde, destek ve dayanışmamızı esas aldığımız için tahammül ettik. Yine açık söylüyorum; ordu gerçeğimiz bu kadar açıkken, onun yasaları bu kadar yerine getirilmek zorundayken bizi yoldaşlık hoşgörüsüyle zorlamaya hakkınız yoktur. Bunun doğru bir elemanı olmak için layığınız olan neyse onu kendinize yakıştırmanız gerekir. Bu yaşama, bu savaşa ve bunun şanlı ordusuna göre iş yapanların, en üstten en alta, yine en basitten en kapsamlı görevlere bu temelde yaklaşım gösterenlerin, sadece söz vermekle yetinmeyip onun mutlak takibi, başarısı için her şeyini mutlaka ortaya koyan, kişilerin yanındayız. Ancak bunu kabul edebilir, bunun gereklerini yerine getirebilir, bununla kendimizi yükümlü görürüz. Bu temelde birbirimizi denetlemekle, mutlak başarıya doğru yürütmekle sorumluyuz. Bunun dışında bizi fazla uğraştıracak, bizi fazla oyalayacak sorun olamaz. Ne bizden, ne başkasından herhangi bir şey kaynaklanamaz, kaynaklansa da tahammül edilemez, yaşamasına onay verilemez.

İşte bu en temel parti-ordu-cephe gerçeklerimize ve bunun görevlerine böyle yaklaşırsanız başarı kendiliğinden geliyor da değil, başarıyı kesinleştirmenin de, büyük bir yaşamın da, bir varlık nedenimizin de bu olduğu kesindir. Burada, "yokuz, var olmak istiyoruz" diyorum. "Yaşamak istiyoruz, hem de özgürcesine" diyorum. O halde bu, böyle ordulaşmakla ve savaşmakla mümkündür. Tekrar diyorum, bunun başarısı için bundan sonra kendinize yüklenin, sözünüz gerçekten yiğit sözü olsun, eyleminiz savaşçılık olsun ve mutlaka kazansın; mutlaka kazanın, kazandırın!

ÖNDERLİK GERÇEĞİ VE UYGULAMA ESASLARI

Açıklama:

Dizi halinde yayınlamaya başladığımız bu yazı, Önderlik sahası Merkezi Eğitim Okulu'nda önderlik sorunu üzerine verilen derslerden hazırlanmıştır. Konuşma dilini koruyarak bazı düzeltmelerle birlikte bölümler halinde yayınlıyoruz.

–I–

Baştarafı 1. sayfada

taktik önderlik veya öncülük düzeyinde ciddi sorunlarımız söz konusudur. Bu açıdan da önderlik gerçeği ve tarzına yaklaşımımızı bir kez daha burada işlerken; bu sorunu açığa kavuşturmak gerektiği gibi, bunu nasıl uygulamamız gerektiği sorunu da vardır.

Genelde tarihe baktığımızda büyük savaşların sonuçları (sınıflar ve halklar açısından), bu savaşlarda çıkarılan önderliklerin yaşamına ve onlara kazandıran veya kaybettiren tarzına bağlıdır. Bu açıdan Kürdistan'da eskiden beri birçok mücadele verilmiştir. Kürdistan halkı da fırsat buldukça ayaklanmıştır. Fakat Kürdistan halkının kaybettiği alan hep önderlik alanı olmuştur. Yani önderlik gerçeğine yaklaşmaması ve önderlik tarzını uygulamaması Kürt halkının uzun bir kölelik sürecini yaşamasına da yol açmıştır.

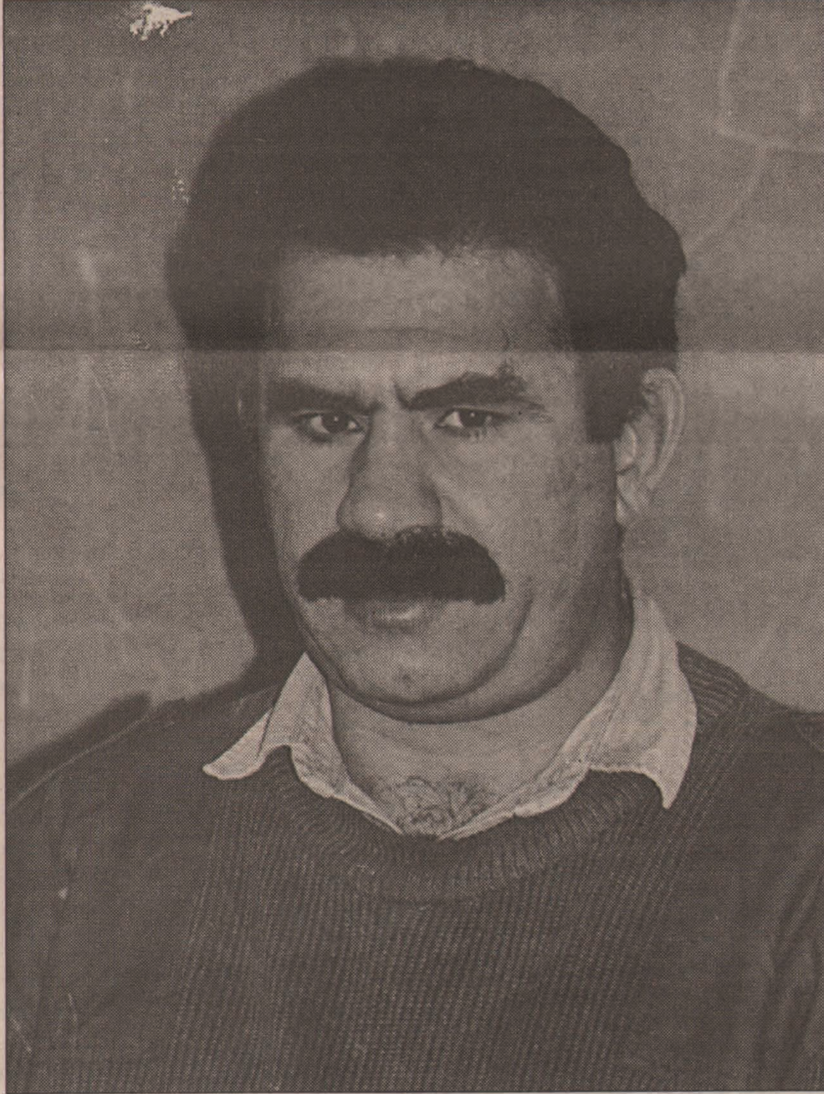
Diğer yandan PKK tarihi, tasfiyeciliğe karşı mücadele tarihi ve Kürdistan tarihi işleniyor. Bunları dikkate alırsak PKK önderlik gerçeğinin ve tarzının, gerçekte PKK tarihiyle iç içe geçtiğini veya bir bakıma PKK önderlik gerçeğinin PKK tarihinin aynası veya onun tayin edici gücü olduğunu da görmemiz mümkündür.

İşte önderlik olayı, çok ciddi olarak önümüzde durmaktadır. Her alanda PKK kadroları veya PKK'lileşmek isteyenler açısından önderlik gerçeği ve önderlik tarzını uygulamak, gerçekten bunu bir sanat olarak hayata geçirmek bakımından ciddi sınavlar herkesi beklemektedir. Şunu yakalamak zor değil: PKK önderlik gerçeği veya Parti Önderliği, PKK tarihinde bugüne kadarki tarihi dönemeçlerde, bütün kritik anlarda gerçekten partiye yol göstermek ve ana hedeflerini belirlemek, partiyi birçok iç ve dış tehlikeden korumak ve ayakta tutmak konusunda kazandıran bir tarz olduğu ortaya çıkmıştır. Bu bir dizi pratikle de kanıtlanmıştır. Fakat buna rağmen zorlanılan noktalar vardır.

Bir önderlik olayı sadece önderlik konumuyla alınamaz. Önderlik olayı aynı zamanda önderlik konumuyla birlikte onun taktik önderliğinin her anlamda hayata geçirilmesidir. Bunun siyasal ve ideolojik liderliği kadar, ekonomik, askeri, sanatsal liderliğinin de gerçekleşmesine bağlıdır. Özellikle taktik önderlik alanında gerçekten stratejik önderliği tamamlayabilecek veya bunu adım adım uygulamaya geçirebilecek taktik önderlerin yetişmesi de şarttır. Bu da parti öncülüğünün gerçekleşmesi ve pratikte uygulanmasıdır.

Bu konuda bizim ciddi sorunlarımız var veya bu konuda önderlik gerçeğine ve tarzına çok yanlış yaklaşımlar söz konusudur. Bu tarzın ve gerçeğin ortaya çıkardığı pratiği ve kazanımları tecrübe edinmenin veya onları kendi kişiliğimizde somutlaştırmanın yanında, bir dizi yanlış yaklaşımlar ve bu alanda ortaya çıkan birtakım sorunlar söz konusudur. Elbette bir Parti Önderliği veya bir liderlik savaşı tek başına kazanacak durumda değildir. Tarihe baktığımızda bütün halkların önderliğini tamamlayan, yürüten onların usta uygulayıcıları olmuştur.

Bu konuya geçmişten giriş yapacağız. Dünyada önderliklerin nasıl ortaya çıktığının kısa özetini yapacağız. Hem de genel olarak Kürdistan'da PKK önderliği nasıl ortaya çıktı; kadroların ve taktik önderliğin önderlik sahasında yaptıkları nedir, ne değildir; bunlara değineceğiz. Parti önderlik kurumunun Kürdistan ve dünya devrimleri açısından oynadığı rolün ne olduğunu anlatmaya çalışacağız. Aynı zamanda kadroların taktik önderlik sahasında nasıl karşılık verdikleri anlatılacak. Herkesin kendisini bu bağlamda sınaması gerekir.

Sorun, Parti Önderliği'nin şöyle yaptığını, böyle yaptığını anlatmak ve sadece ne kadar büyük olduğunu belirtmekle açıklanamaz. Önderlik gerçeği ve tarzının özü ve onu yansıtan estetik biçim verilmeye çalışılacak.

Parti Önderliği'ni izlemek, önderlik gerçeğini garantiye almak, etrafında büyük ve delinmez bir zırh oluşturmak taktik önderliğin çabası ve yürüyüşüne bağlıdır. İşin bu yanı üzerinde yoğunlaşmak gerektiği açıktır.

Tasfiyecilik dersine bakılırsa, oradan çıkaracağımız sonuçlar var: PKK yönetim anlayışına sahip çıkmamak, aynı zamanda PKK, Parti Önderliği'ni izlememek olduğu kadar, taktik önderlik alanında başka önderliklere veya öncülüklere yer bırakmak anlamına da gelir. Bunlara yer vermemek için doğru önderlik gerçeği ve tarzını esas almak gerekir. Yetmezlikleri yaşamak, özellikle iktidara yürüyen bir güç açısından ciddi sorunlardır. Yani biz çok fedakar olabiliriz, çok cesur olabiliriz. Yine halkımız mücadeleye büyük bir öfkeyle, büyük bir coşkuyla katılabilir. Hepimizin coşkusu ve öfkesi çok güçlü olabilir. Ama gerçekten önderlik sanatı konusunda kendimizi yetkinleştirmezsek, bu savaşımda büyük boşluklara düşmemiz de söz konusu olabilir. Bu boşluklar nasıl doldurulabilir veya bu boşluklara düşmemek için ne gibi tedbirler geliştirilebilir? Özellikle de düşmanın imha ve ezme siyasetini, tarihte bize yer bırakmama veya "bir karış toprak" bile vermeme politikasını dikkate alırsak, bizim önderlik gerçeğine nasıl cevap vermemiz gerektiği ortaya çıkar. Yine önderlik tarzını taktik önderlikte uygulamak ve bu alanı doldurma temelinde var olan bütün boşlukları kapatmak noktasında önümüze bir yol koymalıyız. Bu açıdan da önderlik gerçeğini, Parti Önderliği'ni bir kişi şahsında değil, bir kurum somutunda iktidara yürüyen bir güç olarak görmeliyiz. Yine o gücün stratejisinin ve taktiklerinin nasıl uygulanması gerektiği noktasında soruna yaklaşmalıyız. Diğer yandan PKK önderlik gerçeğini işlerken gerçekten şu anda temel alınması gereken konu Parti Önderliği ve tarzıdır.

Niye bu konu üzerinde bu kadar çok duruluyor? Kürdistan'da bu olay neyi ifade ediyor? Örneğin bir Hz. İsa'yı düşünelim: İsa birçok şeyi ideolojik olarak ortaya koymuştur. Hıristiyanlığı ideolojik ve felsefik olarak sistemleştirerek ortaya koymuştur. Ancak bunu uygulamaya geçirmeden, yani iktidar, siyaset düzeyine getirmeden hayatını yitirmiştir, ölümle karşılaşmıştır. Veya savaştığı güçlere karşı şehit düşmüştür. Fakat ondan sonra İsa'nın havarilerinin ise, onun iyi birer uygulayıcısı olduklarını görmekteyiz. Onlar pratik düzeyde Hıristiyanlığı yaymakla görevlidirler ve bu görevi de yerine getiriyorlar. Bu açıdan biz önderlik gerçeğini öğrenirken, PKK önderliği sadece ideolojik bir önderlik değildir. Siyasal ve stratejik önderlik durumuna ulaşmış ve bu gerçeğini kanıtlamıştır. Dolayısıyla bizim sorunumuz bu önderliği pratikte nasıl uygulayacağımızdadır.

İktidar savaşını yürütürken, iktidarı almak, savaşı kazanmak, örgütü kazanmak için bizim hangi sorunlarımız vardır? Önderlik gerçeğini öğrendiğimizde bu sorunlara nasıl cevap vereceğimizi de öğrenmiş olacağız. Yani bu açıdan önderlik gerçeğini öğrenmek, bizim açımızdan uygulama, güç yetirme sorunudur. Bunu anladığımız, kavradığımız oranda uygulama alanında da taktik önderliğe cevap verme durumumuz olabilir. Diğer yandan sorun şöyle de ortaya konulabilir: Parti Önderliği, önderlik gerçeğini işlerken, zaman zaman bu konuda kıyaslama yaparken, "Gerçekten ciddi sorunlarımız olduğunu görüyorum. Arada büyük uçurumlar var" diyor. Stratejik önderlik ile taktik önderlik arasında büyük uçurumlar var. Bunun tarihsel toplumsal nedenleri olduğu kadar, bugün mücadeleye katılım biçimimiz, özellikle iktidara ve önderliğe yaklaşım biçimimiz veya bunu uygulayış tarzımızdaki yetersizlikler, önderlik gerçeği ile aramızdaki farkın çok büyük olmasına da yol açmıştır. Tabii bu kadar ciddi uçurumların olması, bizi önderlik gerçeğini izleme, ona cevap verme noktasında zorlamaktadır.

Önderliğin vurguladığı gibi "Ben istiyorum ki sizinle tartışayım. İyi uygulayan komutanlar çıksın. Taktik önderler çıksın. Bu yönetenler içinden bizi de oldukça ileriye götürebilecek kişilikler çıksın." Bizde bu kişiliklerin olmaması doğal olarak Parti Önderliği'ni de zorlamaktadır. Veya önderlik gerçeğinin taktik düzeyde uygulanmasında sorunlara daha ciddi, daha değişik boyutlarda yaklaşmasına da yol açmaktadır.

Bir de şu açıdan bakalım: İsa'nın havarilerini düşünürsek, 12 kişidirler. Bu 12 kişi soruna cevap verebiliyor. Bunlarla birlikte tabii başka işleyişler de söz konusudur. Ama İsa'nın ideolojik olarak geliştirdiğini temel olarak uygulayan 12 kişinin çıkması, Hıristiyanlığın yayılması için yeterli olmuştur. Demek ki, PKK'de taktik önderlik düzeyinde böyle birkaç kişinin güçlü adımla ortaya çıkması, aynı zamanda diğer kadroların, öncülerin hareketle geçirilmesine veya taktik önderlik sahasındaki boşluğun doldurulmasına yol açacaktır.

Bizim ciddi sorunlarımızdan biri de budur. Bu açıdan PKK tarihi ve tarih bilinci, aynı zamanda PKK önderlik gerçeği ve tarzının da bilinci olmalıdır. PKK tarihine yaklaşırken PKK önderlik gerçeğini de tayin edici bir şekilde bunun içinde görmeliyiz.

Bir ölçüde PKK tarihi tabii Parti Önderliği'nin gerçeği ve tarzıyla birleşmiştir. Niye birleşmiştir? Özellikle bunun böyle olması bir bakıma zorunludur. Diğer yandan büyük uçurumların olması açısından da, her alanda önderlik geçeği çok şey ifade ediyor. Parti Önderliği şunu belirtiyor: "Düzenin attığı bütün taşlar gelip bana değiyor ve düşman en çok benim üzerimde yoğunlaşıyor, Kürt sorunu APO'nun sorunudur diyor." Bu da bizim açımızdan ders çıkaracağımız bir durumdur. Başka iktidar savaşlarına bakıldığında o önderleri çevreleyen başka güçlü önderler de söz konusudur. Bu açıdan karşı cepheden gelişen saldırıları onlar belirli ölçülerde sınırlandırabiliyorlar. Baş merkeze, beyne yönelmesini engelleyebiliyorlar. Biz bunu fazla engelleyemiyoruz. Engelleyemediğimiz için doğrudan bütün şimşeklerin, saldırıların yaratılan boşluklar sonucunda Parti Önderliği'ne yönelmesi söz konusu. Tabii burada temel yetmezlik taktik önderlik düzeyindeki uygulamalardan kaynaklanmaktadır.

Bu açıdan da önderlik tarzı ve gerçeğini işlerken; biz ne yaptık, ne yapıyoruz? Gerçekten Parti Önderliği'nin bunca emeğine, bu kadar ideolojik, politik ve taktik planına, yarattığı önderlik gerçeğine karşı bizim durumumuz ve konumumuz nedir? Zayıflıklarımız nelerdir? Özellikle bu noktalar üzerinde düşünmeliyiz.

Önderlik gerçeğini kavramak sadece geçmişten bugüne kadar Parti Önderliği hakkında bilgilenmek veya parti tarihini incelemek değildir. Yine geçmişten bugüne önderlik gerçeğine yaklaşımını, "önderlik zaman zaman şunu yaptı, falan zaman bunu yaptı; şuna karşı şöyle mücadele etti" tarzında sınırlamak uygun olmaz. Sorunu basit, yüzeysel yönleriyle algılarsak, Kürdistan'daki iktidar sorununa cevap vermemiz, kendi alanımızda uygulama gücü olmamız şüphesiz mümkün olmaz. Böyle yaklaşmak büyük bir yanılgı, saygısızlık olur. Önderler her yönüyle önderdir. Parti Önderliği'ni derinliğine anlatmak, anlamak, hele uygulamak kolay değildir. Ancak bunun üzerinde mümkün olduğu kadar yoğunlaşılmalıdır.

Önderlik hem kazanmak ve hem de kaybetmekte kilit rol oynar

Gerek insanlığın, gerekse halkların ve sınıfların tarihine bakarsak; kaybetmekte ve kazanmakta önderlik kilit bir rol oynamıştır. Özellikle mücadeleye atılan halk ve sınıflar örgütlemeleriyle kendi önderlerini de ortaya çıkarmışlardır. Bu konuda sınıf ve halkların öfkesi, tepkisi mevcut koşullarla birleşerek onların kendi önderlerini yaratmasına yol açmıştır. Önderler ise her koşul altında en önde yer alarak yol göstericilik yapmış ve halkları iktidara taşımışlardır. Tarihe bakıldığında iyi önderler yetiştirenler veya önderlik gerçeğinde başarı gösterenler büyük uygarlıklara ve iktidarlara yol açmışlar ve bunu oldukça da kurumlaştırmışlardır. Bu alanda ciddi örgütlenmeyen, başarı göstermeyen halklar ise, önderlik yoksunluğundan dolayı tarihlerinde başarısız gidişi yaşamışlardır. Bunlarınki kaybediş tarihi olmuştur. Ciddi bir önderliğe sahip olanlar, iktidarı olanlar dünya tarihine de damgalarını vurmuşlardır.

Bazıları dünya tarihine damgalarını vurması da en azından kendi topraklarına ve bölgelerine damgalarını vurmuşlardır. Tüm toplumsal sistemleri ele aldığımızda, gerçekten hem o toplumsal sistemi temsil edecek, hem de ülke ve dünya siyasetini etkileyecek, belirleyici rol oynayacak önderler de ortaya çıkmıştır. Tabii bu sınıf ve halk-

lar önderlerini ortaya çıkarırlarken, bütün alanlarda; sanattan tutalım edebiyata, kültürden felsefeye, yine ekonomiden siyasete kadar toplumsal gelişmeler yaratmışlardır. Bu önderler de o ulusun çıkarlarını temsil ederek, bunu uzun vadeli planlara bağlayarak, onların hem ideolojik düzeyde, hem politik düzeyde çıkarlarını esas alarak komutanlıklar yaratmış ve iktidara taşımışlardır.

Büyük önderliksel olaylar büyük altüst oluşlarla beraber ortaya çıkmıştır. Yani bir taraftan toplumlar ciddi altüst oluşları yaşıyor; toplumsal dinamikler her alanda ileriye doğru gelişmeye veya yeni bir toplumun kurulmasına zemin hazırlıyor. Diğer taraftan ise devletin yapısı içinde büyük kargaşalar, büyük çelişmeler söz konusudur. Sonuçta tarihe damgasını vuran büyük önderlikler böylesi koşullarda ortaya çıkmıştır.

Bu durum, köleci döneme, yine Hz. Muhammed'in çıkışına, Rusya'da Bolşeviklerin ve Lenin'in çıkışına, Fransız İhtilali'nin çıkışına bakıldığında somut olarak görülmektedir. O zaman gerçekten, yeni toplumsal sistemi temsil edenler, o toplumun ulusal ve sınıfsal çıkarlarını iyi özümseyip, onu çeşitli alanlarda güçlü önderliklere dönüştüren güçler vardır. Bu güçler tarihsel bir döneme damgasını vuran güçlerdir.

Ayrıca bir de toplumsal sistemler kurulduktan sonra ortaya çıkan önderlikler vardır. Bunlar ise kurulan düzeni korumanın ve devam ettirmenin önderleridirler. O açıdan devrimi temsil eden önderler bütün dünya tarafından kabul gören önderler olmuş ve uygarlık derecesinde insanlığa birçok şey kazandırmışlardır.

Önderler temsil ettikleri sınıfın veya ulusun çıkarlarını en üst düzeyde kendilerinde somutlaştırırlar. Ulusun nabzını ellerinde tutarak, o ulusun çıkarlarına cevap verirler, onu olası tehlikelerden korurlar. Halkı iktidara götürürken, onu örgütten eyleme kadar her şeyle donatan, bu temelde önderlik konumuna yükselen kişiliklerdir. Önderlerin çıkışından yaşamlarına ve yaşamlarından ölümlerine kadar halkın çıkarları ve istemleriyle dolu dolu yaşadıklarını ve bunu büyük bir tutku, coşkuyla yaptıklarını görmekteyiz.

Sınıf ve halklar arasındaki mücadeleler bir dizi acemiliklerle gerçekleşir. Yani amatör bir mücadele tarzı söz konusudur. Hatta bu sınıflar ciddi önderliklere kavuşmadan öfkeyle, kinle mücadele ediyorlar. O çatışmaların verdiği inançla bir tarafta ezilenler, diğer tarafta da ezenler olduğu için bu değişik boyutlarda çok ciddi savaşlara yol açmaktadır. Ama ileriyi temsil etmesi gereken sınıf ve halk ister bağımsızlığı açısından olsun, ister iktidara yürümesi açısından olsun, savaşmanın ciddiyetini, düşmanını şu veya bu düzeyde görür. Kazanmanın ciddi savaşımlarla mümkün olduğu kanısına ulaşır. Bütün bunlar ciddi bir önderliğe kavuşmadığı sürece, isyanlar olsun, ayaklanmalar olsun, hatta kin ve öfke düzeyinde düşmanına körce saldırılar olsun, hepsinin sonuç vermediği bilinmektedir.

Mücadele tarihlerine bakıldığında önderlikler böylesi koşullarda ortaya çıkıyor. Ortaya çıktığında da mevcut koşullar üzerinde kendilerini şekillendiriyorlar. Öfkeyle, kinle ortaya çıkan sınıfı en bilinçli düzeyde ifade edebilecek seviyeye getiriyorlar. Bunu ideolojik olarak bir ifadeye kavuşturuyorlar. Aynı zamanda öncüsü oldukları sınıf ve halkın çıkarını temsil eden politikayı, planı hayata geçirmek için de örgüt araçlarına ihtiyaç duyuyorlar. Örgüt araçlarıyla egemen güce karşı halkı daha bilinçli eylemlere sürüklemek, çok önemli savaşları örgütlemek ve bu savaşlarda ideolojik, politik önderlikler kadar, taktik önderlik düzeyini de güçlü geliştiriyorlar.

Halk ve sınıf mücadelesinde önderlik sorunu

Önderlik olayına yaklaşırken tarihte şunu görüyoruz: Halkların ve sınıfların çıkışları ancak önderlikle bir sistematiğe kavuşturuluyor ve önderlikle beraber bu sınıfların ve halkların iktidarlaştığı görülüyor. Her önderlik bir sınıfın damgasını taşır ve o sınıfı en üst düzeyde temsil eder. Bu önderlik, o sınıfın savaşını örgütleyebilen üst kurum durumundadır. Önderlik düşünceden siyasete kadar tümüyle halkın çıkarlarına cevap verebilecek bir güç durumundadır. Önderlikler ancak bu şekliyle kendilerini halka kabul ettirebilirler. Halklar öfke ve tepki sonucundaki mücadelelerinde belki bazı çelişkiler yakalamışlardır. Ama gerçek önderlikler ortaya çıktığında onları izlemekten çekinmezler. Belli bir süredir yürüttükleri mücadeleyi kendi önderliklerinde görürler ve önderlikler de zaten sorunu halkın göreceği noktadan çıkarıp daha üst boyutta halkı aydınlatırlar.

Önderlik olayına biraz da böyle yaklaşmak gerekir. Bir halkın veya sınıfın içinde bulunduğu durum, bunların kavrayış düzeyi nedir? Önderlikler ortaya çıktığında, bu kavrayışın çok ötesinde halka yol gösterirler. Ve o halkın ve sınıfın sorunlarını, o sınıf ve halkın önüne koyarlar. Bu açıdan önderlik, bütün tarihe baktığımızda tayin edici rol oynamıştır. Böyle önderlikler çıkaranlar, (gerek sınıf mücadelelerine, gerek imparatorluk savaşlarına, gerekse sömürgeciliğe karşı savaşlarına bakalım) bütün savaşlarda kazanan taraf olmuşlardır.

Tarihe bakıldığında ideolojik önderlikler, siyasal önderlikler düzeyine çıkartılmadığı müddetçe fazla bir rol oynayamazlar. Her ideolojik önderlik kendisini siyasal önderlik düzeyine çıkarmak durumundadır. Siyasal önderlik, önderlikler içinde kilit önderlik durumundadır. Çeşitli alanlarda önderlikler çıkabilir. Ancak bu siyasal önderlik ile birleşmezse oluşan bu önderliklerin tarihe yol açması, yani mücadeleyi iktidarla sonuçlandırması mümkün değildir. Bu anlamda bir sınıfın, halkın çeşitli düzeylerde önderlikleri çıkabilir ama o sınıf ve halk açısından temel olan siyasal önderliklerdir. Siyasal önderliği çıkarmadığı müddetçe iktidarı kazanması veya bağımsızlığı elde etmesi mümkün değildir. Tüm gelişmelere damgasını vuran siyasal önderliktir. Hatta askeri önderlik, komuta açısından da aynı şey söylenebilir. Onun siyasi önderliği gerçekleşmezse hiçbir sınıfın askeri yaklaşımının kazanması mümkün olamaz. Bu yüzden halklara ve bütün sınıflara baktığımızda hepsinin üzerine titrediği, gerçekten hepsinin en fazla değer verdiği ve en fazla yücelttiği önderlik, siyasal önderliktir.

Siyasal önderlik anlamlıdır. Çünkü kazanmanın da kaybetmenin de düğümlendiği nokta siyasal önderliktir. Yine bütün diğer alanlarda yaşanan gelişmelerin sonuçlanması da bu önderliğe bağlıdır. Bu arada diğer önderliklerin de siyasal önderliğe bağlanma durumu söz konusudur. Siyasal önderlik diğer önderlikleri yönlendirme durumundadır. Diğer önderlik alanları için siyasal önderlik koruyucu güçtür.

Bütün önderliklerin sorunu iktidar sorundur. Hiçbir önderlik kendi önüne iktidar sorununu koymadan önderlik durumuna gelemez. Tarihe bakıldığında da iktidar sorununu önüne koymayan veya bu konuda tedbirlerini, örgüt araçlarını yaratmayan önderlikler, yenilmekten kurtulamamışlardır. Büyük savaşları kazananlar, büyük iktidarları kuranlar, iktidar olayı üzerinde iyi yoğunlaşan önderlerdir. Bunun dışındaki önderlikler tarihte fazla yer alamamış ve kaybetmişlerdir.

Kürt halkı az mücadele etti denilemez. Kürt halkının da mücadelesi olmuştur. Ancak deneyimsiz-tecrübesizce, amatörce parça parça mücadeleler yürütmüştür. Ama Kürt halkının bütün bunları zaferle sonuçlandıramamasının nedeni, gerçekten bu mücadeleyi önderliksel güçle birleştirmemesi veya bu alana temelden el atacak önderliğin çıkmamasıdır. Nitekim önderlik, Kürtlerin en çok kaybettiği alandır.

Tarihte önderlik ve iktidar savaşları

İlkçağlarda büyük kahramanlar doğmuştur. Bir Atina ve Roma ele alındığında, bunların köleci niteliği tarihi etkileyen önemli gelişmeler ortaya çıkarmıştır. Burada köle sahipleri adına da olsa gerçekten iyi bir iktidar savaşı verilmiş, ciddi uygarlıkların yaratılmasına yol açılmıştır. Hala Yunanistan ve Roma'nın köleciliğinden bahsediliyorsa, burada ortaya çıkan önderliklerin görkemliliğini de görmek gerekir. Köle sahibi olmalarına rağmen, evrensel nitelikleri de söz konusudur. Hatta Yunan tarihine bakalım; kahramanları yönlendiren Zeus vardır. İlk önderlikler ortaya çıkarken onların tanrısal özellikleri de söz konusudur. Hem tanrıdırlar, hem kraldırlar. Yarı kral, yarı tanrı özelliklere sahiptirler. Sanat ve din alanında belli gelişmeler söz konusudur. Dinden felsefik alana dönüşte, bilim alanında belli gelişmeler söz konusudur. Bilim ve felsefe alanına girişle beraber ciddi politik adımlar atılır.

Mesela bir Zeus'un tanrısal niteliğine bakalım: Hem büyük bir kahramandır, sanatçıdır, yazardır ve şairdir, hem de güçlü bir devlet adamıdır. İnsanlık tarihine bakıldığında her ileriye gidişte, yeniye geçişte, yeni bir sistemi oluşturmada insanlık kahramanlara ihtiyaç duymuştur. Bu yüzden ilkçağa verilen bir ad da "kahramanlık çağı"dır. Firavunlara veya Hammurabi'ye baktığımızda, hem tanrısal otoritelerdir, hem de denetim gücüdürler. Kendi iktidarlarını kurduklarında, yaptırdıkları piramitleri düşünelim. Bu konuda kendi tanrısal güçlerine göre büyük sanat eserlerini ortaya çıkarmışlardır. Aynı zamanda bunlar, güçlü yönetim aygıtlarını ortaya çıkarıyorlar. Devlet ve iktidar düzenlemesi, yasa, hukuk işleyişi de geliştiriliyor.

Agusto Sezar vb.'leri de önemli kişiliklerdi. Sezar hem devlet başkanıdır, hem de askeri komutandır. Köle sahiplerinin yönetimini en üst düzeyde elinde toplamıştır. Onun özelliği, Roma adına bütün görkemliliklerin ortaya çıkarılması, köleliğin dünya siyasetine damgasını vurması, güçlü iktidar ve devlet olgusunu yaratmasındadır. Bunu yarattığı gibi, evrensel bir özellik de kazanmıştır. O dönem, "Bütün yollar Roma'ya çıkar" denilmektedir. Bu siyasette, ticarette, yine büyük toprakların denetlenmesinde Roma'nın birinci olmasıdır. Köle sahipleri olarak imparatorluk kuruyorlar. Ve bunun güçlü önderliklerini yaratıyorlar. Bir Sezar güçlü devlet adamı yeteneğini gösterdiği gibi, aynı zamanda güçlü komutanlık kabiliyeti de var ve askerlerini rahatlıkla harekete geçirebiliyor. Onun askeri komutanlığı altında olanların, kendisini izlemesi söz konusudur. Yarattığı düzen kölecilik çağında da olsa, iktidar, hukuk ve yasal düzeni, yani onu ayakta tutan olgular güçlüdür. İnsanları, başka halkları köleleştiriyor. Ama önderlik konusunda, gerici nitelikte de olsa güçlü temeller üzerine oturuyor.

İktidarı örgütleme hususları önemlidir. Güçlü devlet adamları, komutanları ve iktidar kurucuları, siyaset adamları söz konusudur. Bu konuda da bir kurumlaşma yaratmışlardır.

Tarihteki önderliklerden ister gerici olsun, ister ilerici olsun hepsinden ders çıkarmak mümkündür. Bütün önderliklerde yoğunlaşan olay iktidarlaşmadır. Düzenleme, yürütme ve örgütlemede güçlülük nasıl olur? Biz de parti önderlik gerçeğini izleyerek kendi amaçlarımız doğrultusunda son derece haklı ve doğru olan özgür ve bağımsız bir topluma gidecek bir dava için savaşıyorsak, bu açıdan nasıl güçlü yöneticiler durumuna gelebiliriz? Bizim tarihten çıkaracağımız dersler böyle olmalıdır. Başka örnekler de verilebilir. Yine dinlerin tarihinde de önderlik alanında görkemli çıkışlar söz konusudur. Dinleri ve dinlerde çıkan önderlikleri küçümseme söz konusudur. Hatta bugüne göre değerlendirildiği için onlara yobaz deyip bir tarafa atanlar da söz konusudur. Ama özünde o günkü tarihsel koşullara bakıldığında o dönemin en olumlu çıkışlarını yapan kişilikler durumundadırlar.

Bir peygamberler tarihine ve Uzakdoğu'daki dinlere bakalım. Hepsinde insanlık adına bir çıkış, önderlik yapma istemi vardır.

Evet, dinler de bir sistemi temsil ediyor. Kendi ideolojileri ve politikaları ile kendi iktidarlarını kurmak istiyorlar. Bir Hz. İsa'da bunu görmek mümkündür. O'nun çıkışında ortaya koyduklarının bir Roma'yı sarsma durumu söz konusudur. İdeolojik olarak fethetme gücüne sahiptir. İnsanların kalbini, insanların ruhunu değiştirme gücü olarak ortaya çıkıyor. Her ne kadar bunun uygulamasını yapmamışsa da insanlık tarihi açısından büyük bir değişiklik olmuştur. O böyle güçlü bir çıkış yarattığı için onun havarileri de onun güçlü uygulayıcıları olmuştur.

Bir Hz. Muhammed'in mücadelesine bakalım: Arabistan karışıktır, cahillik mevcuttur. Arap kabileleri oldukça dağınıktır. Yine kölecilik, putlara tapma vardır. Kadına yaklaşımda çok büyük dengesizlikler söz konusudur. Diğer taraftan ise yeni bir sistem ortaya çıkıyor ve feodalizmin dinamikleri oluşuyor. Hz. Muhammed'de görülen nedir? Kendisini bütün dinlerin sentezi durumuna getiriyor. Hıristiyanlık, Yahudilik ve Zerdüşlükten sonuç çıkarıyor. Bir sistemin oluşmasında ideolojisini kurumlaştırıyor.

İslam ideolojisini oluştururken eski topluma karşı saldırı gücüdür. Bunun çekirdeğini oluşturması, en küçük askeri birliklerden onu iktidara kadar taşıması söz konusudur. Yine yaptığı çıkışla sadece Arabistan ile sınırlı kalmıyor. İslamın çıkışıyla insanlığa bir çağrısı da söz konusudur. Evrensel bir din durumundadır. Müslümanlık bayrağı adı altında büyümüştür. Bu anlamda geniş bir yayılma gücünü gösterebiliyor. Ortaya çıktığı topraklar en büyük bunalım topraklarıdır. Çoraklaşmış bir alanda ortaya çıkıyor ama büyük bir ideoloji gücüyle, iktidar gücüyle her alanda onu taşıyacak askeri komutanlıklar geliştiriyor ve bunun dışarıya yayılmasını sağlıyor. Bu anlamda da Hz. Muhammed'in büyüklüğü görülmektedir.

Sadece Yahudilikte Musa peygamberin çıkışında bunu görmüyoruz. Musa peygamberin çıkışı Firavun'a karşı büyük bir mücadeleyle olmuştur. Fakat bu Yahudi toplumunu korumaya yöneliktir. Bunu Yahudilerle sınırlandırdığı için evrensel boyut kazanmamıştır. Bugüne kadar da Yahudilerle sınırlı kalmıştır. Ancak diğer dinlerde evrensellik görmek mümkündür. Bazı imparatorluklarda da evrensellik görüyoruz. Kendilerini gerici anlamda günümüze kadar taşımış olsalar da belli bir evrensel boyutları vardır. İlerici anlamda kendini taşıyanlarda da evrensel boyut bulunuyor.

Kapitalizmde önderlik gerçeği ve özellikleri

Son olarak kapitalizmin tarihini ele alalım. Burada önderliklerin çıkışı nasıl gerçekleşti? Tabii kapitalizm iktidar gücü durumuna gelmeden önce ortaya çıkan gelişmeler söz konusudur. Sanat ve heykeltıraş alanında ciddi gelişmeler var. Yine bilim-teknik alanında ciddi gelişmeler söz konusu ve buna önderlik edecek güçlerin çıkışı vardır. Diğer yandan bir aydınlanma süreci yaşanarak felsefeden ideolojiye kadar uzandı. Bu temelde ideologların ve filozofların ortaya çıkışı vardır. Ekonomi alanında ekonomik önderliğin ortaya çıkması söz konusudur. Yani kapitalizm, henüz iktidar gücü olmadan da çeşitli alanlarda sistemin gelişmesine hizmet edebilecek, onu iktidara taşıyabilecek altyapı anlamında oluşumları geliştirmiştir. Bu gelişmeler düşünce, ekonomi, sanat, kültür ve edebiyat alanında çeşitli biçimlerde ifadesini buluyor.

Tüm bu alanlardaki çıkışlar eski feodal düzeni topa tabi tuttu. Felsefeden idealist alana yönelik bir saldırı, mevcut ideoloji alanında feodalizmin büyük bir eleştirisi gerçekleştirildi. Ekonomik gelişmelerle feodalizmin eleştirisi yapıldı. Sanat ve edebiyat alanında da bu eleştiriler geliştirildi.

Bütün bunlar kapitalizmde siyasal önderliklerin ortaya çıkmasına zemin hazırladılar. Böylece kapitalizm giderek kendi sınıfının burjuva önderlerini geliştirerek, kendini örgütleyip, kendi temellerini ortaya çıkarmayı hedefledi. Bazı sahalarda önderliklerin çıkması burjuvazinin iktidara yükselmesine yardımcı olmuştur. Bunun için güçlü zeminler hazırlanmıştır.

Örneğin bir Fransız devriminin çıkışı vardır. Fransa'yı sarsmakla kalmamış, yeni çağa damgasını vuran gelişmelere yol açmıştır. Bu burjuvazi adına tarih sahnesine bir çıkıştır. Yani kendi önderlerini en güçlü temelde, siyasal önderlik düzeyinde örgütleyerek devlete ağırlık koyması ve iktidara yürümesi açısından da önemli bir çıkıştır. Bu açıdan biz isimler düzeyinde Robes Piyer'i sayabiliriz. Bu Jakoben olarak adlandırılıyor. Feodalizmi, yani eski düzeni temsil edenlere karşı büyük bir terör estiriyor. İktidarı ele alma söz konusu olduğu için eskiye karşı büyük bir şiddet hareketi geliştiriyor. Hem kendilerini kurumlaştırıyorlar, hem de eskiye karşı büyük bir şiddet gücüdürler. Hatta o dönemde kiliseleri ortadan kaldırmaya, papazları görevden almaya kadar işi götürebiliyorlar. Daha sonrakiler kiliseleri, papazları yeniden göreve çağırıyorlar.

Burada eski feodal düzene karşı güçlü bir çıkış var. Eskiye ait olan iktidar gücünü ele geçirmekle beraber, yeni ulus, sınıf veya devrimciler adına (tabii uzlaşmacı kesimler de var) her alana büyük bir savaşla yükleniyorlar. İktidar ve siyaset alanında ciddi bir savaş yürüterek, aynı zamanda devrimin evrensel boyutunu da tüm dünyaya "Eşitlik, özgürlük, kardeşlik" adı altında taşıyorlar. Sonuçta Fransız devrimi ile burjuvazi çağa damgasını vurabilecek bir iktidar gücüne ulaşıyor.

Onların böyle gelişmelerine yol açan şüphesiz güçlü önderlikleridir. Ekonomi, ideoloji, kültür, sanat, felsefe, bilim alanında olduğu gibi, siyasal alanda da güçlü önderler ortaya çıkarmaları, onların dünya siyasetinde ve diğer sınıf ve halkları etkilemede güçlü bir konuma getiriyor.

Napolyon'un çıkışı da (daha sonra imparatorluk olsa da) Fransız devrimini başlı başına etkilemiştir. Napolyon devlet adamı olarak kendini uzlaşmacı kesimin iyi bir örgütleyicisi durumuna getiriyor. Onların iyi bir temsilcisi oluyor. Aynı zamanda Fransız devriminin dünyaya yayılması için de güçlü seferler gerçekleştiriyor. Bu açıdan Napolyon devlet içinde güçlü bir otorite durumuna geldiği gibi, aynı zamanda askeri alanda da güçlü bir otoritedir. İyi yürütme ve yönetim gücüdür.

Bu konuda Napolyon ile ilgili birçok hikaye anlatılıyor: Askerleriyle ilişkide, Napolyon'un kazandığı savaşlarda fethetme, kazanma gücünü nasıl aşıladığını görüyoruz.

Tabii bütün bunlar bir önderlikte aranması gereken özelliklerdir. Aynı zamanda Fransız devriminin gücüne dayanarak Avrupa'ya karşı, oradaki feodalizme karşı savaş açılıyor. Bunun temelinde Fransız devletinin çıkarı yatsa bile Napolyon'da görülen nedir? Kendi sınıfı, imparatorluk adına kendisini güçlü kılıyor. Güçlü bir siyasetin sahibi olduğu kadar, güçlü bir savaşımın da sahibidir. Bunun için Napolyon'un savaşları çokça tartışılıyor. Askeri alanda da deha niteliğindeki özelliklerini devleti yürütme gücüyle birleştirmektedir. Hatta Parti Önderliği'nin de belirttiği gibi Napolyon'un tüm yaşamında kendisini devlete ve iktidara vermesi söz konusudur. Yatak odasında bile kendi komutanlarına emir verebiliyor. Her alanda savaşın ve iktidarının nasıl korunabileceğini düşünüyor. Bütün ilişkilerini de buna göre ayarlıyor.

Bu bizim açımızdan da önemlidir. Çünkü önemli bir savaşı yürütüyoruz. Önceki örnekte burjuva da, imparatorluk da olsa Napolyon'nun bütün yaşamını çıkarlara bağlaması var. Kendisini zevke ve sefaya vermiyor. Burjuva koşullarında yaşıyor ama diğer yandan bu yaşantıyla beraber bütün gücünü önderlik olayına veriyor. Bizde bu konularda ciddi yetmezlikler yaşanıyor. Diyelim onlar gericilik adına böyle keskin, güçlü olarak ortaya çıkarken, bizde taktik önderlik bütün gücünü devreye veremiyor.

Bazı anlatımlar belki biraz önce örnek verdiğimiz kişilikleri basitleştiriyor ama aslında öyle değildir. Yaşamları basit değildir. Her şeyiyle bu önderlikler (ister ilerici olsun, isterse gerici) kendi yaşamlarını bütünüyle iktidar sorununa veriyorlar. Kendilerini savaş ve yönetim sorunlarına katıyorlar. Onların başarılı olmasının sırrı da buradadır. Onların saraylarına, krallıklarına bakalım: Sınıfları adına düzen kuruluyor, sistemleşiyor. Sistemi sürdürebilmek için küçüklükten başlayarak düzeni sürdürecek önderlikler yetiştiriyorlar. Belki daha sonra gelen bu önderliklerin birçoğu çapsızdır ama yine de o düzeni koruyabilecek, sürdürebilecek türden önderliklerdir. Tabii onların küçüklüklerinden beri önderliğe yetiştirilmeleri söz konusudur. Bu Osmanlı saraylarında da böyledir. Daha küçük yaşta kraldır. Mesela büyütülürken ona göre yetiştirilir ve eğitilir. Düşüncesinden siyasetine, ilişkilerine kadar bütünüyle onu bir devleti nasıl yöneteceği konusunda eğitiyorlar. Kendi içlerinde bu tür önderleri çıkarma gereğini duyuyorlar. Bunu diğer eski imparatorluk ve devletlerde de görüyoruz. Bu durum bugün emperyalizm açısından da böyledir. Kendi önderlerini veya yürütücülerini yetiştirirken okuldan başlayarak bunu yapıyorlar.

Bizim açımızdan sorunun ciddiyeti ağırdır. Biz, bu özellikleri içinden geldiğimiz toplumda tanımadık, partide bu özellikleri kavramaya çalışıyoruz. Bir dizi dezavantaj ve çelişkiler var. Genç yaştayken, çocuk yaştayken bile onlar bunu yapıyorlar. Ama biz, daha geç başlıyoruz veya parti içine geldiğimizde görüyoruz ve bir de sorunlarımız var. Önderliğin ne olduğunu yeni yeni öğreniyoruz. Bu açıdan da önderliğin bizim açımızdan önemi ve ne denli sarılmamız gerektiği ortadadır.

TC gerçekliği açısından da bu böyledir, onlar da kendi önderliklerini yetiştiriyorlar. Bu piyasadaki sahte siyasetçi "önderleri" değil. Ordu önderlerine bakalım; okula gidişle birlikte devleti koruyabilecek, özel savaşı yürütebilecek, tüm bunlara cevap verebilecek kişilikler yetiştiriyorlar. Yani özel savaşın kişiliklerini ortaya çıkarıyorlar. İster gerici olsun, ister ilerici olsun tüm iktidar güçleri kendi iktidarlarını yürütecek, kendi ideoloji ve siyasetini götürecek kişilikler yaratmaya çalışırlar. Zaman zaman bunlara çok iyi cevap vermeyen önderler de çıkabilir; zaman zaman da çok hassasları çıkabilir ancak hepsi de kendi açısından soruna yaklaşmakta, önderlik gerçeğini işletmekte veya hepsi kendi sınıf çıkarlarına göre bunu biçimlendirmektedir. Hepsinin de üzerine titrediği nokta budur.

Bilindiği gibi TC'de devlet ordudur. Ordu da TC önderlik gerçeğinin en iyi yansıdığı kurumdur. Bu açıdan onlar daha çok kendi önderlerini buranın içinden çıkarmakta ve ciddi yaklaşmaktadırlar. Kendi önderliğini kabul etmeyenleri ise içlerinden atmaktadırlar. Bizde partiye bela olanlar, önderlik gerçeği adına yetmezliği yaşayanlar var. Onlar gerici, faşist ve özel savaşın temsilcileri de olsalar kendi gerçekliklerini boşa çıkartıcı yetmezlikleri kabul etmezler. Özellikle çekirdek kadro ve kurmayları açısından bunu hiç kabul etmezler. Savaşın iyi yöneticisi durumuna gelinmesi için bütün güçleriyle yetiştiriyorlar. Özel savaşın tüm yönlerini kavrayıncaya kadar ciddiyetle onun üzerinde duruyorlar.

Bizim de onlara karşı savaşan güçler olarak daha fazla önderlik gerçeğinde yetkinleşmemiz gerekir. Bunlar, kendi açılarından yıkılışın, çözülüşün önlemini almaya çalışıyorlar. En büyük korkuları budur. Bunun için kendilerini güçlü savunmaları söz konusudur. O zaman biz de halkı temelde savaşan bir güç olduğumuza göre, Parti Önderliği'ni izlemek ve taktik önderlik sahasında yetkinleşmek konusuna büyük önem vermek durumundayız. Karşı taraf bu kadar örgütleniyorsa, sorun bizim için daha ciddidir. Bizim yüzyıllardır biriken kin ve öfkemiz var. Bu öfke ve kini iyi bilinçlendirirsek, partinin önderlik tarzıyla iyi birleştirirsek, TC'nin komutanlarına taş çıkartacak önderlerin çıkartılması zor değildir.

Sonuç olarak şusöylenebilir:

Büyük devrimsel gelişmelere yol açan önderlikler söz konusudur. Özellikle bunalım dönemlerinde ortaya çıkan büyük önderler vardır. Çarpıcı bir örnek, faşizmin ortaya çıkmasıdır. Bunlar şovenizmin veya gericiliğin azgın biçimi olarak ortaya çıksalar da gerçekten emperyalizm adına kendilerini büyük önderlikler olarak ortaya koyarlar. Ama bunların ayırt edici özelliği şudur: Yanlış temellerin üzerine oturdukları için yükseldikleri kadar çöküşleri de güçlü olmaktadır. Ama önemli olan, bunların iyi bir devlet gücü olmalarıdır. Bunalıma dayansalar da insanları yürütme ve yönlendirmede iyi bir devlet gücüdürler. Mesela bir Hitler'e dikkat edilirse, sadece zor gücüyle insanları harekete geçirmiyor. Bunalım koşullarında, insan kişiliğinin tahrip olduğu anda devrimsel çıkış yapılmadığı için, bunalıma cevap veriyor. Almanlar açısından ele alırsak; bunalmış ve aşağılanmış bir psikolojiyle yaşayan kişiyi ayaklandırma veya harekete geçirmede şovenizm düzeyinde Alman milliyetçiliğinin aşılanmasıyla beraber insanları ikna etme gücü var. Karşıda muhalefette bulunanları da en geri biçimde eziyor. Halkın önemli bir kesimini kendi yanına alarak, suça bulaştırabiliyor.

Tabii bu da bir yönetim, iktidar tarzıdır. Onlar da çok iyi bildikleri için, kendilerini yönetim tarzına kavuşturuyorlar. Askeri alanda da, savaşı örgütleme alanında da böyledir. Faşizm olgusuyla savaş alanında diğer güçleri önemli oranda zorladılar. Amaçları geri de olsa askerlerini savaştırma, eğitme ve örgütleme güçleri bir dönem bütün dünyayı zorladı, sarstı. Diğerlerini yenme durumu da söz konusudur. Bu denli dünya üzerinde etki yaratabildiler.

Böylesi önderlikler şüphesiz kendi alanlarında önderliğe çok ciddi yaklaşıyorlar. Biz Hitler'i alaya alabiliriz veya çıkarları çok küçük bir kesimi kapsadığı için insanlığın tepkisini toplamış ve bütün dünyanın başına bela olmuş olabilir, ama onun yönetim ve yürütme, Almanları harekete geçirme gücünün de görülmesi gerekiyor. İnsanlığın onun düşüşünden sonra söyledikleri doğrudur ama ortaya çıkan önderlikleri görmeden de edemeyiz.

Onların insanlığa yöneliş tarzlarını, insanların ruhuna giriş biçimlerini incelemek ve öğrenmek gerekir. Çünkü büyük ölçüde TC gerçeği de buna benzemektedir. TC insanları nasıl yönlendiriyor, yürütüyor veya düşürüp kendisine bağlıyor? Parti Önderliği bu konuları oldukça açıklıyor. Büyük çözümlemeleri önümüze koyuyor.

Osmanlılar-da da büyük bir güç durumuna yükselme var. Biz onları eleştiribiliriz, ama kendi adamını yönetim olgusuyla bağlıyor. Oysa onlarda ciddi bir felsefe de yoktur. Osmanlı saray kültürü vardır. Derme çatmadır, sağdan soldan alınmadır. Onları ayakta tutan şey, özellikle devlet, yönetim ve yürütme gücü üzerinde yoğunlaşmaktır. Veya halkları nasıl düşürecekleri ve kendilerine bağlayacakları konusunda yoğunlaşmaları onları ayakta tutmuştur.

Bu açıdan işgal olaylarını ele alırken, bir devletin, bir iktidarın nasıl örgütlendiğini görmek gerekir. Onları anlamak, bir ölçüde kendimizi de anlamak demektir. Şöyle yaklaşmak doğru değildir; "gericidirler, halkları ezdiler" deyip onların yönetim anlayışını kavramamak, bizi yanılgılara götürebilir. Parti Önderliği bunu çok iyi değerlendiriyor. Bu taktik önderlik açısından da gereklidir.

Parti Önderliği, Osmanlı ve Türk yönetim biçimini değerlendirirken taktik sahada çıkarılması gereken sonuçları da ortaya koyuyor. Ve kendi önderlik tarzını oturtup gerçekleştirirken, bu gerçeklerden önemli oranda dersler çıkardığını da söylüyor. Kaldı ki, önderlik gerçeği kavranmadan düşman karşısında savaşmada tutunulamaz.

Parti Önderliği bunu görüyor ve uyguluyor. Ancak bizler açısından bu konuda sorunlar var. Yani devlete, iktidara nasıl yaklaşıyoruz, iktidar olmak için ne yapıyoruz? Bu konuda yetersizlikler var. Diğer yandan gelişmekte olan güçlü önderlikler de mevcuttur.

İlk önderlik çıkışları, koşulları ve zorlukları

Devrimci önderliklerin ilk çıkışları zayıftır, biraz böyle olmak durumundadır. Hatta ilk ortaya çıktıklarında bazı amatörlükleri taşırlar. Bütün sınıf ve halklar önderliksel gerçeğin dışına itildikleri için, önderlik deneyleri söz konusu değildir. Bu yüzden ilk çıkışlarda, yıllardır yer edinmiş yönetim anlayışları vardır. Dolayısıyla yeni çıkanlar için gerçekten bu ciddi bir sorundur. Onun için ilk çıkışları anlamak büyük bir yoğunlaşmayı gerektirir. Diğer bütün devrimlere de baktığımızda çıkışlar çok zayıftır. Ama ideolojik olarak amacın ifade edilmesi açısından da güçlüdürler. Güçsüz oldukları alanlar ilk etapta örgüt, savaş ve eylemdir. Diğer yanlarıyla güçlüdürler ve savaşı yürütme iddiasındadırlar; giderek savaşı geliştirirler.

Örneğin bir Marx'ın ve Lenin'in ortaya çıkışı sosyalizm adına güçlü önderliklerin ortaya çıkmasıdır. Kapitalizmin belli bir gelişme evresinden sonra sosyalizmin zorunluluğu, kapitalizm içerisinden doğmaktadır. Dikkat edilirse işçi sınıfının, emekçilerin uzun süreli mücadele etmeleri söz konusudur. Bunlar ideolojik ve siyasal önderlikten yoksundurlar. Fakat işçiler içinden, diğer kesimler içinden küçük-burjuva sosyalistleri, ütopik sosyalistler çıkıyor. Veya ezilenlere hitap edebilen kapitalizme eleştirisel yaklaşan edebiyat ve roman eserleri de vardır. Felsefe alanında da birtakım gelişmelerin ortaya çıkması yeterli değildir. Örneğin çok ciddi mücadeleler veriliyor. İşçi sınıfı ilkin makinalara saldırıyor, ekonomik veya değişik savaşım türlerine başvuruyor. Ekonomik olarak bir dizi sorunlar var. Kapitalizmin vahşet dönemidir ve insanlar çeşitli biçimlerde buna karşı çıkıyorlar. Ancak henüz koşullar yeterince olgunlaşmadığı için, devrimci düşünce sistemlerine bakılırsa işçi sınıfını ileriye götürecek veya siyasal bir önderliğe kavuşturacak ortam ve liderlik yoktur. Ama ezilenlere hitap eden belli düşünceler de var. Marx ve Engels'in çıkışı, kapitalizm belli bir olgunluk derecesine geldikten sonra makina ve büyük ölçekli üretimin gelişmesi temeli üzerinde gerçekleşmiştir. Sosyalizmin de güçlü temeller oluşmuştur. İşçi sınıfı üretim olayına katılarak sosyal bir karakter kazanıyor. Diğer yandan giderek özel mülkiyet küçük bir kesimin elinde toplanıyor. Üretimin sosyal karakteri ile üretim araçlarının özel mülkiyeti arasında çelişki vardır. Bundan dolayı burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki belirginleşiyor. İnsanlığı yabancılaştırmak ve kapitalizmin bütün zorlamalarından dolayı çıkış yapmak için mevcut koşullar var. Ayrıca bilimsel sosyalizm için zemin hazırdır. Bilim alanında, felsefe alanında veya ekonomik alanda dayanılan belli bir temel de söz konusudur.

Marx ve Engels çıkış yaparken, doğal olarak kapitalizmin bütün alanlarını eleştirerek çıkış yaptılar. Bu benzerlik Lenin'de de görülmüştür, başka yerlerde ve kişilerde de.

Bir ideolojik çıkış yaparken veya bilimsel sosyalizm temelinde ortaya çıkarken, her alanda kapitalizmin eleştirisi ve reddiyle gerçekleşiyor. Bir de bu eleştirilerle oluşturulan bir ideoloji var; felsefik, ekonomik, politik olarak Marx, Engels ve Lenin'in işçi sınıfına çıkarlarını esas alan bir ideoloji ortaya çıkarmaları söz konusudur. Tabii bunu işçi sınıfının sorunu olarak ortaya koyuyorlar. Diğer önderliklerden ayrıldıkları temel nokta budur. Sadece sınıf mücadelesini kabul etmek değil, aynı zamanda bu sınıf mücadelesini iktidar mücadelesine yöneltme esas alınıyor. Proletaryanın devletini veya iktidar gücünü gerçekleştirebileceği bir düzeye çıkarılması hedefleniyor. Bunu da bir proleter, sosyalist devlet olarak özetliyorlar.

Bilimsel sosyalizm açısından ideolojik, siyasal önderliğin tarih sahnesine çıktığını görüyoruz. Burada Marx, Engels ideolojik veya siyasi olarak yeni bir toplumu kurmaya yönelik sistemi oluştururken, giderek örgüt ve siyasal araçlarını geliştiriyorlar. Aynı zamanda işçi sınıfının siyasal ve sosyal bir devrim için harekete geçmesini de ortaya koyuyorlar.

Bu çıkışla beraber daha sonra sosyalizm için tarihte ciddi mücadeleler yaşanıyor. Ekim Devrimi'yle birlikte devrimler çağının açıldığını görüyoruz. Hem sosyalizm ve hem de ulusal kurtuluşçuluk için savaşlar veriliyor. Bu da sosyalizm açısından yeni bir çağın başlatılması olduğu kadar, sosyalist ve ulusal kurtuluş önderliklerinin, mevcut kapitalist önderliklere karşı kendi iktidar mücadelelerini başlatması anlamına da geliyor. Sosyalizm adına felsefe, ekonomi ve siyaset alanında güçlü önderlikler söz konusudur.

Çeşitli devrimleri ele alırsak Mao, Ho Chi Minh, Giap, Che Guavera'dan Castro'ya kadar önderlik oluşuyor. Sonra sosyalizm ve ulusal kurtuluş adına ortaya çıkan bir dizi önderlikler de var. Bunların ideolojik, siyasi ve ekonomik mücadeleleri gelişiyor. Nitekim bunların iktidarlaşmaları, iktidar kurmaları da gerçekleşmiştir. Bu sosyalizm ve ulusal kurtuluş açısından, sosyalizm adına işçi sınıfının dünya gerçekliğinde ortaya çıkışıdır. İnsanlığı ileriye götürebilecek, çağı yakalayabilecek, gerçekten ezilen insanlığın çıkarlarını temsil edebilecek önderliklerin ortaya çıktığını gösteriyor.

Bu önderliklerde eksik olan yanlar da şüphesiz vardır. Bu önderlikler iktidar kurdular ama koruyamadılar. Bu da, böylesi önderliklerin çıkarmamız gerek derslerin bir yanıdır. İktidar olmak, önderlik geliştirmek söz konusudur ama ondan sonra devrimi koruyacak, geliştirecek ve sürekli yenileyecek, buna cevap verecek önderliklerin oluşmadığını görüyoruz. Reel sosyalizmin çöküşü dikkate alınırsa, kazandıkları iktidarı sapma içine girerek kendi elleriyle teslim ettiler. Önderlik düzeyinde kazanılanın bir bakıma önderlik düzeyinde kaybedilmesi söz konusudur. Onların önderlikleri giderek vasat önderlikler durumuna düştü. Yani toplumun tepesinde duran, toplumla bütünleşmeyen ve toplumun nabzını elinde tutmayan bu önderliklerin toplumun çıkarlarını ileriye götürecek plan ve programlarının olmayışı, ister istemez çöküşe sebebiyet vermiştir.

Bu da reel sosyalist önderliklerden çıkarmamız gereken bir sonuçtur. Nasıl yol aldılar ve nasıl çöktüler? Diğer önderlikler açısından da aynı şey söylenebilir. Bir zamanlar güçlü devletler, güçlü imparatorluklar kuranların bir dönem sonra gelişmeler karşısında nasıl inişe geçtiklerinin ve yıkılışı yaşadıklarının hikayesi de iyi bilinmektedir. Bunda zaferi başarmak kadar yenilgileri de görmek önderlik gerçeğine ve tarzına doğru yaklaşmak anlamına gelir.

Kürdistan koşullarının olumsuzlukları ve önderlik çıkışına yansımaları

Diğer devrimlerdeki mevcut geçmişler böyleyken, PKK önderliği hangi ortamda ortaya çıktı? Bu ortam anlaşılmadan gerçekten Parti Önderliği'nin çıkışı ve PKK önderliğinin gelişimi anlaşılamaz. Başka önderliklerle kıyasladığımızda, benzerlikler yanında ilginç ayrılıkları da var. Bizim işin bu yanını da bilince çıkarmamız gerekir. Benzerlik ve ayrı yanları nelerdir? Özellikle diğer önderliklerin kullandığı avantajlar nedir? PKK önderliğinin kullandığı avantajlar nelerdir? Bütün bunlar kavranılırsa Parti Önderliği'ni kavramak, çıkışını, yükselişini anlamak oldukça kolaylaşır. Veya Parti Önderliği'ne gereken değer verilir.

Bu açıdan PKK önderliği hangi ortamda ortaya çıktı ve nasıl gelişti sorusu ve bunun doğru cevabı çok önemlidir.

1970'ler tarihine baktığımızda dünyada bazı önderlikler mevcuttur. Şimdi PKK önderliği bu mevcut önderliklerden yararlanabilir mi? Kapitalist-emperyalist ve gericileşmiş önderlikler söz konusudur. Hatta o önderlikler için şöyle de söylenebilir: Kapitalizmde devlet yapısı öyle oluşturulmuş ki, lider diye gelip gidenlerin fazla etkileri de söz konusu değildir. Çeşitli başkanlar geliyor; ama bunlar önderlik açısından tayin edici güçler olmuyor. Bazı ülkelerde başbakanlar değişiyor. Bu başbakanlar gerçek anlamda bizim sözünü ettiğimiz önderler değil, belki liderlik olarak bunlardan söz edilebilir.

Bunlar dışında devletlerde temel çekirdek veya odaklar vardır. Gerçekten bütün işleri onlar yürütmektedir. Yani devletin iç siyasetinden dış siyasetine veya halkın yönetimine kadar işin başını tutanlar söz konusudur. Bir de buna bağlı olarak gelip giden başbakanlar, cumhurbaşkanları vardır. Kapitalizm tarihini incelersek bunlar işin ciddi yanları değildir. Zaman zaman bunlar da ön plana çıkıyorlar. Bazen belirleyici durumları da olabilir ama mevcut durum dikkate alındığında bunlar o düzenin gerçeği üzerinde yol gösterici değillerdir. Bunlar oluşturulan yapıda temsil ettikleri sınıfın istemlerine geçici olarak cevap verebilecek, kendilerini ona göre uyduracak kişiliklerdir. Bunlara bürokrat kişilikler de denilebilir. Bir düzen oluşmuş, hangi biçimde, nasıl cevap verecek, ona göre adam ayarlıyorlar. Yani bu sistemlerin önderlik gerçeğinde asıl çekirdekler vardır.

Doğal olarak zamanında kapitalist, burjuva veya ulusal kurtuluş mücadelesi vermişlerdir. Ama burjuva önderliklerdir. Bunların gerçekliğine de bu yansır. Bir dönem ilerici rol oynasalar da, bunlardan yararlanılacak dersler olmakla beraber, önderlik tarzı ve gerçeğini özellikle Kürdistan'da ortaya çıkarmak açısından, Parti Önderliği ve PKK'nin bunlardan yararlanabileceği herhangi bir şey söz konusu değildir. Bu vasat önderliklere bakılarak önderlik olayını ortaya çıkarmak şüphesiz mümkün değildir. Yine reel sosyalist önderlikler var, bunlar bir ölçü olarak alınabilir mi? Tabii işin gerçeğine baktığımızda 1970'li koşullarda reel sosyalist önderlikleri izlemekle bazı sonuçlar çıkarılabilir ama bunun da önderlik gerçeğine yaklaşımda ciddi bir etki göstermeyeceği açıktır. Yani bir Kruşçev, Brejnev gibi önderliklere olan yaklaşım, her zaman eleştirisel olmuştur. Bunlar gerçek anlamda toplumu ileriye götürecek önderlikler olarak da görülmemiştir. Parti Önderliği'nin 1985'lerde yaptığı değerlendirmelerde, "Toplumun başına bela olmuşlardır, ya kendilerini yenilemeleri, ya da çekip gitmeleri ve yıkılmaları gereklidir" belirlemesini yapıyordu. Yani ya yıkılmalıdırlar, ya da kendilerini yenilemelidirler. 1985'de Parti Önderliği'nin yaklaşımı böyleydi. Bu açıdan bu tip önderliklerden alınacak fazla bir şey söz konusu değildir. Ancak yine 1970'lerde bir sosyalizm etkisi vardır. Parti Önderliği'nin de etkilenmemesi mümkün değildir. Sosyalizme genel bir giriş söz konusudur. Mevcut sosyalist ve ulusal önderlikler içinde izlenmesi gereken devrimci önderlikler vardır. Marx'ın, Lenin'in, yine bir Mao'nun, Ho Chi Minh'in çıkışı vardır. Bunlar şüphesiz devrim gerçekleştirecek önderler açısından ciddi yaklaşılması gereken ideolojik ve politik önderlerdir.

1970'lerdeki tabloya baktığımızda bazı ulusal kurtuluş mücadelesi veren halklar vardır: Vietnam, Gine, Angola, Mozambik, Küba, Nikaragua'da belli çıkışlar söz konusudur. Bu önderliklerin çıkışları ile birlikte zayıflıkları da vardır. İşin bu yanları olmakla beraber, dünya tablosunda mevcut önderlikler dikkate alındığında PKK önderliği bunlardan yararlanmış, dersler ve sonuçlar çıkarmıştır. Bu önderliklerin Kürdistan gerçekliğine bakışları da çok farklıdır.

Diğer yandan reel sosyalizm ve emperyalizm var ve burada Kürdistan'a yer yoktur. Kürdistan'da ortaya çıkacak hangi hareket olursa olsun engelleniyor. Kürdistan'da çıkan bir hareket kabul edilmiyor. Reel sosyalizm de, emperyalizm de Kürdistan'ı yok sayıyor. Mevcut statüko ve siyasette Kürdistan'a herhangi bir rol biçilmemektedir. Biçilen rol onu yok saymaktır. Emperyalizm ile sosyalizm arasındaki dengeler politikası da dünyaya farklı biçimde yansımaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelesini veren hareketlerin de Kürdistan'ı görerek yaklaşması mümkün değildir. Yaratılan bir tablo var ve bu tabloyu değiştirecek güç onlarda da yok. Kürdistan'a yaklaşımları da doğal olarak olamaz.

O zaman bu yönleriyle de PKK önderliği açısından durum hiç de avantajlı değildir. Bu durumda olan diğer ülkelerin varlığı ya kabul ediliyor, ya da karşı çıkılıyor. Ama Kürdistan'da bu ikisi de yok. Dolayısıyla PKK gibi bir önderliksel çıkış yapıldığında kendisine yer verilmiyor. Önderliksel çıkışa yer verilmeyen bir durum söz konusudur. Elbette ki, böylesi bir tabloda önderliksel çıkış yapmak öyle kolay değildir. Hatta başka önderliksel çıkış ve grupsal çıkış yapanlar en azından başta bazı destekleri almışlardır. Açık destek bulmasalar da, açık karşı çıkışlar da bulmamışlardır. Kimisi de destek görmüştür. Ancak PKK grup ve hareket olarak çıkarken, sadece Parti Önderliği açısından değil, grup ve hareket açısından da bırakalım destek görmeyi, bu hareketin ezilmesini onların da seyretme durumu vardır. TC'nin politikalarına kimi destek vererek, kimi sessiz kalarak, kimi de statükoyu onaylayarak karşılık vermiştir. Kürdistan'da bir önderliksel çıkış yapılırken, bu önderliksel çıkışın boğulmasına destek verme ve seyretme yaklaşımları vardır. TC boğmak isterken dünya gerçekliği de ya seyirci kalıyor, ya da alkışlıyor. Dünya siyasetinde Kürdistan tablosu böyledir.

Parti Önderliği böylesi koşullar içinde bazı yönelimlere giriyor. Başka ülkelerde önderlik yapanların, mevcut durumlarıyla Kürdistan'a getirilirlerse, benzer şekilde Kürdistan'da çıkış yapmaları mümkün değildir. Bunun geniş izahatı da yapılabilir, nedenleri de sayılabilir. Bunların çıkış nedenleri dikkate alınırsa, böylesi bir önderlik Kürdistan koşullarında mücadele edemez.

Bezetme, belki biraz kaba oluyor, şüphesiz onlar kendi koşullarına göre çıkış yapıyorlar. Ama Kürdistan'da çok olumsuz koşullar ve bu durumda çıkış yapmanın riskleri vardır. Bırakalım riskleri, ona ulaşmak büyük cesaret, büyük direniş istiyor. Buna herkesin cesaret ederek yönelmesi zordur. Herkes karşıdır; "dünya" karşıdır, TC karşıdır, "halk" karşıdır. Ayrıca buna ek olarak sahte işbirlikçi önderlikler de karşıdır. Türkiye'de Deniz, Mahir vb.'lerinden sonra oluşan önderlikler var; bunlar da Parti Önderliği'ne karşıdırlar. Böyle bir karşıtlık ortamında çıkış yapmak ve grup oluşturmak her önderliğin kârı değildir.

Bir ideoloji oluşturmayı ve önder kişilikler yaratmayı herkes başaramaz. Parti Önderliği'nin çıkışı bu bağlamda anlamlıdır. Diğer boyutu da var tabii. Birincisi, PKK önderliği dünya koşullarına boyun eğmiyor. Kürdistan'a biçilen rol ne olursa olsun böyle bir tutuma girmiyor. İkincisi, PKK önderliği, Kürdistan koşullarına boyun eğmiyor. Kürdistan koşullarına baktığımızda, özellikle tarih boyunca belli dönemleri dıştalarsak, sürekli işbirlikçi önderlikler vardır. Bu işbirlikçi önderlikler de genelde Kürdistan'ı kapsayan önderlikler değildir. Öylesine örgütler olsalardı, bunlar bazı dönemler Kürdistan için avantaj durumuna gelebilirlerdi. Ama Kürdistan'daki işbirlikçi önderlikler bölgesel ve parçasal, küçük alanlara sığdırılmış önderliklerdir. Kürt tarihinde öyle bir şey olmuş ki, ortaya çıkan önderlikler hep kaybetmiş, zaman zaman isyan ettikleri dönemlerde hep yitirilmiştir.

TC, Kürdistan halkının düşüncesinde şunu yaratmıştır: "Kürtler ayaklanır, ama kaybederler." Yani "Kürtlerin bazı önderleri çıkabilir ama bu önderler Kürtleri kurtuluşa götüremez." Nitekim Kuzey Kürdistan'a baktığımızda bu düşünce yaygındır ve bütün toplumu sarmıştır. Yani "başarılı olamazsınız, çıkış yapamazsınız. Belki silah alıp dönem dönem karşı çıkabilirsiniz, ama sizin sonunuz ezilmektir" düşüncesi egemendir. PKK önderliği ortaya çıktığında halkta yerleşik duygu budur.

Diğer önderliklerle kıyaslandığında, Parti Önderliği'nin dayandığı tarihsel bir miras söz konusu değildir. Mesela Marx ve Engels çıkış yaptığında gerçekten güçlü temeller üzerinde önderliksel çıkış yapıyorlar. Belli sosyalist, ekonomik ve felsefik düşünceler var veya işçi sınıfının mücadelesi söz konusudur. Diğer yandan işçi hareketleri, yine özellikle bilim ve felsefe alanında gelişmeler var. Bütün bu gelişmeleri ayrıştırarak, ayakları üzerine oturtarak geliştiriyorlar. Fakat Parti Önderliği önderliksel çıkış yaparken, Kürdistan tarihinden miras alınacak ne vardır? Mevcut olan bir çıkış veya önderlik, Kürt halkının kıpırdanışı söz konusu değildir.

Biz diğer önderliksel çıkışları özetlerken, halkın öfkesi, çeşitli karşı çıkışları ve tepkilerinin yoğunluğunu bilince, iradeye, planlı bir doğrultuya kavuşturmak için ortaya çıktıklarını belirttik. Yani başka halkların tarihine baktığımızda var olan bir dizi mücadele üzerine önderlikler çıkıp, bu mücadeleleri doğru bir yola kanalize ediyorlar. Ancak Kürdistan'da böyle bir mücadele yoktur. Dolayısıyla PKK önderliği ortaya çıkarken doğru yola kanalize edeceği bir mücadele de yoktur.

Bu açıdan soruna yaklaşırsak, durum pek olumlu değildir. Kürdistan'da Kürt halkı bastırılmış, çıkış yolu, umut yok, ışık göremiyor. Kürt halkının bastırılmış duyguları, öfkeleri vardır. Tüm ezilmişliğine ve düşürülmüşlüğüne rağmen o duygularını çeşitli biçimlerde taşıyabiliyor. Bir çıkış, bir umut yok, bir ayağa kalkış da söz konusu değildir. Fakat içten içe çeşitli biçimlerde öfkesi gelişiyor. Devlete karşı bu açığa çıkmadığı için kendi içine yöneltildi ve boşa çıktı. Potansiyel olarak böyle bir durum var, fakat bu diğer devrimlerle kıyaslandığında bir miras olarak görülemez.

Buna rağmen devrimin objektif koşulları söz konusudur. Çelişkiler bir devrimin ortaya çıkarılması için yeterlidir. Fakat buna karşın bir kıpırdanma yok, tarihsel olarak dayanılacak, güncel olarak yararlanılacak bir kendiliğinden hareket olmadığı gibi, basamak yapılabilecek bir ulusal hareket de söz konusu değildir.

Birçok ulusal kurtuluş hareketine baktığımızda, bunların eski tarihlerine dayanacak yurtseverlik özellikleri ve bazı bağımsızlıkçı yanları da var. Nikaragua örneğinde Sandinist mücadelesi var ve bir bağımsızlık mücadelesi buna dayanabilmektedir. Onu kendisine miras yapıp Sandinistler ismiyle ortaya çıkıyor. Nikaragua toplumunu emperyalizme karşı, yine Somoza'ya karşı harekete geçirmekte bu, bir mirastır. Mesela El Salvador'da Farabundo Marti var. Komünizmle de bağları olan bir ulusal bağımsızlık hareketi gibidir ve ezilenlere dayanıyor. İşte bu daha sonra ortaya çıkan Salvador devrimcileri açısından ciddi bir miras oluyor. Castro ortaya çıkarken, o ve arkadaşları da Jose Marti'ye dayanıyor ve kendilerine miras alıyorlar. Diğer yandan Latin Amerika'da gerillaya, dağa çıkmaya yatkınlık söz konusudur. Tüm bunlar birleştirilerek bir önderliksel çıkış yapmanın temelleri yaratılıyor. Bir Rusya'da Lenin'in veya Bolşeviklerin ortaya çıkmasından önce bir dizi sosyalist grup vardır. 1860-70'lerde burjuva-demokratik gruplar var. Diğer yandan sosyalist gruplar da örgütlüdür. Bolşevik Partisi kurulurken bu grupların bazılarının birleştirilmesinden oluşuyor.

Dikkat edilirse Parti Önderliği çıkış yaparken, ne eskiye dayanan bir sosyalizm, ne de çeşitli sosyalist gruplar vardır. Dolayısıyla dayanılacak temel yoktur. Yine Rusya'da Narodnikler vardı, onların mücadele yöntemleri söz konusuydu. Lenin'in bundan çıkardığı deneyler vardı. Bunların güçlü eleştirisini bu temelde yaparak sonuç çıkardı. Diğer yandan Rusya'da bazı sosyalist gruplar vardı. Rusya gerçekliğine özgün bir sosyalist yaklaşım belirlenirken, Lenin tüm bunların eleştirisini yaparak ortaya çıktı. Bunu eski grupların eleştirisi temelinde gerçekleştirdi.

Kürdistan'da ne ulusal kurtuluş, ne küçük-burjuvazinin ve ne de diğer grupların sosyalist çıkışları var. Dolayısıyla bunların eleştirisi yapılarak, gerçek sosyalizmin veya gerçek ulusal kurtuluşçuluğun oluşumuna bu temelde gidilmiyor. Rusya'da sanat ve edebiyat alanında ciddi düşünceler var; bu temelde eserler ortaya çıkmıştır. Bu akımlar toplumda çeşitli düzeylerde kişilik çözümlemelerini yapabiliyorlar. Bir "Nasıl Yapmalı", yine Gorki'nin "Ana"sı vb. eserler ortaya çıkabiliyor. Bolşevik Partisi bu temeller üzerinde şekilleniyor.

Yine bir Ho Cih Minh, üç sosyalist grubun birleşmesi temelinde Vietnam İşçi Partisi'ni kuruyor. Vietnam'da eskiden beri bağımsızlık savaşları güçlü yurtseverlik temellerine dayanıyor. Çin'de Mao liderliğe yükselmeden önce gençlik hareketleri, ÇKP örgütlenmesi ve orada oluşan bazı önderlikler söz konusudur. Bunları aşarak Mao lider durumuna geliyor.

Dikkat edilirse PKK önderliği ortaya çıkarken, bütün bunlar ilginç ve ayrılık yönleridir. Yani Kürdistan toplumunun kendine özgün yanları vardır. Fakat PKK önderliğinin de bunları değerlendirmesi söz konusudur. Diğer bütün önderliklerin dayandığı tarihi miras, sosyalist veya kültür ve felsefik birikim varken, PKK önderliği ortaya çıkarken sosyalizm adına Kürdistan'da bir şey yoktur.

Yine Kürdistan tarihi açısından da durum böyledir. Diğer yandan Kürdistan halk gerçekliği de çarpıtılmıştır. Bütün bunların yeniden değerlendirilerek, eleştiriye tabi tutulması söz konusudur. Sosyalizme bakılırsa, PKK önderliği ortaya çıktığında diğer bütün önderliklerden farklıdır. Yoğunca tartışılan, işlenilen bir konu değildir. Reel sosyalizm gerçekliği de, yani o zaman çarpıtılmış bir sosyalizm de söz konusudur. PKK önderliği buna nasıl yaklaşacak? Bu, başlı başına bir sorundur. Kürdistan tarihi adına ortada ciddi eserler yok. Kürdistan tarihi nedir ne değildir; bu da bilinmiyor. Bu konuda da her şeyin başlangıçtan ortaya çıkarılması söz konusudur. Kürdistan halkının durumu nedir, nasıl çıkış yapabilir? Diğer yandan bütün bunların değerlendirilmesiyle birlikte Kürdistan'da şimdiye kadar ulusal kurtuluşçu, bağımsızlıkçı bir çıkış yapılmamış, PKK önderliği ortaya çıkarken bütün bunlar ciddi sorunlar olmuştur. Böylesi koşullarda bir devrim hareketini örgütlemek oldukça inanılmazdır. Bağımsızlık düşüncesine ulaşmak zordur. Bu tarihi sosyalizm ve halk gerçekliğimiz açısından zordur.

Bunun yanında bir de piyasadaki önderliklerin kendilerini çeşitli devletlere göre ayarlamalar var. Sahte önderliklere baktığımızda bir DDKO'nun ortaya çıkışı ve buna bağlı üreyen bir dizi grup vardır. Bu önderliklerin istekleri söz konusudur. Özgürlük ve bağımsızlık istemleriyle ortaya çıkan PKK önderliğinin bunlarla mücadele etme durumu vardır. Mesela Bolşeviklerin ortaya çıkışı da biraz Menşeviklere kaşı geliştirdiği mücadele sonucunda olmuştur. Bolşevikler, kendilerini zorlayan Menşeviklere karşı ciddi mücadele bağlamında güçlü temellere oturtmuşlardır. Menşevikler de her ne kadar liberal bir yaklaşım sergileseler de kendilerine göre önderlikleri var ve Bolşevikleri zorluyorlar.

Şimdi Kürdistan'daki mevcut önderliklere baktığımızda, sosyalizm ve ulusal kurtuluşçuluk adına ciddi tartışmalar veya PKK önderliğini zorlayan kesimler söz konusu değildir. PKK dışındaki önderlikler geri çekiliyorlar. Bırakalım ileriye gitmeyi, hepsinin de sınırlarına girdin mi geriye çekme hareketi olarak karşıya çıkıyorlar. Her şey o kadar mevcut koşullar içerisinde hapsedilmiş ki, böylesi koşullarda onlarla hareket etmeyen bir önderlik nasıl değerlendirilir? Anormal veya deli olarak değerlendirilir. Parti Önderliği'ni hem onlar kendilerine tehlikeli buluyor, hem TC ve hem de Türk solu. Yine PKK önderliğini boğmak için çeşitli oyunlar söz konusudur. Devletin bunları tamamlayacak düzeyde daha başka oyunları vardır. Reformist-milliyetçilik belli yerleri tutmuştur. Kürdistan'da dayandıkları işbirlikçi bir temel de vardır. Yine düzene dayandıkları temel söz konusudur. Bütün bunlar bu güçlerin avantajı oluyor ve onu PKK önderliğine karşı kullanıyorlar. Tabii ilk çıkışta PKK önderliğinin dayanacağı pek avantaj yok. Bu açıdan, dikkat edilirse hiçbir önderliğin çıkışıyla PKK önderliğinin çıkışı arasında bir benzerlik yoktur. Aynı zamanda Parti Önderliği'ni anlamak istiyorsak, en güçlü yanı olarak onun bu özelliğini görmek gerekiyor. Nitekim Parti Önderliği'ni güçlü kılan bu koşullarda çıkış yapmış olmasıdır. Her şey kendi aleyhindeyken, imkansızlıklar içinde büyük olumsuzluğa karşı mücadele ederek önderliksel çıkış yapmak herkesin kârı değildir. Diğer önderlikler çıkış yaparlarken, arkalarına aldıkları güç vardır. Ama Kürdistan'da böyle bir güç de görülmüyor. O zaman bütün bu olumsuzluklar içinde PKK'yi çıkış yapmaya götüren nedir?

SÜRECEK

Türk-Alman egemenleri arasındaki ilişkinin dünü ve bugünü

-II-

"Nazizm sadece bir döneme ait ve artık tarihte kalmış bir olay değildir. Nazizm Alman emperyalizminin ruhudur."

-V-

Alman emperyalist burjuvazisinin "Güneşi ele geçirmek" için kendisiyle birlikte dünyayı da sürüklediği ikinci vahşi savaş, dünya insanlığına büyük acılara mal olsa da, bu savaştan en büyük yıkıntıyla çıkan yine Alman emperyalizmi oldu. Sovyet halklarının Hitler'in ordularına geçit vermemesi, Avrupa ve dünya halklarının kahramanca direnişi, diğer emperyalist devletlerin de nazi saldırganlığına karşı bu direniş cephesiyle oluşturdukları geçici ittifak sonucu nazi çarkı yıkıldı. 1945'te savaş nazilerin yenilgisiyle sonuçlandığında eski Almanya gücünden ve her şeyden önce de onurundan çok şey yitirmişti. İnsanlığa kan ve vahşetten başka bir şey vermeyen Alman emperyalist burjuvazisi, yenilgisinden ötürü değil, gerçekte bu karakterinden ötürü dünya karşısında suçlu bir ülke yaratmış ve kendi onursuzluğunu Almanya'nın boynuna da asmıştı.

Savaş sonrası Almanya yüreğinden ikiye bölündü. Bölünmüşlük her halk gerçeği için acıdır. Sorunun Alman halkı açısından ele alınışının şüphesiz ki, çok ayrı boyutları vardır. Burada sadece Alman emperyalist burjuvazisi açısından ele alacak olursak, avlamaya giderken avlanmış ve vücudunun bir parçası kopmuş vahşi bir hayvanın durumunu andırmaktadır. Bu bölünmüşlük durumuyla Almanya, her iki parçasıyla da dünya ölçüsünde özel bir yer aldı. Kapitalist dünyada kalan parça artık sadece Alman emperyalist burjuvazisinin değil, bütün emperyalist güçlerin sosyalizme karşı mücadelelerinin her boyutta sergilendiği bir alan haline geldi. Savaş sonrası Batı Almanya'da kapitalist ekonominin bütün bu güçlerin el birliği ile yeniden yükseltilmeye çalışıldığı bilinmektedir.

2. Dünya Savaşı sonrası, Almanya gerçeğini kavramak için önemli bir süreçtir. Savaş sonrası dünyanın çehresi çok köklü bir değişiklik geçirmiştir. Dünya emperyalizminin liderliğine oynayan Alman emperyalizminin savaşın enkazı altında kalması, kısa aralıklarla iki dünya savaşı yaşayan ve yüzyıldır işçi sınıfı hareketiyle boğuşan İngiliz ve Fransız emperyalizminin artık yorulmuş ve güç kaybetmiş olması gibi etkenler, iki savaşın yükünü de sırtında fazla duymayan ABD emperyalizmini sistemin liderliğine yükseltecekti. Ama yaşanan değişiklik sadece bu değildir. Doğu Avrupa'da halk iktidarlarının kurulması olayı vardır. Asya'da Çin'in Japon emperyalizmine karşı zaferi, Vietnam'da Fransız emperyalizminin dövülüşü, bütün Hindi-Çin'inde anti-emperyalist hareketlerin yükselişi, Afrika'da, Latin Amerika'da ulusal bağımsızlık ve gerilla hareketlerinin gelişme sürecine giriş olayı vardır. Dünyayı bir devrim dalgası kaplamıştır. Bu durumda emperyalist sistemin kendini yaşatabilmesi iki şeye bağlıdır. Birincisi, artık iflas etmiş olan eski sömürgeciliğin yerine yeni tarzda bir sömürgeciliğin geliştirilmesidir. İkincisi, anti-komünizm temelinde daha yoğun bir silahlanmadır. Bu iki nokta da, savaşın yeni biçimler altında sürekliləştirilmesi demektir.

ABD'nin önderliğinde geliştirilen yeni-sömürgecilik yarı-sömürgecilikten farklı bir olaydır. ABD emperyalizminin başını çektiği emperyalist aşamaya bağlı sömürgecilik, eski sömürgeciliğin, ulusal kurtuluş hareketlerinin hızla geliştiği ve sosyalist ülkelerin güçlenip çoğaldığı koşullara tekabül ettirilmiş biçimidir. Yeni-sömürgeciliğin ana hedefi, ulusal kurtuluş hareketlerinin güçlü dinamizmini ve sosyalizme yönelimini durdurmak ve emperyalizmin bu aşamadaki özelliklerine uygun olarak yeniden bir sömürgeci kölelik sistemi yaratmaktır. Bunun için, klasik sömürgeciliğin kaba biçimlerini aşarak, yeni-sömürgeciliği, Giap'ın deyimiyle, *"köleleştirmeyi ve şiddet kullanmayı, 'bağımsızlık ve demokrasi' yaftaları ve her alanda 'yardım veya ittifak' politikası ile kamufle edilmiş olan kukla yönetim ve kukla ordu vasıtasıyla, daha hileli ve dolaylı yoldan gerçekleştirir."* Sosyalizmin ulusal kurtuluş hareketleri üzerindeki etkilerini kırmaya yönelik olarak da geliştirilen bu sömürgecilik yöntemi, sömürge ülkelerde işbirlikçi nitelikte bir kapitalizmin geliştirilmesini ve gelişen bu kapitalizm altında bu ülkelerin sosyalizmden uzaklaşmalarını sağlayacak bir biçimdir. Ve tabii ki, aynı zamanda üretim güçlerinin gelişme seviyesine uygun olmasına, emperyalizmin sömürüsünün daha fazla ve istenilen biçimde olmasına olanak sunması temelinde geliştirilmiş bir biçimdir. Emperyalizmin eskimiş üretim araçlarını aktararak kapitalizmi en çarpık biçimde geliştirdiği bu yeni-sömürgeler, sömürüyü kapitalizme daha uygun hale getirip derinleştirecektir. Bunun en önemli siyasal sonucu ise eski sömürgelerde ulusal kurtuluştan yana olan küçük ve orta burjuvazinin önemli bir kesiminin, yeni-sömürgecilik koşullarındaki kapitalist gelişmeye yönelmesi, böyle bir kapitalist gelişme içerisinde ulusal kurtuluştan vazgeçerek emperyalist sistemle genelde uzlaşmasıdır. Tabii ki, bu da, ulusal kurtuluş hareketlerinin geçici bir süre zayıflatılması demektir. Uluslararası emperyalist ekonominin bir uzantısı olarak geliştirilen yeni-sömürge ülke ekonomileri, toplumda egemen sınıf olarak işbirlikçi-tekelci burjuvazinin oluşmasına yol açtığından, sistemin bütün gerici ve militarist özü bunlarda ifadesini bulmakta, ABD'den kaynaklanan faşizmi içeri taşıran bu işbirlikçi rejimler emperyalizmle tam bir kader birliği içerisinde hem kendi toplumlarına ve hem de başka halkların ulusal kurtuluş hareketlerine ve sosyalizme karşı düşmanlık yapmaktadırlar.

Hitler deneyimi 2. Dünya Savaşı sonrasında emperyalist güçlerin sosyalizm ve ulusal kurtuluş güçlerine karşı savaş biçimlerini de etkilemiştir. Yeni-sömürgecilik, sadece dünya halkları üzerindeki sömürüyü derinleştirmenin yeni ekonomik biçimi değil, aynı zamanda halklara yönelik savaşın aldığı yeni bir biçimdir ve tahribatı çok daha derindir. Kukla ordular eliyle militarizmin ve faşizmin egemenliğinin dayatılışı, bağımlı ekonomilerin yarattığı yıkım, kültürel çöküntü iç içe ve birbirini besleyerek sürekli bir tırmanış içerisinde olacaktır. Bunun en üstüne ise başta ABD olmak üzere kapitalist-emperyalist güçlerin saldırı bloku olan NATO oturtulacaktır. Emperyalist sistemin en üstünden en alt halkalarına kadar tepeden tırnağa silahlanma söz konusudur artık. Zayıf ülkelerin halkları tümüyle bir saldırı ve her alanda zor uygulaması altındadır. Devletlerin iç ve dış politikalarına hükmeden NATO ittifakı, Amerika'yı da, Avrupa'yı da ve uydularını da yöneten güç durumundadır. Sistem içinde emperyalist ve işbirlikçi burjuvazinin, ekonomiden askeri alana kadar her alandaki politikalarını birleştirerek, ortak çıkarlar etrafında kümelenmesi bu aşamanın en belirgin özelliğidir.

ABD emperyalizminin öncülüğünde geliştirilen yeni-sömürgeciliğin halklara yöneltilmiş bir savaş olduğu daha ilk günden ortaya çıkmıştır. Bu açıdan, yeni-sömürgecilik doğarken yaralanmış bir sistemdir. Küba ve Vietnam'da aldığı ilk darbeler, yeni-sömürgeciliğin de emperyalizmi fazla uzun ömürlü kılamayacağı gerçeğini çok açık göstermişti. Nitekim, ABD, yeni-sömürgeciliğin ölü doğmasına yol açan bu iki halka karşı da en azgın saldırı biçimlerini anında geliştirmiş, özellikle Vietnam'da adına özel savaş denilen kuralsız bir savaşla sonuç almaya çalışmıştı.

"Dünyanın dört bir tarafında 1970 ve 1980'lerde mantar gibi biten diktatörlükler, halkların yaşam taleplerine yöneltilmiş toplu bir saldırıdır. Bu şiddette bir saldırı ile karşı karşıya olunan yerde, yüksek politik talepler, çağa uygun standartlarda bir yaşam talebi değil, sadece çıplak yaşam hakkının savunulması noktasına getiriliş vardır."

ABD emperyalizmi bu iki alanda yenilmiş olsa da, geliştirdiği özel savaş yöntemlerini daha sonraki süreçte bütün bir dünyaya yayma çabası içerisinde oldu. 1960'lar yeni-sömürgeciliğin toplumların bünyesine oturtulması doğrultusundaki emperyalist politikalarla, emperyalizmin bu yeni saldırısına karşı mücadelelerin doruk noktasında yaşandığı yıllardır. Halk kurtuluş hareketlerinin bir çığ gibi büyümesi gerçeği ile emperyalizmin özel savaş yöntemlerinin geliştirilmesi aynı sürecin iç içe olan olaylarıdır.

Ortak çıkarlar etrafında kümelenmiş emperyalist güçler ve uyduları, emperyalist savaşın en üstten en alta doğru halkalarını oluşturmaktadır. Sosyalizme karşı şantaj, tehdit ve gerginlik politikası; halklara karşı sürekli bir savaş söz konusudur. Emperyalizmin bu genel durumu içerisinde hem Federal Almanya'nın ve hem de TC'nin yine özel bir yeri vardır.

1950-60'lar Türkiye'de yeni-sömürgeciliğin geliştirildiği ve en olgun dönemini yaşadığı yıllardır. Türkiye örneği yeni-sömürgecilik politikasının başarıya ulaştığı bir halkadır. Türk egemen sınıflarının karakteri, militarizmi zaten özlerinde taşımaları, emperyalizmin sosyalist ülkelere, halklara ve işçi sınıfına düşmanlık temelindeki ittifakına büyük bir istekle, adeta kendilerini zorla satarak girmelerine yol açmıştır. Bu durumuyla da Türkiye, emperyalizmin sosyalist ülkelere ve bölge halklarına yönelik saldırısının bir uç karakolu durumuna gelmiş, zaten eskiden beri oynadığı bu rolü resmileştirmiştir. Türk burjuvazisi sınıfsal olarak zayıf konumundan ötürü karşılaşabileceği tehlikeleri emperyalizmin saldırı ittifakı içerisinde hafifletebileceğini ve ancak ona yaslanarak yaşayabileceğini bildiğinden, sınır tanımayan bir uşaklık içerisinde olmuştur. Kendisinin yaşatılması karşılığında sistem adına her şeyi yapabileceğini, Kore halkına karşı savaşmak üzere asker göndererek de kanıtlamıştır. Bunlar daha ilk adımda NATO'ya kabul edilmesi için yaptığı çılgınlıklardır. İşbirlikçi-tekelci kapitalizmin gelişimi hem Türkiye işçi sınıfı ve hem de Kürdistan'da Türk burjuvazisinin gücünü aşan gelişmelere yol açabileceğinden, işbirlikçi Türk burjuvazisi, kapitalist sömürüyü Türkiye işçi sınıfı ve Kürdistan üzerinde derinleştirirken mutlak surette emperyalizmin militarist ittifakına dayanma, kendi iktidarını böylesi bir temelde güçlendirme ihtiyacını duymuştur. Bu, emperyalizmin de çıkarlarıyla çakışan bir olaydır. İçe ve dışa yönelik olarak yaratılan bu işbirliği, bu güçler açısından hayatidir. Sosyalizme, işçi sınıfına ve halklara düşmanlık birliğin temelidir. Bu aşamadan sonra ABD ve NATO üsleriyle donatılmış olan Türkiye, işçi sınıfı hareketi de dahil bölgedeki bütün işçi sınıfı ve halk hareketlerine karşı şantaj, tehdit ve saldırı aracıdır. Rolü budur.

Sosyalizme ve dünya halklarına karşı bu yeni biçimlerdeki savaş stratejisinde, Federal Almanya ise emperyalist güçler tarafından özenle üzerinde durulan bir alandır. Burası, sosyalizmi gerçekleştirme çabası içerisinde olan ülkelerin hemen yanıbaşında, kapitalizmin tüketim toplumunun tapınağı haline getirilmek istenmiştir. Bu sadece savaşın enkazı altından kalkmaya çalışan Alman emperyalist burjuvazisinin değil, tüm emperyalist güçlerin çabasıdır. Fakat Almanya'nın rolü elbette ki bununla sınırlı değildir. Emperyalist sistemin 2. Dünya Savaşı sonrası bütün özelliklerini en çıplak ve yoğun biçimde yansıttığı alandır. Sosyalizme düşmanlık, işçi sınıfı hareketine düşmanlık, halklara düşmanlık ve ekonominin bu düşmanlık üzerinde geliştirilmesi durumu vardır. Savaş sonrası asker sayısına getirilen kısıtlamalara rağmen, Federal Almanya ekonomisi gerçekte tepeden tırnağa militarizme hizmete hazır olarak inşa edilmiştir. Zaten NATO ittifakı içerisinde, savaş sonrası getirilen kısıtlamaların pratik bir anlamı da kalmamıştır. Üstelik bu, Alman emperyalist burjuvazisinin yükünü hafifletmiş ve kendisini daha hızlı toparlamasına hizmet etmiştir.

Savaş sonrası konumu nedeniyle Alman emperyalist burjuvazisinin güçlenmesini sosyalizme karşı mücadelenin önemli bir halkası olarak gördüklerinden, başta ABD olmak üzere İngiliz ve Fransız emperyalistleri de Alman emperyalizminin zayıflamasından yana değil, tersine güçlendirilmesinden yana olmuşlardır. Alman emperyalist burjuvazisi, bir yandan şiddetli bir anti-komünizm propagandası, yine Federal Almanya içindeki anti-militarist ve NATO karşıtı kitlelerin, sosyalist gençlik hareketinin ve işçi sınıfının gelişmesine sert baskılar uygulayarak ve bunu yasalar düzeyine çıkararak, öte yandan ABD emperyalizminin geliştirdiği yeni-sömürgeciliğin uygulandığı ülkelerde doğan ekonomik ve sosyal dengesizliklerin göçe zorladığı insanların emeklerini en ucuza kendi ekonomik gelişmesinin harcı yaparak hızlı bir gelişim süreci yaşadı. Alman emperyalizmi, Türkiye gibi ülkelerde yeni-sömürgeciliğin yarattığı tahribatı kendi güçlenmesine en iyi temel haline getiren bir güçtür. Yani yükselişini, halklara yönelik böylesine sinsi ve sürekli bir savaşın üzerinde gerçekleştirmiştir. Ve bu olanağı kendisine sağlayan kendi gücü değil, sistemin liderliğine geçen ABD emperyalizminin ve genelde NATO ittifakının geliştirdiği dünya çapındaki yeni politikalar ve uygulamalardır.

Alman emperyalist burjuvazisinin tek yeteneği, bu dönemde de emperyalist sistemin sosyalizme ve dünya halklarına karşı geliştirdiği

her alandaki politikaları kendisi lehine sonuna kadar kullanmış olmasıdır. Yoksa, Alman emperyalist burjuvazisinin bu alanda da kendisinden ürettiği fazla bir şey yoktur. Sonuna kadar aşırmacıdır. Ve pek tabii ki, savaş sonrası konumu nedeniyle bir karşı-devrim merkezi haline gelişi, bütün karşı-devrim deneyimlerinin kendisinde birleştiği bir ülke haline gelişi demektir. Bu durum kendisini sosyalizme, işçi sınıfı hareketine ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı savaşta en açık biçimde göstermektedir. Yine burada, emperyalizmin üçüncü bunalım evresinin bütün özelliklerini görmek mümkündür.

Yeni-sömürgeciliğin geliştirildiği ve en olgun döneminin yaşandığı 1950-60'larda, Alman emperyalizminin aynı paralelde ekonomik yükselişi görülür. Ama emperyalizmin bunalımlarını yeni-sömürgelere aktararak aşma politikasının artık işlemez hale geldiği 1970 ve 1980'lerde bunun etkisi de yine en çok Federal Almanya'da görülecektir. Bu, siyasal ve sosyal planda da kaçınılmaz yansımalarını bulacaktır. Alman emperyalistlerinin, sosyalizme ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı ABD'den bile daha önde bir saldırganlık pozisyonuna ihtiyaç duymasının nedeni bir yanıyla bu gerçekte yatar. Alman emperyalizminin kabadayılığının diğer esas bir nedeni ise yoğrulduğu hamurudur. Son cümlede belirttiğimiz bu karakteri, onun emperyalist sistem içerisinde de her zaman ve fırsat bulduğu an öne geçme, daha çok yer kapma, dünya egemenliğine oynama ezeli amacını ifade eder. Burada, daha önce Bismarck ve Hitler'in şahsında ifadesini bulmuş olan ruh yatar. Bu anlamda diyebiliriz ki, nazizm sadece bir döneme ait ve artık tarihte kalmış bir olay değildir. Nazizm Alman emperyalizminin ruhudur.

Emperyalizmin genel gerçeği içerisinde ele alındığında 1970'li yıllar yeni-sömürge ülkelerde bunalımın alabildiğine derinleştiği, kukla rejimlerin artık eski biçimlerle işleri idare edemez duruma geldikleri bir süreçtir. Yeni-sömürgelerin emperyalizmin bunalımlarını aktardığı alanlar olduğu gerçeği dikkate alınırsa, bunun emperyalist sistem açısından taşıdığı anlam kendiliğinden anlaşılır. Yeni-sömürgeler artık emperyalizmin yükünü kaldırıp bunalımını hafifletecek alanlar olma özelliklerini yitirmiş, bizzat kendileri emperyalizme bir yük haline gelmişlerdir. Emperyalizm tarafından zorla yaşatılması gereken bir konumdadırlar. Bunun en somut olarak görüldüğü ilk ülkelerden birisi Türkiye'dir. 1970-71 ordu müdahalesi, yeni-sömürgeciliğin en başarılı örneklerinden birisi olan Türkiye'de ulaştığı sondur. Bunu 1973'de Şili'de ve ardından diğer birçok ülkede peş peşe gelen faşist diktatörlükler izler. 1970'lerin ikinci yarısında Türk sömürgeci egemenliğine karşı Kürdistan bağımsızlık hareketinin gelişimi, dayanakları çökmüş TC'yi yaşatmak için açık bir savaş ilanını gerektirmiş ve bu, ifadesini 1980 askeri faşist darbesinde bulmuştur.

> ***"Federal Almanya'da üstün ırk teorisinin yeniden kokusunu salması, halkların kendilerine layık görülen bu hizmetkarlık kimliğini artık taşımak istememelerinden, Alman emperyalizminin ise bu durumda onlara kendisinin hizmetkarı olduklarını hatırlatmak gereğini duymasından kaynaklanmaktadır."***

1980'ler sadece emperyalizmin kukla rejimlerinin açık faşist diktatörlüklere dönüştükleri, Şili, El Salvador gibi Latin Amerika ülkelerinde; Güney Kore, Filipinler, Pakistan gibi Asya ülkelerinde ve Ortadoğu'da yer alan TC'de görüldüğü gibi işçi sınıfı, demokrasi ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı faşist rejimler biçiminde terörist diktatörlüklerin dayatıldığı, ya da daha da pekiştirildikleri; İsrail ve Güney Afrika gibi emperyalizmin yarattığı sözde devletlerin terörist azgınlıklarını doruğa çıkardıkları bir süreç değil, aynı zamanda başta ABD olmak üzere emperyalist metropollerde de siyasal gericiliğin, sosyalizme ve dünya halklarına karşı saldırı ruhunun zirvede yaşandığı bir süreçtir. ABD'de Reagan'ın temsil ettiği gerçeklik sistemin bütün durumunu ortaya koymaktadır.

1980'ler, yeni-sömürgeciliğin tahribatlarının zayıf halkların bünyesinde dayanılmaz koşulları ortaya çıkardığı, bu ülke halkları açısından yaşamın savunulması noktasına gelindiği bir süreçtir. Halkların içine itildiği bu koşullarda emperyalist sömürüyü sürdürmenin bile olanakları kalmamıştır. Halklar sömürülemeyecek kadar takatsız düşürülmüşlerdir. Dünyanın dört bir tarafında 1970 ve 1980'lerde mantar gibi biten diktatörlükler, halkların yaşam taleplerine yöneltilmiş toplu bir saldırıdır. Bu şiddette bir saldırı ile karşı karşıya olunan yerde, yüksek politik talepler, çağa uygun standartlarda bir yaşam talebi değil, sadece çıplak yaşam hakkının savunulması noktasına getiriliş vardır. İşte emperyalizmin ulaştığı en son taktik, halkların mücadelesinin düzeyini böylesine düşürme ve kendisini de bunun üzerinde yaşatma taktiğidir. Veya daha doğru bir deyişle, kendisinin de geldiği nokta budur.

Sosyalizme karşı da benzeri bir taktik izlenmiştir. Tehdit ve şantaj politikası doruğa çıkarılmış, sosyalizmi yok etmek için gerekirse dünyayı bir bütün olarak yok edeceklerini açıktan söylemişlerdir. Bu, dünya insanlığının yaşam hakkının sosyalizme karşı rehin alınması politikasıdır. Halkların yaşamını elinde tutan bir güç, terörizm üzerinde yaşamaya çalışıyor demektir. Burada söz konusu olan dünyanın şu veya bu yöresinde birkaç insanın hayatının rehin alınması değil, insanlığın bütün geleceğinin rehin alınmasıdır. Bütün bunlar da ortaya koymaktadır ki, emperyalizm yaşama yeteneğini çoktan yitirmiş bir sistemdir. Ama buna rağmen üstünlük iddiasında bulunuyor ve hatta kendisini "insan hakları ve özgürlükleri"nin sahibi gibi lanse edebiliyorsa, bunun nedeni, gerçekten de özgürlükler ve birtakım haklar bir yana, çıplak yaşam hakkının bile onun elinde rehin olmasıdır.

Emperyalizmin kendisini yaşatabilmesi için iki şey gereklidir. Bunlardan birisi sosyalizmin tasfiyesi, diğeri ise ulusal kurtuluş ve demokrasi hareketlerinin tasfiyesidir. Dayattığı şey, yok olmak ya da teslim olmaktır. NATO karargahında belirlenen ve bütün dünyaya dayatılan savaş stratejisi budur. Bu savaş 1. ve 2. dünya savaşlarında görüldüğü gibi orduların cephelerde çarpışması biçiminde süren bir savaş değildir. Savaşın en geliştirilmiş, en ince biçimi yürürlüktedir. Bu savaşın askeri görevleri daha çok kukla ordular eliyle yürütülmektedir. Türk ordusunun, İsrail ordusunun, Güney Afrika ordusunun vb.'nin durumları gibi. Savaş tekniğinde ulaşılan nokta, emperyalist orduları cepheye sürmeden şantaj yapabilme olanaklarını sunmaktadır. NATO'nun elinde tuttuğu imha gücü buna yeterlidir. En tepede tutulan böylesi bir şantaj silahının altında, en sinsi yöntemlerle çok geniş boyutlu provokasyon ve tasfiyecilik hareketleri geliştirilmektedir.

Dünya halklarının bütün emek değerlerini, ülkelerinin kaynaklarını ve doğayı tükenme noktasına getiren olan emperyalist sistem, açlığını giderebilmek için emperyalizmin tüketim alanı dışındaki tek alan olan reel sosyalist ülkelere mutlaka girmek, buraların kaynaklarını mutlaka kendisine açmak ihtiyacını duymaktadır. Bu amacına ulaştığı yerde övgüyü, ulaşamadığı yerde ise provokatif yöntemlerle tehditi alabildiğine artırmaktadır. Bu ülkeleri tüketim toplumuna çağrı, gerçekte bu ülkelerin değerleri ve kaynaklarını kendi tüketimine açma savaşıdır. Şunu özellikle belirtmek gerekir ki, emperyalizmin sosyalist ülkeler üzerinde yürüttüğü savaş, emperyalizmin üstünlükleri temelinde değil, sosyalizmin gerçekleştirilme sürecinde yaşanan ciddi uygulama hataları temelindedir. Halkların zayıf düşürülmüşlüğü ve sosyalist uygulamanın hatalarının emperyalizmin elinde kullandığı bir silahtır. Halkların zayıflıklarını yenme çabaları ve sosyalizmin uygulama hatalarının ortadan kaldırılışı, emperyalizme karşı savaşın ana halkasını oluşturmaktadır. Başkalarının zayıflık ve hatalarına dayanarak yaşamaya çalışan bir güç, geleceği olmayan bir güçtür. Ama bugün bu zayıflık ve hataları emperyalizmin kendi lehine kullandığı gerçeğini de kabul etmek gerekir.

Emperyalizmin 1970 ve 1980'lerde uydularında terörist diktatörlüklerle halklara karşı sürdürdüğü savaş ve uluslararası gerginlik politikasını sonuna kadar götürerek insanlığın yaşamını tehdit altına alışı, canını kurtarmak için haydutla uzlaşma ya da ölüm pahasına bu hayduta direniş eğilimlerini de keskinleştirmiştir. Böyle bir haydut karşısında, kendi hatalarını ve zayıflıklarını yenme gücünü gösteremeyenler, çok açık ki siyasal namuslarına emperyalizmin tecavüzüne boyun eğme tavrını göstereceklerdir. Çokça sözü edilen "liberal karşı-devrim" denilen olay da zaten bundan başka bir şey değildir.

Günümüz gerçekliğini iki sistem, halklar ve sınıflar açısından çok çeşitli yönlerden ele alıp derinleştirmek mümkündür. Ancak burada amacımız böyle bir tahlile girişmek değildir. Sadece bazı noktaları belirtmekle yetiniyoruz.

> ***"Emperyalist güçler kendi tarihlerinde hiçbir zaman olmadığı kadar bir kader birliğini paylaşmakta ve yine hiçbir zaman olmadığı kadar kendi aralarındaki çıkar çelişkisi de derinleşmiş bulunmaktadır. Kendi aralarında kurdukları askeri, ekonomik ve siyasal birlikler bu çelişki ve kader birliğinin bütün derinliğiyle görüldüğü platformlardır. Alman emperyalizminin günümüzdeki durumu bu noktada oldukça ilginç bir örnektir. Emperyalist sistemin en zayıf halkalarından biri olan Türkiye ise bir başka örneği teşkil etmektedir."***

Olaya emperyalizm açısından bakıldığında görülecektir ki, emperyalist güçler kendi tarihlerinde hiçbir zaman olmadığı kadar bir kader birliğini paylaşmakta ve yine hiçbir zaman olmadığı kadar kendi aralarındaki çıkar çelişkisi de derinleşmiş bulunmaktadır. Kendi aralarında kurdukları askeri, ekonomik ve siyasal birlikler bu çelişki ve kader birliğinin bütün derinliğiyle görüldüğü platformlardır. Alman emperyalizminin günümüzdeki durumu bu noktada oldukça ilginç bir örnektir. Emperyalist sistemin en zayıf halkalarından biri olan Türkiye ise bir başka örneği teşkil etmektedir.

Savaş sonrası gelişim özellikleri nedeniyle Alman emperyalizmi, emperyalist sistemin bunalımını en ağır biçimde yaşayan güçtür. Ona göre, 2. Dünya Savaşı'nda yıkımının sorumlusu sosyalizmdir. Bunu sosyalizme ağır ödetme tarihi bir intikam duygusudur. Sosyalist ülkelere karşı saldırı hareketinde öncülüğü kimseye kaptırmamasının nedeni iki biçimde ifade edilebilir. Birincisi, kendi yıkımının nedeni olarak gördüğü bu ülkeleri şimdi kendisinin doyumsuz açlığına sofra haline getirmek. İkincisi, bu sofranın nimetlerini diğer emperyalist güçlerle olan rekabetinden de öne geçmenin temel aracı haline getirmektir. Yani bu alan üzerindeki çabalarında iki yönlü bir savaş yürütmektedir.

Alman emperyalizminin halklar karşısındaki durumu da budur. Alman emperyalizmi, ABD'nin önderliğinde geliştirilen yeni-sömürgeciliğin halkların bünyesinde yarattığı tahribat üzerinde yükseldi. Yeni-sömürgeciliğin 1970'lerde ulaştığı nokta, doğal olarak en ağır sonuçlarını Alman emperyalizmi üzerinde gösterdi. Ve bu 1980'lerde artık gizlenemez hale geldi. Özellikle bu tarihten itibaren Federal Almanya'daki yabancı işçilerin bir yük olarak görülmesi, gerçekte yeni-sömürgecilik altında zayıf düşürülmüş halklardan alabileceği fazla bir şeyin kalmamasından ötürüdür. Sorun yabancı işçiler meselesi değil, Alman emperyalizminin halklar karşısındaki durumudur. Doğu Avrupa ülkelerinde her türlü provokatif yöntemi kullanarak kendisine doğru bir göç dalgasını yaratması, buradan gelen göçmenleri hiç de bir yük olarak görmezken, sömürge ve yeni-sömürge ülkelerden gelmiş yabancı işçileri istenmez ilan edişi, birinden alabileceği çok şey olmasından, diğerinden alabileceği her şeyi zaten almış olmasından ötürüdür. Bu durum çok açık ki, bütün bir emperyalist sistem açısından böyledir. Kendi eseri olarak gördüğü ve sonuna kadar tasarrufunda bulunan bir yapıyı kazanma çabası söz konusu olamaz. Orada elbet gerçek ruhu olduğu gibi yansıyacaktır. Yani aşağılama ve nefret! Emperyalizmin halklara yönelik bu aşağılama ve nefreti, aynı zamanda korkusunu da ifade etmektedir. Çünkü bu ülkeler, emperyalizmle özgürlük mücadeleleri arasındaki gerçek savaş noktalarıdır. Hem aşağılaması ve hem de kendisine yönelik bir tehlike olarak görmesi bu nedenledir. Bu durum en yoğun biçimiyle Federal Almanya özgülünde ortaya çıkmaktadır. Artık öyle bir noktaya gelinmiştir ki, 2. Dünya Savaşı öncesinde oluşturulan nazi terör çetelerinin örnekleri ortaya çıkmakta, emperyalizmin halklara yönelik saldırganlığı minyatür biçimini bunlarda bulmaktadır. Emperyalizmin insanlık özünden boşalttığı lümpenler ve militarist örgütlerinin elemanları, yabancı düşmanı denilen eğilimin şimdilik sözcüsü görünümündedirler. Çünkü emperyalist burjuvazi, en çok bu kesimlerde kendisini yansıtabilmektedir. Gerçekte bu ayak takımında yansıyan emperyalist saldırganlığın ruhsal ifadesidir. Yoksa, emperyalist burjuvazi bu saldırganlığı en geliştirilmiş, açık ve sinsi politikalarla zaten yürütmektedir. Bunlara göre halklar hizmetkar olarak kalmalı ve hizmetkar olduklarını bilmelidirler. Federal Almanya'da üstün ırk teorisinin yeniden kokusunu salması, halkların kendilerine layık görülen bu hizmetkarlık kimliğini artık taşımak istememelerinden, Alman emperyalizminin ise bu durumda onlara kendisinin hizmetkarı olduklarını hatırlatmak gereğini duymasından kaynaklanmaktadır. Zayıf halkların kendi güçsüzlüklerini örgütlü mücadeleleriyle yenme çabasına girdikleri noktada ise, bu aşağılama açık bir devlet saldırısına dönüşmektedir. Kürdistan halkına ve PKK'ye yönelik açık devlet saldırısını bu noktada örnek vermek durumundayız. Tabii PKK'ye yönelik saldırının emperyalizmin özünden kaynaklanan bir yönü budur. Yoksa bu tek neden değildir.

Emperyalist sistemin sosyalist ülkelere ve ulusal kurtuluş hareketlerine yönelik stratejisi, Alman emperyalizminin günümüzdeki hedefleriyle tam bir uygunluk içerisindedir. Ama bunun gerisinde büyük bir çelişkinin yattığını da belirtmek gerekir. Alman emperyalist güçleri, 19. yüzyılda formülleşen dünya egemenliği hedeflerinden asla vazgeçmemişlerdir. Bunun yolu Doğu Avrupa'dan, Anadolu ve Mezopotamya üzerinden geçmektedir. Elbette Latin Amerika ve Afrika ülkelerindeki giderek daha da yoğunlaşan emperyalist egemenlik çabalarını gözardı etmeden, doğuya açılım politikasının günümüzde ayrı bir önem taşıdığını vurgulamak gerekiyor. Doğu Avrupa sadece Alman emperyalizminin egemenliğinden değil, emperyalist sistemden kopmuştur. Yaşadıkları sorunlara rağmen gerçek budur. Federal Almanya Doğu Avrupa üzerindeki karşı-devrimci faaliyetlerini, hem kendi adına ve hem de bütün bir emperyalist sistem adına yürütmektedir. Kendi özel amaçlarıyla emperyalist sistemin çıkarlarının böylesine bütünleşmesi, onu, gerçekten tam bir kabadayı olarak ortaya çıkarmaktadır. Alman emperyalist burjuvazisi, Almanya'nın bölünmüşlüğü olayını da kendi lehine kullanarak, hem Federal Almanya'da milliyetçi-şoven ve

anti-komünist eğilimleri körüklemekte, hem de Doğu Avrupa ülkelerinde sosyalizme karşı saldırısında özellikle bu halkadan hareket etmektedir. Bu barajı yıkması Doğu'ya açılan kapının anahtarının eline geçmesi demektir. Bu nedenle ki, müthiş bir kuşatma harekatı sürdürmektedir. Gerisinde bütün bir emperyalist sistemin ve Alman şovenizminin moral desteği ile bir kuşatma hareketine girişi yeni değildir. Bugün olan bu kuşatmanın daha üst bir boyuta ulaşmasıdır.

"Alman-Türk ilişkilerinin böylesi bir dönemde ve bu amaçlar etrafında yoğunluk kazanması beklenen bir durumdur. İkisi de sosyalizme ve halklara uç saldırı noktalarıdır. Alman emperyalizminin ve Türk sömürgeciliğinin özgül hedefleri vardır. Bunlar onları birbirine daha da yakınlaştıran etkenlerdir. Tarihi dostluk bağları denilen olay, işte budur."

- VI -

Olaya TC açısından bakıldığında onun durumunda da benzeri özellikler görülür. Ama bir farkla. TC, 1960'lardan sonra başaşağı giden bir devlettir. Türk burjuvazisinin ulaşabildiği en üst noktada, emperyalizmle işbirlikçilik içerisinde bölge jandarmalığı rolünü almış olmasıdır. Sosyalizme ve halklara düşmanlık temelinde emperyalizme bekçi köpekliği yaparak yaşamaya çalışan bu gücün, uşaklığını bile stratejik konumunu satışa çıkararak kabul ettirdiği dikkate alınırsa, emperyalizmin stratejik amaçları için yapmayacağı hiçbir şeyin olmadığı da anlaşılır. Nitekim TC sınırları NATO ve ABD'nin bir saldırı üssü durumundadır. Bu şu anlama gelir ki, TC, emperyalizmin sosyalist ülkelerin ve bölge halklarının bağrına saplayacağı ilk kamadır.

Kürt halkının ve Türkiye işçi sınıfının inkarı üzerinde kurulmuş olan TC, sosyalizme, işçi sınıfı hareketine ve ulusal kurtuluş mücadelelerine efendilerinden daha tahammülsüz ve sınırsız bir düşmanlık içindedir. Yani, emperyalizmin sosyalizme, işçi sınıfına ve ulusal kurtuluş mücadelelerine saldırısı, onlardan daha çok TC'nin var olma koşuludur. Böylesi bir durumda saldırganlığın en uç noktada sergileyeceği çok açıktır. Kendi saldırganlığı emperyalizmin genel çıkarlarına da hizmet ettiğinden kendisini sınırlamasının bir gereği de yoktur. Bunlar öylesine bütünleşmiş çıkarlardır ki, 1950'lerden başlayarak bizzat ABD'nin Türkiye'de asla küllenmemiş olan Turancılığı yeniden alevlendirmeye ve örgütlendirmeye çalıştığı görülmektedir. Türkiye'de Özel Harp Dairesi'nin kuruluşu, pantürkist eğilimlere cesaret verilerek örgütlendirilmesi, bunların giderek MHP komandoları adıyla bütün devrimci ve demokratik hareketlerin üzerine saldırtılması, SSCB ve Bulgaristan'da Türkçülük adı altında sosyalizmin içinde emperyalizmin akıncı boylarının yaratılmaya çalışılması iç içe olan gelişmelerdir. Türk burjuvazisi, belki ancak rüyasında görmeye cesaret edebildiği Turan bayrağının bizzat emperyalistler tarafından eline verildiğini gördüğünde, çok açık ki artık cüret etmeyeceği hiçbir şey yoktur.

Fakat 1970'lerde hem TC, hem de emperyalistler açısından beklenmedik bir olayın ortaya çıkışı vardır. Bu, PKK'nin doğuşu ve bu temelde Kürdistan bağımsızlık mücadelesinin gelişmesidir. O tarihe kadar Kürdistan sorunu artık ölü bir sorun olarak görülüyordu. Kürdistan sorununun bir bağımsızlık mücadelesi biçiminde tarihe girişi, sadece TC açısından değil, bütün bir emperyalist sistem açısından hayati bir tehlikeyi ortaya çıkarıyordu. Bölgenin suni dengelerini altüst edecek bir tehlike olan bu gelişme, emperyalizmin bütün stratejik hesaplarını boşa çıkarıyordu. Nasıl ki, Türk sömürgeciliği kendisini yaşatmak için Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine saldırmak zorunda ise emperyalizm açısından da durum böyleydi.

1970'lerde TC yeni-sömürgeciliğin batağında fazla bir yaşam emaresi göstermeyen bir devlettir. En zayıf olduğu bir dönemde Kürdistan gerçeği ile karşı karşıya geliş asla kaldıramayacağı bir olaydı. Ve böyle de oldu zaten.

PKK'ye karşı savaşı Özel Harp Dairesi'nin yürüttüğü bilinmektedir. 1970'ler boyunca, bu dairenin yöneteminde, faşist komandolar, devletin polis ve askeri güçleri, sağ ve sol yafta altında basın bir bütün olarak harekete geçirildi ve çok yönlü saldırılarla PKK daha doğuş anında yok edilmeye çalışıldı. Bu süreçte emperyalizmin TC'yi sadece Özel Harp Dairesi ile değil, teknik olarak da yeniden donatmaya çalıştığı görülmüştür. Özel polis timlerinin eğitimi, donatımı vs. 1970'lerde büyük bir hızlanış göstermiştir. Emperyalizmin TC'yi donatma eyleminde Alman emperyalizminin önde bir yer tuttuğu görülmektedir. Polisin eğitimi ve donatımı özellikle Almanya tarafından yapılmıştır. Zırhlı araçlardan jopa kadar çeşitli araçlar hibe olarak gönderilmiş, Alman Emniyet Teşkilatı ile Türk Emniyet Teşkilatı arasındaki ilişkiler 1970'lerde her düzeyde yoğunluk kazanmıştır.

NATO Genel Komutan yardımcısı olan Alman General Gerhard Schmuck bir açıklamasında, "1979 ilkbaharında Bahama Adaları'nda Başkan (Helmut Schmidt-SPD) ile görüşen Başkan Carter, kendisinden 'Türkiye'ye yardım' konusunda önder rolü Almanya'nın almasını istemişti" demektedir. 1979, PKK hareketinin gelişmesinin önlenemediği, PKK'ye karşı saldırıda faşist komandolar ve feodal ağaların silahlı çetelerinin sonuç alamayacağının anlaşıldığı, ordunun giderek öne geçtiği, 1980 askeri-faşist darbesinin ayak seslerinin duyulmaya başlandığı bir tarihtir. Federal Almanya tam da böylesi bir dönemde, NATO içerisinde Türkiye masasının şefliğine getirilmiştir. NATO içerisindeki bu görevlendirme bir tesadüf olmayıp, tersine özenle yapılmış bir seçimdir.

TC'nin kendisini yaşatma sorunu, Alman emperyalizminin Doğu politikası ve genelde emperyalist sistemin çıkarları bu noktada çok sıkı bir birlikte çakışmıştır. Geçmişte Alman emperyalizmi Doğu politikasını gerçekleştirmede Türk egemenlerini diğer emperyalist güçlere rağmen yanına almaya çalışırdı. Bu kez bu ikili birliğin NATO nikahıyla onaylanışı vardır. Her iki devlet açısından da, bir bütün olarak emperyalist sistem açısından da bu seferki son şans. Alman emperyalizmi, sürekli bunalım içinde yaşayan emperyalist sistemin yeni sömürü alanlarına en çok ihtiyaç duyan bir gücü olarak; TC, emperyalizmin sosyalizme ve ulusal kurtuluş hareketlerine bu genel ve azgın saldırısı içerisinde hem Kürdistan'da kendisini bekleyen yıkımı aşmak, hem de bu saldırıdan kendi lehine daha geniş sonuçlar elde etmek için en önde ve en kabadayıca ileri atılacaklardır. NATO'nun Alman emperyalizmiyle Türk faşist sömürgecilerinin birliklğini bizzat önerip onaylaması bu gerçekten kaynaklanmaktadır. Tabii ki, böyle bir gerçeklik içerisinde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi emperyalizmin ortak saldırı hedefidir. Ama Alman emperyalizmi açısından bu saldırganlık bir kat daha fazlasıyla artmak durumundadır.

1980 askeri-faşist darbesi ardından, Alman-Türk ilişkilerinin karakteri daha belirgin bir hale gelmiştir. Sosyalizme ve ulusal kurtuluş hareketlerine düşmanlıkta, her ikisi de kendi durumlarından ötürü öncülüğe oynayan güçlerdir. Ama ikisi aynı durumda değildir. Federal Almanya sahip olduğu ekonomik gücü ile daha çok yönlü ve daha uzun vadeli politikaları uygulama yeteneğine sahipken, TC olsa olsa ancak askeri yöntemlere sarılmak, uluslararası alanda basit provokatörlük rolü oynamak ve en çiğ kabadayılık gösterilerine yetenek gösterebilecek durumdadır. Üstelik TC'nin uluslararası provokatörlük rolünü oynayabilmesi için bile emperyalizm tarafından her yönüyle ayakta tutulmaya çalışılması gerekmektedir. Askeri, ekonomik, siyasal, ideolojik vs. her alanda bu desteği doğrudan görmeksizin kendini yaşatma yeteneği bile kalmamıştır.

12 Eylül 1980 ardından, bu gerçek bütün çıplaklığıyla görülür. Türk ve Kürt halklarının başına terörist bir diktatörlük olarak oturtulan 12 Eylül cuntasının programı bütün bu güçler eliyle düzenlenmiştir. Kürdistan'da PKK'nin imhası ile ulusal kurtuluş mücadelesinin tümden ezilmesi, Türkiye işçi sınıfı ve devrimci hareketinin tasfiyesi bu programın ilk maddeleridir. Bununla birlikte bölge halklarına yönelik tehditle iç içe İslam dünyasının liderliğine soyunma, İran'a karşı komplolar hazırlama, SSCB ve Bulgaristan'da kışkırtıcı-provokatif faaliyetleri örgütleme görevleri vardır. 12 Eylül'le birlikte, İslamcılık ve Turancılık akımlarının bir devlet politikası düzeyinde ve resmen geliştirildiği görülmektedir. ABD'nin Sovyetler etrafında "yeşil kuşak" oluşturma hedefinin Türkiye üzerinden uygulamaya geçirilişi gözler önünde olmuştur. Aynı oyun Bulgaristan üzerinde de oynanmıştır. Her ülkede TC'nin çıklarının bulunduğu varsayılmış ve bu temelde TC, devletlerin egemenlik hakkını kabaca çiğnemeye başlamıştır. Kırım ve Kafkasya'dan başlayarak SSCB'nin Orta Asya cumhuriyetleri üzerinde TC'nin hak iddiası, ABD sözcülüğünde dile getirilmiştir. Türk-Amerikan Devletleri Asamblesi'nin Was-hington'da yapılan son toplantısı sırasında düzenlenen "Kafkasya'nın Dünü, Bugünü ve Yarını" konulu panelde Paul Henze'in konuşmaları, TC üzerinden yapılmak istenenin ne olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. 10 Mayıs 1989 tarihli Hürriyet gazetesinde yer alan habere göre, Henze; Kafkaslar ve SSCB'nin bütünündeki Müslüman ve Türk azınlıklarla ilgili gelişmelerin, Türkiye'nin çıkarlarını doğrudan ilgilendirdiğini belirterek şunları söylemiş: *"Türkiye, Batı ittifakının bir parçası olduğu ve AT'ye tam üye olmayı umduğu için, bu gelişmeleri çok dikkatli bir şekilde izleyecektir. Türkiye, uzun bir süre Kafkasya'daki gelişmelerin uzağında kalmıştır. Ancak, çok sayıda Türk, Kafkaslara köken olarak bağlıdır. Bu durum, bu kişilerde Kafkaslara dönük olarak doğal bir ilgi yaratmaktadır. Öte yandan, insanların, sınırlarının hemen yanıbaşında olan bitenlere ilgi duymaları, özellikle bu gelişmeler Türkiye'ye dönük talepleri de kapsıyorsa çok doğaldır."* Aynı haber içerisinde, Ankara Üniversitesi öğretim üyelerinden ve "Yeni Forum" dergisi Editörü Profesör Aydın Yalçın'ın, bir gün önce düzenlenen "Türkiye'nin ABD ve AET ile İlişkilerinin Geleceği"ni konu alan panelde yaptığı konuşmadan da bir aktarma yapılmaktadır. Buna göre Yalçın şöyle konuşuyor: *"Önümüzdeki 20-25 yıl içinde, yeni güç merkezleri ortaya çıkacaktır. Türkiye'deki modelin başarısı, yalnızca Ortadoğu ve İslam dünyası açısından değil, Sovyetler Birliği'ne dönük etkiler de taşıyacaktır. Türkiye yalnızca AET ve Ortadoğu'nun değil, aynı zamanda çok daha büyük bir Türk dünyasının da parçasıdır. Bu, Sovyetler'deki milletler önümüzdeki yüzyılın en önemli konularından biri olacak."*

"Geçmişte Alman emperyalizmi Doğu politikasını gerçekleştirmede Türk egemenlerini diğer emperyalist güçlere rağmen yanına almaya çalışırdı. Bu kez bu ikili birliğin NATO nikahıyla onaylanışı vardır. Her iki devlet açısından da, bir bütün olarak emperyalist sistem açısından da bu seferki son şans."

Burada hemen Türk Başbakanı Özal'ın 26 Ocak 1989 tarihli Tercüman gazetesinde yayınlanan bir demecini hatırlatmak gerekiyor. Özal; *"Alman Başbakanı Kohl, iki sene önce bana içinde bulunduğumuz 20. yüzyılın sonlarında, 2000'li yılların başlarında Osmanlı İmparatorluğu gibi güçlü bir Türkiye olacağımıza inandığını belirtti. Hatta, 21. yüzyılın başında bugünkü Türkiye yoktur, Osmanlı İmparatorluğu vardır, şeklinde ifade kullandı"* diyor. Türkiye'nin Osmanlı İmparatorluğu haline gelmesi ne demektir?

Bu sözlerin hepsi tek bir gerçeği ortaya koyuyor: Nükleer silahlar dönemine denk düşen yeni savaş taktikleriyle tüm ilerici dünyaya karşı açılan savaşın ileri saldırı noktalarından birisi TC'dir. 12 Eylül de zaten içe ve dışa yönelik olarak böyle bir saldırı gücünün daha da örgütlü hale getirilmesi olayıdır. Ama bu kez koşullar, 1. ve 2. dünya savaşları öncesinden farklıdır. 1. Dünya Savaşı'nda Nazi Almanyası, SSCB'yi güneyden kuşatma ve yine güneyden gelebilecek desteği kesme doğrultusunda TC'yi sonuna kadar kullanabildi. 2. Dünya Savaşı öncesinde Hitler TC'ye gönderdiği mesajında TC'nin egemenlik alanını nasıl genişletebileceğinin yolunu gösteriyordu. 1. Dünya Savaşı öncesinde II. Wilhelm, Enver Paşa komutasındaki Osmanlı ordularını Turan Yolu'nu fethetmeye göndermişti. FAC Başbakanı Kohl ise, eğer bu söz Özal'ın bir palavrası değilse, Osmanlı İmparatorluğu sınırlarını Türk burjuvazisinin meşru egemenlik alanı olarak gördüğünü ve bu alanları yeniden ele geçirmesini umut ettiklerini söylüyor. Paul Henze'in anlattığı şeyler ile Kohl'un ağzından çıktığı iddia edilen bu sözler tam bir uyum gösteriyor. Tekrarlıyoruz, ama bu kez koşullar çok farklı. Meşru olmayan TC sınırlarının üçte birini kaplayan ve hem Doğu'ya, hem de Arap ülkelerine açılan coğrafi bir kapı olan Kürdistan, bugün, Türk sömürgeciliğine karşı direniş halindedir. PKK önderliğinde geliştirilen ulusal bağımsızlık mücadelesi TC'yi yıkım noktasına getirmiştir. Oysa bu kapı, sadece TC için değil, bütün emperyalist güçler için hayati önemdeki bir kapıdır. Emperyalizmin tasarrufundan kurtarılmış bir Kürdistan, emperyalizmin bunalımını aşmak ve kendini biraz daha uzun ömürlü kılabilmek için geliştirdiği son saldırı stratejisini tümüyle işlemez kılmaktadır. Kürdistan'ın önemi kesinlikle kendisiyle sınırlı değildir. Yani burada, sadece bir halkın kurtuluş mücadelesi karşısında bir tavır alınması değil, bunu çok aşan bir gerçeklik vardır. Emperyalizmin topyekün saldırısı ve TC'yi sonuna kadar yaşatma çabasının böylesine çok nedenleri vardır. Pek tabii ki, PKK önderliğindeki Kürdistan halkı da, bu durumda, sadece kendisi için değil, bölge halklarının özgürlüğü ve sosyalizm için de direnmektedir.

Günümüzde artık deşifre olmuş olan hesaplar, yıllar öncesinin planlarıdır. 12 Eylül faşist diktatörlüğünün işbaşına getirilişi, yapılan yoğun ekonomik ve askeri yardımlar, sola yönelik Avrupa üzerinden geliştirilen tasfiyecilik vb. tümü tek bir amaca yönelik uygulamalardır.

"Emperyalizmin TC'yi donatma eyleminde Alman emperyalizminin önde bir yer tuttuğu görülmektedir. Polisin eğitimi ve donatımı özellikle Almanya tarafından yapılmıştır. Zırhlı araçlardan jopa kadar çeşitli araçlar hibe olarak gönderilmiş, Alman Emniyet Teşkilatı ile Türk Emniyet Teşkilatı arasındaki ilişkiler 1970'lerde her düzeyde yoğunluk kazanmıştır."

Belirtilen özellikleri nedeniyle, Alman-Türk ilişkilerinin böylesi bir dönemde ve bu amaçlar etrafında yoğunluk kazanması beklenen bir durumdur. İkisi de sosyalizme ve halklara uç saldırı noktalarıdır. Alman emperyalizminin ve Türk sömürgeciliğinin özgül hedefleri vardır. Bunlar onları birbirine daha da yakınlaştıran etkenlerdir. Tarihi dostluk bağları denilen olay, işte budur.

SÜRECEK

Sızma... Suikast... Kuşatma... Pusu... Mayınlama... Bombalama ve her yerde

ARGK'DEN TC ORDUSUNA DARBE!

■ 12 Mayıs 1994 tarihinde düşman güçleriyle gerillalar arasında Nurhak'ta çıkan çatışmada 10 asker öldürüldü, 16 asker de yaralandı.

■ 17 Mayıs'ta Nurhak'ın Ziyaret Tepesi'nde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 gerilla şehit düştü, 5 gerilla da yaralandı. Şehit düşen gerillaların isimleri şöyledir: **Hogır, Xemgin, Fikret**.

■ Engizekler'deki Hacim köyüne düzenlenen gerilla baskınında koruculara ağır darbe vuruldu.

■ 16 Mayıs'ta düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü.

■ 3 Mayıs'ta Maraş'ın Ormandere köyünde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı. Gerillalar 3 adet kalaşnikof ve çok sayıda askeri malzemeye el koydular.

■ 6 Mayıs'ta Maraş'ta düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada **Aydın** ve **Mahir** adlı gerillalar şehit düştü.

25 Mayıs 1994

■ Batman'da kontralara ait bir konfeksiyon dükkanı bombalandı; 2 kontra yaralandı.

■ Batman'da **Medeni** adlı yurtsever, kontralarca vuruldu.

■ Ağrı Dağı'nın Kırekoz mıntıkasında çıkan çatışmada 2 özel tim elemanı, 3 asker öldürüldü, 2'si de yaralandı.

■ Siirt merkezde karakol ve tim lojmanlarına düzenlenen saldırıda 4 milis şehit düştü, 5 tim de öldürüldü.

■ Batman'da 1 kontra cezalandırıldı.

■ Batman'da 2 ajan cezalandırıldı.

■ Derik'in Mentesi mıntıkasında çıkan çatışmada 3 asker öldürüldü, 1 asker de yaralandı.

■ Erzurum'un Hınıs ilçesi Meydan mezrası ve Derik köyü düşman güçlerince yakıldı.

■ Batman il jandarma komutanlığına düzenlenen saldırıda 3 asker öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı.

■ Kozluk'ta düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü.

■ Düşmanın yerleştirdiği mayına basan 1 gerilla şehit düştü.

■ Kulp'un Kelê mıntıkasında gerilla pususu: 2 asker öldürüldü.

■ Kulp'un Xanê köyünde çıkan çatışmada çok sayıda korucu öldürüldü, 1 gerilla da yaralandı.

■ Mazgirt-Velyan karakol tepesine düzenlenen saldırıda 2 asker öldürüldü.

■ Yedisu-Tercan karayolu gerillalarca kesilerek, kimlik kontrolü ve propaganda yapıldı. Eylemde 5 milyon TL de yardım toplandı.

■ Bingöl-Yedisu ilçesi FEM karakolunun telefon ve elektrik direkleri imha edildi.

■ Hozat'ta karayollarına ait 1 bakımevi gerillalar tarafından yakıldı.

■ Uludere'nin Mergêh köyüne yapılan baskında 1 gerilla mayına basarak yaralandı.

■ Şırnak'ta çıkan çatışmada 2 özel tim elemanı öldürüldü.

■ Gabar'ın Hıra Reş köyündeki düşman güçlerine yönelik gerilla saldırısında düşmana çok sayıda kayıp verdirildi.

■ Düşman güçleri Eruh'ta 1 köyü yaktılar.

■ Baykan'ın Ardıllı köyüne gerilla baskınında 11 korucu öldürüldü, 4 korucu da yaralandı, 1 cemse de imha edildi.

■ Nusaybin'de düşman 2 bin dönüm araziyi yaktı.

■ Viranşehir'de özel bir aracın, özel timlere ait bir aracı köprüden devirmesi sonucu 4 özel tim elemanı öldü, 8 özel tim elemanı da yaralandı.

26 Mayıs 1994

■ Batman'da petrol boru hattı gerillalar tarafından imha edildi.

■ Silopi ovasında Germik köyünün ekinleri kontralarca ateşe verildi.

■ Gabar-TRT mıntıkasında çıkan çatışmada çok sayıda düşman askeri öldürüldü.

■ Gabar'ın Dêrşev mıntıkasında çıkan çatışmada 5 asker öldürüldü.

■ Eruh-Şırnak yoluna düşman tarafından yerleştirilen mayına çarpan köy minibüsünde 3 köylü öldü, 1 köylü de yaralandı.

■ Bestler'in Girê Sevo'da düşman güçlerine yönelik düzenlenen sızma hareketinde düşman çok sayıda kayıp verdi, yerleştirilen mayına basan 1 asker de öldü.

■ Gabar'ın Kereşa köyü muhtarı düşman güçlerince katledildi.

■ Bılıka köyü düşman uçaklarınca bombalandı.

■ Kato Dağı'nda düşman güçlerinin düzenlediği operasyon sonucunda 1 helikopter gerillalarca düşürüldü, 5 gerilla şehit düştü, 5 gerilla da yaralandı. Düşman güçleri Harê ve Kıtot köylerini yağmalayarak yaktılar.

■ Dersim'de 2 düşman aracının pusuya düşürülmesi sonucu 1'i yüzbaşı 4 asker öldürüldü.

■ Gabar'da çıkan çatışmada 5 asker öldürüldü, 1'i astsubay 3 asker de yaralandı.

■ Hozat'ın Kasıman karakolunun elektrik ve telefon direkleri imha edildi, 1 asker öldürüldü.

■ Varto'da Alagürk köyünde çıkan çatışmada 1 korucu yaralandı.

27 Mayıs 1994

■ Hezil Çayı mıntıkasında çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü, 1 gerilla da yaralandı.

■ Çukurca'nın Xavuştan alanında mayına basan 1 asker yaralandı.

■ Herekol ve Piro dağları arasında Dola Sa mıntıkasında düşman mevzisine yönelik saldırıda düşman çok sayıda ölü ve yaralı verdi.

■ Erzurum'da çıkan çatışmada 1 gerilla yaralandı.

■ Dersim'in Dinar Köprüsü'ndeki gerilla pususunda 2 düşman cemsesi imha edildi.

■ Adana'nın Saimbeyli ilçesinde çıkan çatışmada 2 asker öldürüldü, 3 asker de yaralandı.

■ Şırnak Kömür Ocakları'na gerilla güçlerince suikast düzenlendi. Behmur taburuna da taciz ateşi açıldı.

■ Hezil Çayı'nda çıkan çatışmada 2 gerilla şehit düştü.

■ İdil'de 1 ajan cezalandırıldı. Aynı yerde atılan pusuda özel time ait araç imha edildi.

■ Bestler'de düşmanın konumlandığı Gire Sevo ve Gire Xane tepelerine düzenlenen saldırıda düşmana ağır kayıplar verdirildi. Tepeleri ele geçiren gerilla güçlerinden 5 gerilla yaralandı.

■ Şırnak Akxis ve Gundike Remo köyleri düşman uçaklarınca bombalandı.

■ Ağrı'nın Goma Reşo köyünde çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü, 1 korucu öldürüldü.

■ Çukurca'nın Erci karakolu civarında gerillaların döşediği mayının patlaması sonucu çok sayıda asker öldürüldü.

28 Mayıs 1994

■ Ağrı'nın Çıre Kor mıntıkasında çıkan çatışmada 12 asker öldürüldü, 2 gerilla da yaralandı.

■ Solhan'a bağlı Çeşmi köyünde çıkan çatışmada 3 korucu öldürüldü. 1 adet kalaşnikof, 1 adet yelek, 3 adet şarjör, 120 adet kalaşnikof mermisi ele geçirildi.

■ Çemişgezek'e bağlı Mızak köyüne düzenlenen baskında 4 korucu gözaltına alındı.

■ Viranşehir'de çıkan çatışmada 1 özel ordu mensubu öldürüldü, 8'i de yaralandı.

■ Kozluk'un Daraguze mevkiinde çıkan çatışmada 2 korucu, 2 asker öldürüldü.

■ Adaklı'da Ahmet ve Ömer Telli adlı 2 ajan gerillalarca cezalandırıldı.

■ Şemdinli'de elektrik trafosu imha edildi.

■ Şemdinli'nin Gelişim karakolu su deposunu onarmaya giden 1 belediye aracı ateşe verildi.

■ Muş'un Hasköy karayolunu kesen gerillalar 1 ajana ait minibüsü yaktılar.

■ Haftanin alanındaki operasyonda düşman çok sayıda kayıp verdi.

■ Piran'da düşman güçlerine yönelik düzenlenen sızma hareketinde düşman kayıp verdi.

■ Erzincan'da Et-Balık Kurumu'na ait ve 3 araç gerillalarca yakıldı ve 2 tabancaya el konuldu.

■ Erzincan'ın ova köyleri, 1 köy hariç, tamamen koruculuğu bıraktı.

■ Erzincan'ın İliç ilçesindeki gerilla pususunda 2 asker öldürüldü, 1'i yaralandı. Pusuda 1 adet portatif G-3, 4 adet G-3 şarjörü, 1 adet su matarası gerillaların eline geçti.

■ Midyat yakınlarında bulunan 1 su deposu ve pompalama motoru imha edildi.

■ Ömeryan'ın Aluca yakınlarında operasyona çıkan düşman güçlerine darbe vuruldu.

■ Haftanin alanında süren operasyonda 4 düşman askerinin ayakları mayın patlaması sonucu koptu.

29 Mayıs 1994

■ Batman-Diyarbakır yolunda 1 düşman cemsesi imha edildi.

■ Şemdinli-Helena karakolu arasındaki köprü gerillalarca havaya uçuruldu. Yol denetimi yapıldı ve halktan bağış toplandı.

■ Lice'de 2 düşman askeri suikastle öldürüldü.

■ Diyarbakır-Silvan arasındaki gerilla pususunda 1 özel ordu mensubu öldürüldü, 2'si de yaralandı.

■ Hakkari'ye bağlı Kontranos karakoluna gerilla baskınında cephanelik imha edildi, 4 asker öldürüldü, 1 astsubay da yaralandı.

■ Lice'nin Vıştıl köyü yoluna gerilla mayınında 1 traktör tahrip oldu, şoförü öldü.

■ Silvan'ın Sedexne köyüne gerilla baskınında koruculara ait 50 büyükbaş hayvan kamulaştırıldı.

■ Diyarbakır'da polis otosunun bombalanması sonucu 2 polis yaralandı.

■ Gabar'da başlatılan operasyonda Karne, Zıvıngok ve Mısteka köyleri yakınlarında düşman güçleri gerillalarca darbelendi.

■ Gürpınar'ın Çarçel köyüne gerilla baskınında 15 asker öldürüldü, 1 gerilla hafif yaralandı. Eylemde 5 G-3 silahına, 2 G-3 roketine, 1 el telsizine, 2 el bombasına, 600 uçaksavar mermisine, 16 G-3 şarjörüne, 100 G-3 mermisine, 2 parkeye, 2 çadıra gerillalarca el konuldu.

■ Baykan'da İpekyolu'ndaki gerilla pususunda 2 panzer imha edildi.

■ Çemişgezek'in Gedikler nahiyesine bağlı Deşt mezrasına gerilla baskınında koruculara ait 1 kalaşnikofa, 4 kalaşnikof şarjörüne, 150 mermiye, 3 av tüfeğine el konuldu.

■ Savur'da Kafkare köyü yoluna döşenen mayına korucular çarparak kayıp verdiler.

30 Mayıs 1994

■ Lice'deki gerillanın döşediği mayına basan 3 korucu yaralandı.

■ Lice'de gerilla suikastinde 1 asker öldürüldü.

■ Haruna'nın Dılopke köyünde korucu olmak isteyen 3 kişi gerillalarca tutuklandı.

■ Kerboran'ın Kerbest yolunda mayına basan 4 korucu öldü.

■ Kerboran merkezde elektrik trafosu imha edildi.

■ Kurtalan'ın Kernek köyünde çıkan çatışmada 3 gerilla şehit düştü.

■ Kaşuri'nin Aros mevkiinde mayına basan 1 astsubay yaralandı.

■ Kato Dağı'nda 1 helikopter gerillalar tarafından düşürüldü.

■ Uludere'de Roboski karakoluna gerilla baskınında 6 korucu, 2 asker öldürüldü, 2 gerilla da yaralandı. Baskında 1 kalaşnikof şarjörü, 2 sandık MG-3 mermisi, 8 adet askeri çanta, 100 BKC mermisi, 3 uyku tulumu, 1 askeri parke, 1 telsiz aküsü ele geçirildi.

■ Uludere'nin Merge köyünde 3 Güney Kürdistanlı işbirlikçi gözaltına alındı.

■ Şemdinli'nin Şate köyü korucularına gerilla güçlerince havan atışı yapıldı.

■ Gabar'ın Çırav alanında düşman güçlerine ağır darbeler vurularak 1 asker yaralandı. Eylemde 3 çanta, 1 çadır, 3 G-3 şarjörü, 1 BKC şeridi, 40 BKC mermisi, 400 G-3 mermisi, 3 MG-3 şeridi, 1 ışıldak, 70 M-16 mermisi, 1 kol saati gerillaların eline geçti.

31 Mayıs 1994

■ Pülümür'de 1 panzer ve 2 otobüs imha edildi.

■ Beşiri'de 1 petrol deposu yakıldı.

■ Gerillalar Bingöl-Elazığ karayolunu kestiler.

■ Bingöl-Karlıova'da 7 düşman cemsesi imha edildi.

■ Bestler'de Gire Gunde'ye yönelik gerilla suikasti sonucu 1 düşman askeri öldü, 3'ü yaralandı.

■ Çatak'ta düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada çok sayıda düşman askeri öldürüldü.

■ Lice-Genç arasında bulunan Zi-

yaret tepesindeki gerilla pususunda 4 asker öldürüldü.

■ Dersim'de Munzur Dağı'nı bombalayan düşman güçlerine gerillalar tarafından ağır darbeler vuruldu. Geri çekilme esnasında çıkan çatışmada 1 gerilla yaralandı.

■ Mutki'ye bağlı Tat karakolunun trafosu imha edildi.

■ Siirt merkezde halk ve çeteler arasında çıkan çatışmada 1 polis ve 1 çete yaralandı.

■ Sason-Batman karayolu gerillalarca kesildi. Kimlik kontrolü sonucu 3 korucu ve 1 öğretmen cezalandırıldı, koruculara ait 1 taksi ve 110 torba un imha edildi. Eylem yerine yakın 1 ilkokul da yakıldı.

■ Genç'te düşman karakolu, lojmanları ve kamu kuruluşlarına gerillalar tarafından düzenlenen saldırıda düşmana ağır kayıplar verdirildi.

■ Çukurca Şeve köyünde gerilla mayınında 1 asker yaralandı.

■ Karlıova-Çat karayoluna gerilla pususunda 1 düşman panzeri imha edildi, 1 gerilla da yaralandı.

■ Dersim-Erzincan telefon hatları gerillalarca kesildi.

1 Haziran 1994

■ Baykan-Kozluk arasında çıkan çatışmada 8 gerilla şehit düştü, çok sayıda düşman askeri öldürüldü.

■ Genç-Akdağ'da gerilla pusu kurdu: 3 asker öldürüldü, 3 asker de yaralandı.

■ Arıcak'ın Weysîn köyünde 1 korucu evi yakıldı.

■ Diyarbakır merkezde düşman askerlerinin konumlandığı yere yapılan bombalı saldırıda 4 asker yaralandı.

■ Hazro'nun Sine köyü yolu kesilerek 4 korucu yakını gözaltına alındı. Müdahale eden düşman güçlerinin 3 cemsesi ise tahrip edildi.

■ Bingöl merkeze bağlı Armeli köyüne gerilla saldırısında 3 korucu öldürüldü, 3 korucu da yaralandı.

■ Roboski karakoluna gerilla saldırısında 15 asker ve 4 korucu öldürüldü.

■ Hazro'nun Xendof köyünde 5 ev düşman tarafından yakıldı.

■ Arıcak'ta konumlanan düşman birliğine sızan bir gerilla grubu düşmanın nöbetçilerini öldürdü.

■ Dersim merkeze bağlı Zaxge karakol tepesine gerilla saldırısında 2 asker öldürüldü.

■ Mardin'de çıkan çatışmada 2 özel ordu mensubu öldürüldü.

■ Hizan'ın Agor köyüne gerilla baskını 4 korucu öldürüldü, 2 gerilla da yaralandı, 100 koyuna da el konuldu.

■ Erzincan-Tercan'a bağlı Gex köyünde gerilla pususu: Çok sayıda düşman askeri öldürüldü.

■ Bingöl'ün Yayladere ilçesine bağlı Balbaran köyünde 1 ajan cezalandırıldı.

■ Kemah'ta 1 korucu öldürüldü, 1 korucu da yaralandı.

■ Dersim'de 3 asker öldürüldü.

■ Çukurca'da 1 panzer imha edildi.

2 Haziran 1994

■ Uludere Kela Sipi karakol mevzilerine yönelik saldırıda 2 gerilla yaralandı.

■ Şırnak Maden karakoluna düzenlenen gerilla baskınında çok sayıda düşman askeri öldürüldü, 1 mayın temizleme aracı imha edildi, 1 helikopter de düşürüldü.

■ Gabar-TRT karakolu askerlerine gerillalarca pusu atıldı.

■ Çırav'da düşmana atılan pusuda ele geçen malzemeler şunlardır: 3 G-3 roketi, 3 BKC roketi, 1 çanta, 150 milyon TL, 150 G-3 mermisi, 3 parke.

■ Gercüş'e bağlı Begırman karakoluna gerilla saldırısı: 3 asker öldürüldü.

■ Gercüş'te 2 korucu köyünün elektrik direkleri imha edildi.

■ Gabar'da mayına basan 1 gerilla yaralandı.

■ Düşman uçakları Cudi'de Gundike Remo'yu bombaladılar.

■ Cizre-Şırnak yolunda gerillaların yerleştirdiği mayına çarpan 1 araç imha oldu. 1 uzman çavuş ve 1 tim elemanı öldü.

■ Bestler'de Gire Seve'ye yönelik gerilla baskınında çok sayıda düşman askeri ölürken, 4 gerilla da yaralandı.

■ Şemdinli'de Hilme Köprüsü tahrip edildi, gerillaların döşediği mayına çarpan düşman kayıp verdi.

■ Oramar'da çıkan çatışmada 100'e yakın düşman askeri öldürüldü. 3 korucu vuruldu, 1 gerilla yaralandı, 8 korucu gözaltına alındı. Gerillalar 10 G-3 silahına, 1 cihaza el koydular.

■ Kulp'ta çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü.

■ Nazımiye'ye bağlı Çamlıbel'de düşmanla işbirliği yapan 1 kişi gerillalarca cezalandırıldı.

■ Bingöl'ün Armeli köyünde çıkan çatışmada 1 asker öldürüldü.

3 Haziran 1994

■ Gerdi'de 40 korucu gerillalar tarafından gözaltına alındı.

■ Gabar'da çatışmada 30 asker öldürüldü, 2 gerilla şehit düştü, 2 gerilla da yaralandı. Eylemde ele geçen malzemeler şunlardır: 1 adet lav silahı, 4 adet dürbün, 1 adet G-3 silahı, 1 adet bombaatar, 12 adet roket, 1000 adet G-3 mermisi, 10 adet G-3 şarjörü, 1 adet telsiz, 1 adet dinleme cihazı, 4 adet karnas şarjörü, 100 adet M-16 mermisi, 10 adet el bombası, 20 adet ışıldak, 1 adet MG-3 namlusu ve 1 adet M-28 yedek namlusu.

■ Gabar'ın Zıvıngok köyünde 1 kontra cezalandırıldı.

■ Silopi'de 9 yurtsever düşman güçleri tarafından kaçırıldı.

■ Sason'da çıkan çatışmada 1 asker öldürüldü, 5 asker yaralandı.

■ Çırav'da Reşine korucu köyünün çevresine gerillalarca döşenen mayına çarpan 3 korucu ağır yaralandı.

■ Xelilan Kato'sunda gerilla pususu: Düşman güçleri ağır kayıplar verdiler.

■ Şemdinli'nin Zerzan mıntıkasındaki Helena taburuna gerilla güçleri suikast ve taciz eylemi düzenlediler.

■ Şemdinli'nin Bave köyü yakınlarında gerilla baskınında 20 asker öldürüldü. 3 G-3 silahı, 1 telsiz, 1 dürbün, 4 sırt çantası, 1 bombaatar silahı, 12 bombaatar mermisi ve raxtı, 2 fotoğraf makinası, 6 el bombası, 4 telsiz aküsü, 3 palaska, 1 su matarası, 3 parke, 3 yelek, 1 yağmurluk, 200 G-3 şarjörü ele geçirildi.

■ Çukurca merkezindeki düşman alayı havan atışlarıyla darbelendi.

■ Yüksekova'nın Şax köyünde 1 ajan cezalandırıldı.

■ Batman-Kozluk karayolunda gerilla pususu: 1 jip ve 2 cemse tahrip edildi.

■ Baykan'ın Verkan köyüne gerilla baskını: 7 korucu öldürüldü, 1 korucu yaralandı, 1 panzer ve 2 cemse tahrip edildi. 4 gerilla da yaralandı. Ele geçirilen malzemeler şunlardır: 1 Arbiki, 3 kalaşnikof, 2 el bombası, 12 şarjör, 1 telsiz, 300 kalaşnikof mermisi, 1 çanta, 1 su matarası, 1 MG-3 şeridi, 1 dürbün.

■ Kulp'un İnika köyünde 1 ajan cezalandırıldı.

■ Erzincan-Erzurum karayolunda düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 19 gerilla şehit düştü, 1 gerilla yaralandı, çok sayıda düşman askeri öldürüldü.

4 Haziran 1994

■ Dersim-Ovacık'da pusu: 1 panzer imha edildi.

■ Silopi'de **İbrahim Budak** ve Mêrva köyünde **Ayran Durmaz** adlı yurtseverler kontralar tarafından katledildi.

■ Oramar'da çıkan çatışmada 1 asker öldürüldü, 13 asker de yaralandı.

■ Oramar'da 5 asker konserveden zehirlenerek öldü.

■ Şemdinli'de koruculara ait 2 adet kalaşnikofa, 5 adet havan roketine, 1800 dinara gerillalar tarafından el konuldu.

■ Lice'nin Qileboğa mevkiinde mayına basan 2 asker öldü.

■ Eleşkirt'in Kopuz yolunda gerilla pususu: 10 asker öldürüldü.

■ Ağrı'da 1 çocuğun düşman güçleri tarafından katledilmesi sonucu çocuğun babası 1 polisi öldürdü, 1 polisi de yaraladı.

■ Karacadağ'da Bankir köyünde gerilla mayınında 3 korucu yaralandı.

■ Dicle'de çatışma: 1 özel tim elemanı öldürüldü, 2' si de yaralandı.

■ Haruna mıntıkasında 4 yurtsever katledildi.

■ Haruna mıntıkasının Xera köyünde 1 milis ve 2 çocuk düşman tarafından katledildi.

■ Ziwinga Şikaka köyünde 1 milis katledildi.

■ Kaşuri'de gerilla mayınında 2 asker yaralandı.

■ Ömerli-Midyat yolunda çıkan çatışmada 1 astsubay, 1 çavuş ve 4 asker öldürülürken, 1 panzer de imha edildi.

5 Haziran 1994

■ Kaşuri'nin Eleman mıntıkasında 3 Güney Kürdistanlı yurtsever düşman tarafından öldürüldü.

■ Genç-Selvi yolunda gerilla mayınında 1 askeri araç imha oldu.

■ Hizan'ın Görede korucu köyüne gerilla baskını: 12 korucu öldürüldü, 8 korucu yaralandı, 1 gerilla şehit düştü, 4 gerilla da yaralandı.

■ Erzincan'ın Değirmendere köyü korucuları koruculuktan istifa ettiler.

■ Pülümür'de çıkan çatışmada 1 asker öldürüldü.

■ İstanbul'da **Savaş Buldan, Hacı Kıray** ve **Adnan Yıldırım** adlı Kürt işadamları kontralar tarafından katledildi.

■ Şemdinli'nin Gerdi köyünde çıkan çatışmada 4 gerilla şehit düştü.

■ Şırnak'ın Girana köyünde çıkan çatışmada 2 asker öldürüldü, 15 asker de yaralandı. Mayına çarpan 1 askeri araç da imha oldu.

■ Şemdinli'de 3 korucu cezalandırıldı.

■ Gerillalar Şemdinli'de TV vericisini imha ettiler.

■ Gabar Sipivyan Tepesi'ne gerilla baskını: 2 uzman çavuş, 1 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı.

■ Çırav'da gerilla mayınında 2 asker yaralandı.

6 Haziran 1994

■ Ovacık-Hozat-Çemişgezek üçgeninde çıkan çatışmada 3 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı, 3 gerilla da şehit düştü.

■ Hozat'ın Karataş köyünde düşman güçleri 1 yurtseveri katlettiler, 8 yurtseveri de yaraladılar.

■ Erzincan-Erzurum karayolunda 2 korucu cezalandırıldı.

■ Tuzluca'nın Pernegut taburuna düzenlenen baskında 3 asker öldürüldü, 1 asker de yaralandı. Eylemde; 2 adet G-3 silahı raxtlarıyla birlikte ele geçirildi.

■ Şırnak'ta **Salih** adında bir yurtsever katledildi.

■ Kocaköy'e bağlı Şaxlat köyünde çıkan çatışmada 2 milis şehit düştü.

■ Şırnak tank taburuna gerilla baskınında 3 asker öldürüldü.

■ Bestler'in Gire Sêvo alanında gerilla pususunda 5 asker öldürüldü.

■ Genç-Selvi'de gerilla pususu: 2 subay öldürüldü, 8 cemse tahrip edildi.

■ Gerillalar Diyarbakır'ın Kocaköy köyünde petrol kuyusu ve elektrik pompalarını yaktılar.

■ Yüksekova'nın Lola Geliya Sping mıntıkasında gerilla pususunda 13 asker öldürüldü.

■ Gabar'ın Bane köyünde çıkan çatışmada 3 gerilla şehit düştü, daha sonra 2 köylü düşman güçleri tarafından katledildi.

■ Genç'in Akdağ mevkiinde gerilla mayınında 1 asker yaralandı.

7 Haziran 1994

■ Diyarbakır'da Kültür Sarayı ve Emniyet Müdürlüğü başta olmak üzere toplam 4 ayrı yer gerillalar tarafından bombalandı.

■ Eleşkirt Köse Dağı'nda çıkan çatışmada çok sayıda düşman askeri öldürüldü.

■ Gerillalar Bingöl'ün Armeli köyüne düzenledikleri baskında koruculara ait 11 büyük başhayvanı kamulaştırdılar.

■ Lice'nin Kosor köyünde 1 yurtsever ve oğlu düşman güçleri tarafından katledildi.

■ Savur'da Avane korucu köyünün elektrik trafosu gerillalar tarafından yakıldı.

■ Çınar'da çıkan çatışmada çok sayıda düşman askeri öldürülürken, **Ferman** ve **Xebat** adlı gerillalar şehit düştü.

■ Viranşehir'de Ceylanpınar Üretme Çiftliği gerillalar tarafından yakıldı.

■ Ağrı'nın Korgon mıntıkasında çatışma: 1 asker öldürüldü.

■ Kulp-Silvan-Genç üçgeninde bulunan Kaşan, Hacan, Seyamalan, Zomzom, Hüseyne, Xuşkamerg, Detet, Hop, Mezra Rındık, Hınz ve Resa köyleri düşman güçleri tarafından yakıldı.

■ Karakoçan'da çıkan çatışmada 10 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü, 1 gerilla da yaralandı, 1 panzer tahrip oldu.

■ Karakoçan-Çan yoluna atılan gerilla pususunda 1 panzer imha edildi.

■ Tendürek'te 3 köy düşman güçleri tarafından yakıldı.

■ Gercüş'te Derdine ve Baheve köyleri düşman güçleri tarafından yakıldı.

■ Ovacık-Pülümür yoluna atılan gerilla pususunda 1 panzer imha edildi.

■ Horasan yolu gerillalar tarafından kesilerek, 1 dozer, 3 PTT aracı yakıldı.

■ Xelilan Katosu'na gerilla baskını: 7 asker öldürüldü, 1 gerilla yaralandı. Eylemde el konulan malzemeler: 1 adet G-3 portatif silahı, 1 adet lav silahı, 4 adet dürbün, 930 adet G-3 mermisi, 1 adet MG-3 namlusu, 11 adet çadır, 10 adet sırt çantası, 2 adet havan roketi, 1 adet ışıldak, 11 G-3 şarjörü, 1 adet uyku tulumu, 3 adet su matarası, 3 adet yelek ve 11 adet yağmurluk.

8 Haziran 1994

■ Lice'nin Sine köyünde koruculara ağır darbe vuruldu.

■ Genç'in Naran köyüne gerilla baskını: 2 korucu öldürüldü.

■ Bingöl'ün Ferhan köyüne düzenlenen baskında 4 korucu öldürüldü, 1 korucu da yaralandı.

■ Çukurca'da düşmana ait 1 helikopter gerillalar tarafından düşürüldü.

■ Savur'da çıkan çatışmada 1 korucu öldürüldü.

■ Lice'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada çok sayıda asker öldürüldü.

■ Kaşuri'nin Aşut köyü yolu gerillalar tarafından kesilerek, koruculara ait 3 araç imha edildi.

■ Uludere'de gerilla pususu: 1 panzer imha edildi.

■ Herekol'da çıkan çatışmada 7 düşman askeri öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı.

■ Baykan-Derkanış köyü yoluna gerilla mayını: 4 korucu öldü.

■ Mardin'in Maserte köyündeki gerilla pususunda 1 panzer imha edildi.

■ Şemdinli'nin Begüze köyüne gerilla baskınında koruculara ait 4 ev yakıldı.

■ Yüksekova'da Savaş Buldan'ın katledilmesini protesto amacıyla tüm esnaflar kepenk kapattı.

Şehit düşen gerillaların künyeleri:

Adı, soyadı: **Aziz ETYEMEZ**
Kod adı: **Aydın**
Doğum yeri ve tarihi: **Çamyolu köyü-Adıyaman, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet yeri ve tarihi: **Göksun-Hodaş köyü, 7.5.1994**

Adı, soyadı: **Halit SÜLEYMAN**
Kod adı: **Dılgeş Süleyman**
Doğum yeri ve tarihi: **..., 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **Zendure, 11.4.1994**

Adı, soyadı: **Ahmet ŞEXO**
Kod adı: **Ferhat Figan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet yeri ve tarihi: **Zendure, 11.4.1994**

Adı, soyadı: **Lokman İBRAHİM**
Kod adı: **Ciwan**
Doğum yeri ve tarihi: **Direkli köyü-Afrin, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet yeri ve tarihi: **Zendure, 11.4 1994**

Adı, soyadı: **Emin BİBEN**
Kod adı: **Lokman**
Doğum yeri ve tarihi: **Gercüş, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **4.9.1993**
Şahadet yeri ve tarihi: **..., 6.3.1994**

Adı, soyadı: **Nuri BERBİŞ**
Kod adı: **Cahit**
Doğum yeri ve tarihi: **Haseki, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet yeri ve tarihi: **Cizre-Şırnak arası, 19.3.1994**

Adı, soyadı: **Yusuf BÜLBÜL**
Kod adı: **Dılbırin**
Doğum yeri ve tarihi: **Şilyan-Şırnak, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet yeri ve tarihi: **Silopi, 12.2.1994**

Adı, soyadı: **Heybet EREN**
Kod adı: **Şilan Koçer**
Doğum yeri ve tarihi: **Herekol, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet yeri ve tarihi: **Oramar, ...**

Adı, soyadı: **Samet ÇAĞLAYAN**
Kod adı: **Dıjwar**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **..., 7.3.194**

Adı, soyadı: **Xelil Abdullah İBRAHİM**
Kod adı: **Ciwan**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **15.8.1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **Zap, ...**

Adı, soyadı: **İrfan YANIK**
Kod adı: **Şıwan Welat**
Doğum yeri ve tarihi: **Şırnak, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet yeri ve tarihi: **Oramar, ...**

Adı, soyadı: **Cevdet GÜZEL**
Kod adı: **Merxas**
Doğum yeri ve tarihi: **Bitlis, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet yeri ve tarihi: **Zelê, 24.5.1994**

Adı, soyadı: **Serhat KUM**
Kod adı: **Dılgeş**
Doğum yeri ve tarihi: **Iğdır, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **19.10.1993**
Şahadet yeri ve tarihi: **Zelê, 28.5.1994**

Serbest ve Sabri

■ Uludere'nin Kela Sipi mıntıkasında çıkan çatışmada 1 asteğmen, 7 asker öldürüldü, 2 gerilla şehit düştü, 4 gerilla da yaralandı.

■ Çırav'da 1 kobra helikopteri gerillalar tarafından düşürüldü.

■ Uludere'nin Taşdelen kırsalında mayına basan 2 asker yaralandı. 7 adet sırt çantası, 1 adet dürbün ve 3 adet MG-3 şeridi kamulaştırıldı.

■ Gundike Şex mıntıkasında gerilla mayınında 1 askeri araç imha oldu.

■ Kaşuri'de gerilla pususu: 10 asker öldürüldü.

■ Ağrı Dağı'nda çıkan çatışmada 8 asker öldürüldü, 1 gerilla da şehit düştü.

■ Iğdır'ın Karakoyun köyünde 1 Azeri düşman güçleri tarafından katledildi.

■ Nusaybin'de çatışma: 5 özel tim elemanı öldürüldü.

9 Haziran 1994

■ İdil'in Babekir yolunda gerilla mayınında 1 askeri araç imha oldu, içinde bulunan 3 asker, 1 asteğmen, 1 askeri doktor öldü, 3 asker de yaralandı.

■ Çırav'da çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü.

■ Herekol'da çatışma: 20 asker öldürüldü, 1 gerilla da yaralandı.

■ Ağrı Dağı'nda gerilla pususunda 1 subay, 3 asker ve 3 korucu öldürüldü, 6 korucu da yaralandı.

■ Kağızman'ın Xaveser köyü düşman güçlerince yakıldı.

■ Tendürek'te koruculuğu kabul etmeyen Kela Reş, Temelli ve Dasın köyleri düşman tarafından boşaltıldı.

■ Çırav'da gerilla mayınında 1 asker yaralandı.

■ Muş'ta 1 korucu cezalandırıldı.

■ Uludere'nin Kela Sipi ve Taşdelen mevkilerinde çıkan çatışmada 1 subay ve 48 asker öldürüldü, 2 gerilla şehit düştü, 1 asker de firar etti.

■ Bestler'de çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü, 3 gerilla da yaralandı.

■ Düşman güçleri Beytüşşebap'ın Evrek köyünde köylülere ait 7 evi yaktılar.

■ Garısa alanında 1 helikopter gerillalar tarafından düşürüldü.

■ Çırav'da gerilla pususu: 2 asker öldürüldü.

■ Botan'ın Bana mevkiinde 1 ajan cezalandırıldı.

■ Mutki'de çıkan çatışmada çok sayıda düşman askeri öldürülürken, 1 gerilla şehit düştü, 2 gerilla da yaralandı.

■ Adana'nın Saimbeyli ilçesinde düşman birliğine yapılan sızmada 2 asker öldürüldü, 4 asker de yaralandı.

■ Nusaybin'in Baruca nahiyesinde düşmana ait 1 araç yakıldı.

■ Kulp'ta 2 asker akli dengesini yitirdi, 1 asker de firar etti.

■ Ağrı'nın Tepe Hılse köyünde çıkan çatışmada 2 asker öldürüldü, 4 asker de yaralandı.

■ Yayladere'nin Heftariş karakoluna düzenlenen gerilla suikastinde 1 asker öldürüldü, 3 asker de yaralandı.

10 Haziran 1994

■ Gercüş'te yola döşenen mayına çarpan 1 askeri araç imha oldu.

■ Bingöl'de çatışma: 1 asker yaralandı.

■ Kaşuri mıntıkasında Serbesta karakoluna düzenlenen gerilla baskınında çok sayıda asker öldürüldü.

■ Gerillalar Bingöl'ün Yedisu ilçesini 1 hafta ablukaya alarak kuşattılar. İlçenin telefon ve elektrik hatları kesilerek, ilçeye giriş ve çıkışlar kontrol altına alındı.

■ Derik'te çıkan çatışmada 10 asker öldürüldü.

■ Başkale'de çıkan çatışmada 5 asker öldürüldü, 2 gerilla şehit düştü, 2 gerilla da yaralandı.

■ Haruna'nın Bona köyünü yakan düşman güçleri, **Mehmet İtkan, Şerif Ekin, A. Selam Demir, Mehmet Kaya** adlı yurtseverleri katlettiler.

■ Genç'te düşman güçlerine ait cenazeleri taşıyan askerlerin gerillalar tarafından taranması sonucu çok sayıda asker öldürüldü.

■ Hani'de polis lojmanları ve kamu kuruluşları ağır silahlarla tarandı.

11 Haziran 1994

■ Van'ın Çalık köyüne gerilla baskını: 4 gerilla şehit düştü. Eylemde 1 adet kalaşnikof, 1 adet tabanca, 1 adet dürbün ele geçirildi.

■ Şırnak Kömür Ocağı karakolu askerlerine gerillalarca ateş açıldı.

■ Silopi'nin Gıte taburuna düzenlenen gerilla baskınında düşmana ağır kayıplar verdirildi. 1 gerilla uçurumdan düşerek şehit düştü, 3 gerilla da yaralandı.

■ Cizre-Silopi arasında bulunan Behmur taburuna gerilla baskını: 1 panzer imha edildi.

■ Herekol'da düşman güçleriyle gerillalar arasından yaklaşık bir hafta devam eden çatışmalarda 100'ün üzerinde asker öldürüldü.

■ Gerdi'nin Gıran köyünde çıkan çatışmada çok sayıda korucu öldürülürken, 4 gerilla da şehit düştü.

■ Botan'ın Xumaro Hüye köyünde 1 korucu gerillalar tarafından gözaltına alındı.

■ Başkale'nin Erzin köyünde 10 korucu silahlarını bıraktı.

■ Çukurca'da 1 yurtsever düşman güçleri tarafından katledildi.

■ Bızana alanında 2 ajan gerillalar tarafından cezalandırıldı.

12 Haziran 1994

■ Şemdinli'nin Helen taburu çevresine yerleştirilen gerilla mayınının patlaması sonucu 1 asker öldü.

■ Cizre'de 1 yurtsever düşman güçleri tarafından katledildi.

■ Gürpınar'da çıkan çatışmada 1 gerilla yaralandı.

■ Herekol'da çıkan çatışmada 1'i subay olmak üzere 5 asker ve 1 korucu öldürüldü.

■ Genç'in Goma Ali köyünde gerilla mayınının patlaması sonucu 2 asker öldü, 3 asker de yaralandı.

■ Bingöl'de çıkan çatışmada 1 korucu öldürüldü. Eylemde ele geçen malzemeler şunlardır: 1 adet kalaşnikof, 1 adet kalaşnikof şarjörü, 1800 adet mermi.

■ Hozat'ta çatışma: 2 gerilla şehit düştü, 1 gerilla da yaralandı.

■ Nusaybin'de ihanetçi Faysal Kut gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Viranşehir'in Aliko köyünde çatışma: 1 korucu öldürüldü, 3 korucu da yaralandı.

■ Midyat'ta 1 petrol boru hattı gerillalar tarafından bombalandı.

■ Bitlis'te mayına çarpan 1 panzer imha oldu.

■ Nusaybin'de 3 kontra öldürüldü, 1 bekçi de yaralandı.

■ Serhat'ın Debjik köyünde gerilla mayınında 1 asker öldü.

■ Bingöl'de düşman güçlerince döşenen mayının patlaması sonucu 14 yaşındaki bir çocuk öldü, annesi yaralandı.

■ Bagok'ta 1 radyo istasyonu gerillalar tarafından imha edildi.

■ Midyat-İdil arasındaki petrol boru hattı gerillalar tarafından imha edildi.

■ Şemdinli'de Helena karakolunun elektrik direkleri imha edildi.

■ Yüksekova'da Mêrgememo'da 3 ajan yakını cezalandırıldı.

■ Şemdinli'de 2 düşman askeri birbirini vurdu.

13 Haziran 1994

■ Besta'da 2 korucu gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Bestler'in Omyanus alanında gerilla pususu: 12 düşman askeri öldürüldü.

■ Mava Dağı'nda çıkan çatışmada 2 gerilla yaralandı.

■ Kurtalan'da düşman güçleriyle gerillalar ara sında çıkan çatışmada çok sayıda düşman askeri öldürülürken, 9 gerilla da şehit düştü.

■ Yüksekova-Şemdinli arasındaki Apose Köprüsü gerillalar tarafından havaya uçuruldu.

■ Uludere-Nerve yolunda gerilla pususu: 1 askeri araç imha edildi.

■ Muş, Kulp, Hani, Genç ve Lice alanlarında düşman güçleri 23 köylüyü katletti.

■ Kağızman'da gerilla pususu: 13 asker öldürüldü, 15 asker de yaralandı.

■ Bagok'ta çıkan çatışmada 6 korucu öldürüldü, 1 yüzbaşı da yaralandı.

■ Baykan'da çatışma: 1 uzman çavuş öldürüldü, 1 asker de yaralandı.

■ Garzan'da çıkan çatışmada çok sayıda asker ölürken, 4 gerilla da şehit düştü.

14 Haziran 1994

■ Bitlis'te gerillaların döşediği mayına basan 1 asker yaralandı.

■ Çatak'ın Kela Buke alanında mayına basan 1 askerin ayağı koptu.

■ Iğdır'da gerilla pususu: 2 cemse imha edildi.

■ Şemdinli'de çıkan çatışmada 1 korucu öldürüldü, 1 korucu yaralandı, 6 gerilla da şehit düştü.

■ Tuzluca'nın Karanlık köyünde gerilla pususu: 6 asker öldürüldü, 7 asker yaralandı, 2 gerilla da şehit düştü.

■ İdil'in Xırabe Nerya köyü yoluna gerillaların döşedikleri mayının patlaması sonucu 2 korucu yaralandı.

■ Genç'in Xırabe köyünde konumlanan düşman güçlerine gerillalar tarafından darbe vuruldu.

■ Silvan'ın Geli Godarne mıntıkasında çıkan çatışma, 2 gerilla şehit düştü, 6 düşman askeri yaralandı.

■ Lice'de çıkan çatışmada çok sayıda düşman askeri ölürken, 1 gerilla şehit düştü, 3 gerilla da yaralandı.

■ Erzincan'ın Kemah ilçesi TV verici istasyonu gerillalar tarafından imha edildi.

15 Haziran 1994

■ Kemah'ın Akbirlik köyünde 1 ajan cezalandırıldı.

■ Hizan'ın Gundike köyü düşman güçleri tarafından yakıldı.

■ Sason'un Herke köyünde 1 yurtsever düşman güçleri tarafından katledildi.

■ İdil'de 2 polis öldürüldü, 1 ajan cezalandırıldı, 2 elektrik trafosu da imha edildi.

■ Rubarok'ta 1 ajan cezalandırıldı.

■ Silvan'ın Kubene köyüne gerilla baskınında 1 korucu öldürüldü.

■ Genç'in Akdağ alanında çıkan çatışmada 3 asker yaralandı.

■ Bestler Omyanus'ta çıkan çatışmada 8 asker öldürüldü.

■ Genç'in Selvi alanında çatışma: 2 korucu ve 1 asker öldürüldü.

■ Karakoçan'da düşman güçleri ile gerillalar arasında çıkan çatışmada çok sayıda düşman askeri öldürülürken, 13 gerilla da şehit düştü.

■ Viranşehir'de çıkan çatışmada **Delil, M. Emin, Dr. Fahri, Xebat** adlı gerillalar şehit düştü, çok sayıda düşman askeri öldürüldü.

16 Haziran 1994

■ Yüksekova'da gerilla pususu: 3 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü, 3 gerilla da yaralandı.

■ Botan'ın Şaxe ve Hewler arasındaki alanlar kimyasal silahlarla bombalandı.

■ Beytüşşebap'ın Mezra karakoluna gerilla baskını: 6 asker öldürüldü.

■ Bitlis'in German köyü düşman güçlerince yakıldı.

■ Dersim'in Yolaçtı köyünde gerilla pususu: 6 asker öldürüldü.

■ Çırav'da çıkan çatışmada 1 subay, 5 asker öldürüldü.

■ Mavan'da gerilla pususu: 1 üsteğmen, 1 astsubay, 1 asker öldürüldü. 1milis ve 2 köylü de katledildi.

■ Şemdinli'nin Helena taburuna gerilla baskını: 35 asker öldürüldü, 2 cemse imha edildi.

■ Kulp'un Şemik köyünde çatışma: 2 korucu öldürüldü.

■ Kulp-Kuye yoluna döşenen gerilla mayınının patlaması sonucu 1 askeri cemse imha oldu.

■ Sason'da çıkan çatışmada 2 korucu öldürüldü, 2 korucu yaralandı, 1 gerilla da şehit düştü.

25 MAYIS–23 HAZİRAN
EYLEM BİLANÇOSU

Toplam eylem sayısı: 338
Öldürülen asker, subay ve ajan: 857
Öldürülen korucu: 120
Şehit düşen gerilla: 130
Yaralı gerilla: 76
Şehit düşen yurtsever: 60
Şehit düşen milis: 11
Düşürülen uçak-helikopter: 6
Darbelenen düşman araçları: 73

■ Gabar'ın Sipiryan alanında gerilla pususu: 1 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı.

■ Hakkari'de çıkan çatışmada 2 gerilla şehit düştü.

17 Haziran 1994

■ Lice'nin Hezan karakoluna baskın: 2 asker öldürüldü.

■ Hani'nin Çevze köyünde çıkan çatışmada 1 korucu öldürüldü, 1 korucu da yaralandı.

■ Diyarbakır'da 1 kontra cezalandırıldı.

■ Adana-Kayseri karayoluna pusu kuran gerilla güçleri 2 cemseyi imha ettiler. 1 yarbay yaralandı.

■ Güneybatı Eyaleti'nde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada **Xemgin** ve **Tırej** adlı gerillalar şehit düştü. Çok sayıda düşman askeri de öldürüldü.

■ Karlıova'da gerilla baskını: 2 asker öldürüldü.

■ Dersim'de gerillaların döşedikleri mayına basan 2 asker öldü, 2 asker de yaralandı.

■ Beşiri'de çıkan çatışmada 2 milis şehit düştü. Çok sayıda düşman askeri öldürüldü.

■ Oramar'da gerillaların yola döşedikleri mayının patlaması sonucu 1 asker öldürüldü.

18 Haziran 1994

■ Bestler'de çıkan çatışmada 1 subay, 5 asker öldürüldü.

■ Çukurca'nın Derê Seve alanında gerilla baskını: 2 asker öldürüldü, 1 asker de yaralandı.

■ Oramar'da gerilla pususu 15 asker, 1 korucu öldürüldü, 1 korucu da yaralandı.

■ Yüksekova'nın Pinyaniş köyü korucularına ait 1000 koyuna el konuldu, 3 çoban da gözaltına alındı.

■ Şemdinli'nin Gıran köyünde çatışma: 8 korucu öldürüldü, 20 korucu da yaralandı.

■ Savur'un Sutê ve Derê karakollarına ait elektrik trafoları gerillalar tarafından imha edildi.

■ Ağrı Dağı, Demirkapı ve İnek mıntıkasında düşman güçleriyle gerillalar arasından çıkan çatışmada 2 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı, 3 cemse de imha edildi.

19 Haziran 1994

■ Cudi eteklerindeki Şex, Gemık, Keriya Reş köyleri düşman güçleri tarafından yakıldı.

■ Cizre'de yurtseverlere ait 2 ev düşman tarafından yakıldı.

■ Kulp'un Kuye yoluna gerillaların döşedikleri mayına basan 1 üsteğmen öldü, 2 asker de yaralandı.

■ Sivas'ın Zara ve Gümüşhane'nin Kelkit kazaları arasında çıkan çatışmada çok sayıda asker öldürüldü.

■ Van-Tatvan yolunda gerilla pususu: 2 panzer imha edildi.

■ Kulp-Sason arasındaki Xoro, Alıbe, Forde köyleri düşman güçleri tarafından yakıldı.

20 Haziran 1994

■ Lice'nin Xırabe köyü yoluna döşenen mayının patlaması sonucu 3 cemse imha edildi.

■ Ağrı-İnek köyü yakınlarında gerillaların döşediği mayının patlaması sonucu 1 asker yaralandi.

■ Bingöl'de komando alayı, polis ve özel timlere ait lojmanlar havan toplarıyla bombalandı.

■ Mazgirt'te 1 ajan cezalandırıldı.

21 Haziran 1994

■ Kanimasi Dağı'nda çatışma: 9 asker öldü.

■ Bedkar köyünde 2 yurtsever katledildi.

■ Beytüşşebap'ın Meydanê alanında gerilla pususu: 2 asker öldü, 1 asker yaralandı, 1 gerilla da şehit düştü.

■ Beytüşşebap'ta 1 asker öldürüldü.

■ Özalp-Başkale arasında çatışma: 4 asker öldürüldü, 2 gerilla şehit düştü, 2 gerilla da yaralandı.

■ Bagok'ta çatışma: 4 özel tim öldü.

■ Kaşuri'de 30 asker, 4 korucu öldürüldü, 1 asker esir alındı. 1 60'lık havan topu, 1 A-6 uçaksavar, 1 G-3, 1 A-4 silahı ve 1 MG-3 ele geçirildi.

■ Erzincan-Sivas demiryolu gerillalarca tahrip edildi.

22 Haziran 1994

■ Erzincan'da gerilla pususu: 2 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı.

■ FEM-Erzincan karayolu gerillalar tarafından kesilerek kimlik kontrolü ve propaganda yapıldı.

■ Pülümür'ün Dereboyu köyünde 1 ajan cezalandırıldı.

■ Lice'de gerilla pususu: 3 asker öldürüldü, 1 asker de yaralandı.

■ Midyat-Ömerli arasındaki petrol boru hattı gerillalarca imha edildi.

■ Hakkari'nin Zap alanında gerilla pususu: 10 asker öldürüldü.

■ Lice-Genç arasında gerilla pususu: 12 asker öldürüldü, 8 asker yaralandı. 2 cemse, 1 panzer imha edildi.

23 Haziran 1994

■ Şemdinli'nin Bakarof köyünde 3 korucu tutuklandı.

■ Uludere'nin Robin köyünde 1 korucu mayına basarak ağır yaralandı.

■ Uludere'nin Kıror ve Mêrgeh köyü korucularına gerilla saldırısı: 7 korucu, 2 asker öldürüldü, 1 gerilla da şehit düştü.

■ Kulp'ta 1 asker firar etti.

■ Muş-Solhan demiryolu köprüsü imha edildi, 2 görevli yaralandı.

■ Kerboran'ın Emsra ve Mersig köyleri elektrik direkleri gerillalarca kesildi.

Düşman kuşatma altında...

Baştarafı 2. sayfada

tarafında üslenen, kök salan gerilla karşısında deyim yerindeyse halaç pamuğuna çevrilmiştir. Bir devleti devlet yapan bütün temel özellikler, temel güç odakları zayıflamış olarak bir çürüme durumunda bulunuyorlar. Bunlar devleti ayakta tutamayacak, besleyemeyecek, dayanma konusunda güven veremeyecek bir süreci yaşıyorlar. Bu durumda TC'nin tek dayanağı emperyalist müttefikleridir; onlarsız ayakta duramaz, kendini yaşatamaz. Kaderini, her şeyini dışa bağlamış, kendini emperyalist müttefiklerin pazarına sunmuştur. Adeta fazla fiyat verene kendini sattırma, açık artırmaya koyma gibi onursuz bir dış politika yürütüyor. Kendini böyle bir muhtaçlık, yalvarmalık durumuna düşmekten kurtaramayan bir gücü, tabii ki emperyalist güçler projeleri önünde engel olarak düşünmezler. Engel olma durumu bir yana, onu istedikleri gibi kullanma, yönlendirme, görevlendirme avantajını sağladıklarını, iplerin tümden kendi ellerinde olduğunu görecek kadar tarihi ve güncel tecrübelere sahiptirler.

Örneğin bu ay Çekiç Güç'ün üslenme süresini sözümona 6 ay daha uzattılar. Burada da yaptıkları figüranlıktır, sembolik bir oylamadır. Bağımlılıktan da öteye, kaderini tümden büyük emperyalist devletlere bağlayan Türkiye'nin Çekiç Güç konusunda inisiyatif gücüne sahip olmasının hiçbir koşulu yoktur. Görev süresinin oylamasında verilen bazı "Hayır" oyları da "Evet"in diğer bir deyimlendirmesidir. Zaten özel savaş yönetimi talimatı emperyalist efendilerinden alır, altındakilere de (meclisteki milletvekillerine) uygulatır. Bazıları, özellikle Ecevit gibileri karşı gibi görünüp görüş belirtiyorlarsa bu, öyle gerektirdiği içindir. Yani "evet"çilerle ile "hayır"cılar arasında fark, sadece ağızlarından iki ayrı sözcüğün çıkmasıdır. Bu, değerlendirmeyi gereksiz kılacak kadar bilinen bir gerçektir.

Burada değinilmesi gereken konu, emperyalizmin günümüzün çok ciddi gelişmeleri içinde Çekiç Güç'e daha fazla ihtiyaç duyduğudur. Hatırlanacağı gibi, sonuç itibariyle 5 bin Kürdün katledilmesi pahasına Çekiç Güç Kürdistan'a yerleştirildi. Bunun Kürdistan devrim mücadelesiyle bağlantısı çok somuttur. PKK önderlikli bu devrim mücadelesi, Çekiç Güç'ün konumlandırıldığı 1988 yılından çok daha ileri boyutlara ulaşmıştır. Bunun karşılaştırılması bile yapılamaz. Kuzey Kürdistan merkezli ve sosyalist nitelikli ulusal kurtuluş mücadelesi gerçekleştiği sınırlar ötesinde çok daha büyük ve kalıcı yer edinmiştir. Özellikle Kürdistan'ın diğer parçalarında büyük umut haline gelmiştir. Öte yandan PKK'nin Güney Kürdistan'da yer edinememesi, orayı Kuzey devriminin geri cephesi olarak kullanamaması, yine Güney halkının bağımsızlık bilinciyle donanmaması için sadece ilkel milliyetçilik ve TC sömürgeciliği uğraşmadı, emperyalistler de var güçleriyle bu planı desteklediler, daha da ötesi teşvik ettiler. Bu planın şiddetli uygulaması Ekim 1992 tarihinde gerçekleşti. Karşı-devrim cephesi "Sandviç Harekatı" ile PKK önderlikli devrimci cepheyi ezmek, yutmak istedi. Başarılı olamadı. Bu anlamda Güney Savaşı kader belirleyici bir kapsamda gündeme geliyordu. PKK bu savaştan başarıyla çıkıyor, daha ileri bir adım olarak Güney'e daha fazla yerleşiyordu.

Son olarak Güney Kürdistan'da KDP-YNK arasında çatışmaların çıkması, daha farklı karışıklıkların gündeme gelmesi, PKK önderliğinde yükselen devrim mücadelesini tasfiye etmek, on yıllık kazanımları yok etmek ve bu temelde Kürdistan sorununu "hal yoluna" koymak için geliştirilen sömürgeci-emperyalist projenin sonucudur. Yine bu arada TC'nin havadan ve karadan operasyonlar düzenlemesi aynı projenin bir parçasıdır. Böyle bir gelişmenin yaşandığı koşullarda çok doğal ki Çekiç Güç, hem sömürgecilik, hem de emperyalizm açısından daha fazla önem kazanan bir kontrol gücü olacaktır. Dolayısıyla görev süresinin uzatılması beklenen veya beklenmesi gereken bir gelişmedir. Genelde Ortadoğu'ya, özelde ise Kürdistan'a ilgi daha çok artmış, bu ilgilenmenin politikası daha da aktifleşecektir.

Kürdistan'da özel savaş güçlerine karşı halk ve gerilla cephesi yaza girerken atağa geçmiş durumdadır. Terörist TC'nin bütün Kürdistan'a yönelik derinleştirdiği yıkım savaşı, bu temelde yaygınlaştırılan operasyonların gücü gerillalar tarafından kırıldı. Günlük bilançolarda da görüldüğü gibi sınırlı gerilla kaybına karşılık Türk ordusu her gün büyük kayıplar vermektedir. Bahar ayları boyunca yoğunluk ve şiddet kazanan savaşta gerillanın ezilmemesi bile, tek başına bir zaferdir. Böyle bir gelişme ise TC'nin birinci raundu kaybetmesi demektir. Gerilla ezilmediği gibi Türk ordu güçlerine de darbe vurarak onları gerilletti, gücünü korumakla yetinmeyip büyüttü, saldırı atılımına daha hazırlıklı başladı. Kürdistan'ın birçok savaş sahasında örgütlendirilen hareketli savaş birlikleri, düşman güçlerine karşı sızma, kuşatma, mayınlama, pusulama taktikleriyle ulusal kurtuluş mevzilerini derinleştiriyorlar. Buna karşılık düşman ise gittikçe geriliyor, belli merkezlerde güç yığınına giderek savunmaya geçiyor. Her gün Kürdistan'da yaşanan yoğun çatışmalarda düşman onlarca kayıp veriyor. İdil, Başkale ve Bingöl-Yedisu örneklerinde son olarak görüldüğü gibi gerilla başarılı şehir denetimlerini geliştiriyor.

Önümüzdeki aylarda savaş her yönüyle derinlik ve yaygınlık kazanacaktır. Güney, Kuzey ve Orta Saha Komutanlıkları biçiminde düzenlenen üç savaş cephesi, dönemsel taktikler doğrultusunda güç büyütecek ve bu güçle düşman güçleri ezme temelinde Kürdistan'da önemli oranda kurtarılmış bölgeler yaratmayı hedefleyecektir. Bu hedefe ulaşmanın, böyle bir gelişmeyi başarmanın imkanları yaratılmış, taktikleri belirlenmiş, perspektifleri sunulmuştur.

Umut vaat eden, güven veren gerillanın bu başarısı halkta coşku yaratıyor. Sömürgeci terör güçleri, bütün vahşetlerine rağmen halkı sindiremiyorlar. Artık halk bu terör güçlerine karşı yer yer kendini silahla koruyor veya silahla cevap veriyor. Bu halkın adım adım silahlanmasıdır, kendi silahlı savunma birliklerini geliştirmesidir. Sonuç olarak görülmektedir ki, TC'nin Kürdistan'a saldığı işgalci terör güçleri vahşeti tırmandırdıkları oranda halkın tepkisi, örgütlülüğü ve eylemliliği de o oranda yükseliş gösteriyor. Halkın TC'den en sıradan bir beklentisinin bile olmayışı, bir devrimin zaferi için aynı halkın tam hazır olduğu anlamına gelir.

Askeri alandaki gelişmelerin derinlik ve genişlik kazanan boyutu siyasal cepheye de tüm yönleriyle yansıyor. Kürdistan'da geçerli durumda olan, benimsenen ve uygulanan kararlar PKK'nin yasalarıdır. Askeri ve siyasi otorite yine PKK'nindir. Bunun anlamı, TC'nin egemen olmadığı koşullarda rastgele ve hedef gözetmeksizin çılgınca sağa sola saldırmaktan başka bir şey yapamayacak duruma düşmesidir.

İçte kaydedilen askeri ve siyasi gelişmeler yankısını uluslararası alanda da buluyor. Artık "PKK terörist midir, değil midir" tartışması aşılmış, itibar görmez bir duruma düşürülmüştür. Sorunun uluslararasılaşmasının bir boyutu olarak, şimdi karşıt güçler, PKK'nin Kürt halkının temsilcisi olup olmadığını tartışıyorlar. PKK her sahada, hem içte, hem de dışta yakından inceleniyor-araştırılıyor. İster dost çevrelerde, isterse düşman çevrelerde olsun ortak kanı olarak PKK'nin yenilmezliği kesinleşmiş, siyasi çözüm kaçınılmaz duruma gelmiş durumdadır. Soruna çözümsüzlüğü dayatan tutumu nedeniyle TC uluslararası alanda her gün biraz daha tecrit edilerek mahkum ediliyor. Bu tecritlik durumu belki basın-yayın kuruluşları tarafından yansıtılmıyor ya da yansıtılmaması isteniyor. Fakat ulusal kurtuluş mücadelemize dayalı diplomatik çalışmalar müthiş bir atak halinde gelişme kaydediyor. Avrupa'dan, Balkanlar'dan, Uzakdoğu'dan Latin Amerika'ya kadar hemen hemen her yerde PKK ile görüşme talepleri yoğunlaşmaktadır. Şimdiye kadar yapılan görüşmelere büyük değer verilmekte, Kürt halkının mücadelesine destek verileceği belirtilmekte ve PKK Kürt halkının meşru temsilcisi olarak kabul görülmektedir. Ulusal kurtuluş diplomasisinin yükselişiyle birlikte, TC'nin diplomasisi itibarsızlaşmakta, iş yapamaz duruma düşmektedir.

Bütün bu gelişmelerin bir politika ve mücadele temelinde ortaya çıkıyor olmasının da ayrıca bir önemi vardır. Bu PKK'nin her koşulda yürüttüğü mücadelede ve yaptığı görüşmede avantajlı konumda olmasını sağlıyor. Son olarak 25 Haziran 1994 tarihinde yapılan "Kürdistan'a Yürüyüş" mitingiyle de görüldüğü gibi PKK gerçekliği, sadece TC değil, emperyalist güçler tarafından da hiçbir şekilde durdurulamaz bir yürüyüş halindedir. Baskılar, tutuklamalar, yasaklamalar, bırakalım sorunun tasfiyesini, tersine onun daha da yakıcılaşmasını, çözümünü daha da acil kılmasını beraberinde getiriyor. Gerçekten de dünyanın her yerinde bulunan Kürtler, PKK'nin şekillendirdiği yeni bir kimlik ve yaşamla çok etkili bir güç olarak varlık gösteriyorlar. Frankfurt yürüyüşünde bir polisin, "PKK bir Kürt örgütü müdür, yoksa dünya örgütü müdür? Bu gidişle bütün dünyayı karşımıza alacağız" dediği belirtiliyor. Aslında çarpıcı bir gerçek; emperyalizmin korkusu bunula bağlantılıdır. Yüzbinlerin bir çağrıda harekete geçmesi, tarihte eşsiz anlamlar içeriyor.

Bütün bunlardan çıkan sonuç; TC bütün savaş cephelerinde durdurulamayan bir çözülüşü, engellenemeyen bir çöküşü yaşarken; PKK beklenenin ötesinde tüm ülke içi ve ülke dışı cephelerini yeniden yeniden gözden geçirerek döneme cevap verebilecek düzeye getirmiş, bunun da ilerisinde her cephesini devrimin bir yedek gücüne dönüştürmüştür. Zaferin görkemli ayak sesleri yakınımızdadır.

Gerilla ordulaşması...

Baştarafı 8. sayfada

vuşması gerekmektedir. Biçime ulaşmamış bir askerin, bir ordunun bozguna uğraması kaçınılmazdır.

b) Öz ve biçimin konusu hareketin kendisi olduğundan yaşamın her alanında geçerliliği vardır.

c) Bir ordunun güç kaynaklarından biri onun yüksek hareket kabiliyetidir. Bu anında harekete geçmeye hazır olan ve en kısa zamanda en seri iş yapabilen, en az enerjiyle, en güçlü harekete ulaşabilen özellikleri içerir. Bu öz, günlük yaşama indirgendiğinde, her şey –muazzam bir düzen– ortaya çıkar. Bir komutan, bir askerinin her an nerede olduğunu bilmelidir. Bu, askerin, hareketini komutanına bildirmesini zorunlu kılar. Bir asker her zaman çalışmaya hazır olmalıdır. Bu, askerin sürekli olarak donanımını zorunlu kılar ve benzeri tüm bunlar bir disipline varır. Disiplin öz ve biçimin uygunluğunu sağlayan mekanizmadır, kurallar bütünlüğüdür. Orduda iç düzenin temelini disiplin teşkil eder. Gerilla birliklerinin disiplini devrimci bilince ve ulusal kurtuluşçu inanca dayanan, askeri kuralları içeren devrimci disiplindir. Bu disiplin, ordunun çalışmasını, eylemini, halka güven vermesini ve içbirliğini güçlü kılar.

d) Öz ve biçim arasındaki ilişki diyalektik bir bağdır. Öz, biçimi belirler, biçim öze etki yapar. Biçim, özün kendini en iyi ifade etmesi için tutturulan hareket tarzıdır. Dolayısıyla biçimdeki zaaf, özün de zaafını, eksik ve yanlış bir biçimde kendini ifade etmesine neden olur. Özün bilincine yeterince ulaşan ve inanan bir militan biçimde de zaafa düşmez.

e) Dar biçimcilik, hem özün kendini ifade etmesini engeller, hem de ifadeyi eksik, hatalı ve yanlış kılar. Dar biçimcilik de özün bilincine ulaşmadığını gösterir.

f) Bu bağlamda; öz, uygun bir biçime mutlaka kavuşmalı, biçim özü bastırmamalıdır.

g) Bir ordunun başarısını garantileyen en önemli olgulardan biri, ordudaki yaşam biçimidir. Bir halk ordusunu ayakta tutan şey kazanma azmi ve olanaksızlık karşısında çare üretme arayışı ve gücüdür. Bu, yaşamda büyük bir coşku ve moralle hareket etmeyi zorunlu kılar. Buna ters tutumlar azmi ve şevki kırar.

h) Bir ordu, gücünü bünyesindeki insanların yüksek dayanışmasından alır. Halk Ordusu'nda, herkes kader birliği içinde ve birbirlerine karşı yaşam borcu içinde bulunmaktadır. Bu, yüksek bir saygı-sevgi ilişkisini zorunlu kılar. Buna ters tutumlar dayanışma ruhunu zedeler ve orduyu gücünden düşürür.

ı) Biçim ve öz arasındaki bütünselliği sağlamak için tüzük, yönetmelik ve talimnamelerde geçerli olan esaslar bağlayıcıdır. Tüm saha kurmaylıkları biçim ve öz bütünselliğini sağlayan talimnameler hazırlamalıdır. Her ordu biriminin ve komutanlıklarının yönetmelikleri olmalı, yönetmeliklerin hayata geçirilmesinden de komutan ve savaşçılar sorumludur.

SERXWEBÛN

Abone fişi

Adı, soyadı: ....

Adres: ....

....

....

6 Aylık
Almanya içi
42,00 DM
Almanya dışı
72,00 DM

1 Yıllık
Almanya içi
84,00 DM
Almanya dışı
144,00 DM

Abone hesap numarası:
Kreissparkasse Köln
Konto-Nr: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Yazışma adresi:
Serxwebûn
BBC, Box Nr: 173
Vestrbrogade 208
1800 Frederiksberg C Danmark

Not: Bu fişi doldurarak ödeme makbuzu ile birlikte yukarıdaki yazışma adresine postalayınız.

V.i.S.d.P.
Ayşe Çetinkaya
Stadion Alle 59, 2 th
7430 İkast / Danmark

Yazışma adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 31 13
50471 Köln

Hesap numarası
Kreissparkasse Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Avustralya	5,00	A$
Avusturya	30.00	s.
Belçika	90.00	bfr.
Danimarka	16.00	dkr
Fransa	14.00	ffr
Hollanda	4.50	hfl
İngiltere	2.00	£
İsveç	16.00	skr
İsviçre	4.00	sfr
Norveç	16.00	nkr

Düşman kuşatma altında...

Baştarafı 2. sayfada

tarafında üslenen, kök salan gerilla karşısında deyim yerindeyse halaç pamuğuna çevrilmiştir. Bir devleti devlet yapan bütün temel özellikler, temel güç odakları zayıflamış olarak bir çürüme durumunda bulunuyorlar. Bunlar devleti ayakta tutamayacak, besleyemeyecek, dayanma konusunda güven veremeyecek bir süreci yaşıyorlar. Bu durumda TC'nin tek dayanağı emperyalist müttefikleridir; onlarsız ayakta duramaz, kendini yaşatamaz. Kaderini, her şeyini dışa bağlamış, kendini emperyalist müttefiklerinin pazarına sunmuştur. Adeta fazla fiyat verene kendini sattırma, açık artırmaya koyma gibi onursuz bir dış politika yürütüyor. Kendini böyle bir muhtaçlık, yalvarmalık durumuna düşmekten kurtaramayan bir gücü, tabii ki emperyalist güçler projeleri önünde engel olarak düşünmezler. Engel olma durumu bir yana, onu istedikleri gibi kullanma, yönlendirme, görevlendirme avantajını sağladıklarını, iplerin tümden kendi ellerinde olduğunu görecek kadar tarihi ve güncel tecrübelere sahiptirler.

Örneğin bu ay Çekiç Güç'ün üslenme süresini sözümona 6 ay daha uzattılar. Burada da yaptıkları figüranlıktır, sembolik bir oylamadır. Bağımlılıktan da öteye, kaderini tümden büyük emperyalist devletlere bağlayan Türkiye'nin Çekiç Güç konusunda inisiyatif gücüne sahip olmasının hiçbir koşulu yoktur. Görev süresinin oylamasında verilen bazı "Hayır" oyları da "Evet"in diğer bir deyimlendirmesidir. Zaten özel savaş yönetimi talimatı emperyalist efendilerinden alır, altındakilere de (meclisteki milletvekillerine) uygulatır. Bazıları, özellikle Ecevit gibileri karşı gibi görünüp görüş belirtiyorlarsa bu, öyle gerektirdiği içindir. Yani "evet"çilerle ile "hayır"cılar arasında fark, sadece ağızlarından iki ayrı sözcüğün çıkmasıdır. Bu, değerlendirmeyi gereksiz kılacak kadar bilinen bir gerçektir.

Burada değinilmesi gereken konu, emperyalizmin günümüzün çok ciddi gelişmeleri içinde Çekiç Güç'e daha fazla ihtiyaç duyduğudur. Hatırlanacağı gibi, sonuç itibariyle 5 bin Kürdün katledilmesi pahasına Çekiç Güç Kürdistan'a yerleştirildi. Bunun Kürdistan devrim mücadelesiyle bağlantısı çok somuttur. PKK önderlikli bu devrim mücadelesi, Çekiç Güç'ün konumlandırıldığı 1988 yılından çok daha ileri boyutlara ulaşmıştır. Bunun karşılaştırılması bile yapılamaz. Kuzey Kürdistan merkezli ve sosyalist nitelikli ulusal kurtuluş mücadelesi gerçekleştiği sınırlar ötesinde çok daha büyük ve kalıcı yer edinmiştir. Özellikle Kürdistan'ın diğer parçalarında büyük umut haline gelmiştir. Öte yandan PKK'nin Güney Kürdistan'da yer edinememesi, orayı Kuzey devriminin geri cephesi olarak kullanamaması, yine Güney halkının bağımsızlık bilinciyle donanmaması için sadece ilkel milliyetçilik ve TC sömürgeciliği uğraşmadı, emperyalistler de var güçleriyle bu planı destekledi, daha da ötesi teşvik ettiler. Bu planın şiddetli uygulaması Ekim 1992 tarihinde gerçekleşti. Karşı-devrim cephesi "Sandviç Harekatı" ile PKK önderlikli devrimci cepheyi ezmek, yutmak istedi. Başarılı olamadı. Bu anlamda Güney Savaşı kader belirleyici bir kapsamda gündeme geliyordu. PKK bu savaştan başarıyla çıkıyor, daha ileri bir adım olarak Güney'e daha fazla yerleşiyordu.

Son olarak Güney Kürdistan'da KDP-YNK arasında çatışmaların çıkması, daha farklı karşılıkların gündeme gelmesi, PKK önderliğinde yükselen devrim mücadelesini tasfiye etmek, on yıllık kazanımları yok etmek ve bu temelde Kürdistan sorununu "hal yoluna" koymak için geliştirilen sömürgeci-emperyalist projenin sonucudur. Yine bu arada TC'nin havadan ve karadan operasyonlar düzenlemesi aynı projenin bir parçasıdır. Böyle bir gelişmenin yaşandığı koşullarda çok doğal ki Çekiç Güç, hem sömürgecilik, hem de emperyalizm açısından daha fazla önem kazanan bir kontrol gücü olacaktır. Dolayısıyla görev süresinin uzatılması beklenen veya beklenmesi gereken bir gelişmedir. Genelde Ortadoğu'ya, özelde ise Kürdistan'a ilgi daha çok artmış, bu ilgilenmenin politikası daha da aktifleşecektir.

Kürdistan'da özel savaş güçlerine karşı halk ve gerilla cephesi yaza girerken atağa geçmiş durumdadır. Terörist TC'nin bütün Kürdistan'a yönelik derinleştirdiği yıkım savaşı, bu temelde yaygınlaştırılan operasyonların gücü gerillalar tarafından kırıldı. Günlük bilançolarda da görüldüğü gibi sınırlı gerilla kaybına karşılık Türk ordusu her gün büyük kayıplar vermektedir. Bahar ayları boyunca yoğunluk ve şiddet kazanan savaşta gerillanın ezilmemesi bile, tek başına bir zaferdir. Böyle bir gelişme ise TC'nin birinci raundu kaybetmesi demektir. Gerilla ezilmediği gibi Türk ordu güçlerine de darbe vurarak onları gerilletti, gücünü korumakla yetinmeyip büyüttü, saldırı atılımına daha hazırlıklı başladı. Kürdistan'ın birçok savaş sahasındaki örgütlendirilen hareketli savaş birlikleri, düşman güçlerine karşı sızma, kuşatma, mayınlama, pusulama taktikleriyle ulusal kurtuluş mevzilerini derinleştiriyorlar. Buna karşılık düşman ise gittikçe geriliyor, belli merkezlerde güç yığınına giderek savunmaya geçiyor. Her gün Kürdistan'da yaşanan yoğun çatışmalarda düşman onlarca kayıp veriyor. İdil, Başkale ve Bingöl-Yedisu örneklerinde son olarak görüldüğü gibi gerilla başarılı şehir denetimlerini geliştiriyor.

Önümüzdeki aylarda savaş her yönüyle derinlik ve yaygınlık kazanacaktır. Güney, Kuzey ve Orta Saha Komutanlıkları biçiminde düzenlenen üç savaş cephesi, dönemsel taktikler doğrultusunda güç büyütecek ve bu güçle düşman güçleri ezme temelinde Kürdistan'da önemli oranda kurtarılmış bölgeler yaratmayı hedefleyecektir. Bu hedefe ulaşmanın, böyle bir gelişmeyi başarmanın imkanları yaratılmış, taktikleri belirlenmiş, perspektifleri sunulmuştur.

Umut vaat eden, güven veren gerillanın bu başarısı halkta coşku yaratıyor. Sömürgeci terör güçleri, bütün vahşetlerine rağmen halkı sindiremiyorlar. Artık halk bu terör güçlerine karşı yer yer kendini silahla koruyor veya silahla cevap veriyor. Bu halkın adım adım silahlanmasıdır, kendi silahlı savunma birliklerini geliştirmesidir. Sonuç olarak görülmektedir ki, TC'nin Kürdistan'a saldığı işgalci terör güçleri vahşeti tırmandırdıkları oranda halkın tepkisi, örgütlülüğü ve eylemliliği de o oranda yükseliş gösteriyor. Halkın TC'den en sıradan bir beklentisinin bile olmayışı, bir devrimin zaferi için aynı halkın tam hazır olduğu anlamına gelir.

Askeri alandaki gelişmelerin derinlik ve genişlik kazanan boyutu siyasal cepheye de tüm yönleriyle yansıyor. Kürdistan'da geçerli durumda olan, benimsenen ve uygulanan kararlar PKK'nin yasalarıdır. Askeri ve siyasi otorite yine PKK'nindir. Bunun anlamı, TC'nin egemen olmadığı koşullarda rastgele ve hedef gözetmeksizin çılgınca sağa sola saldırmaktan başka bir şey yapamayacak duruma düşmesidir.

İçte kaydedilen askeri ve siyasi gelişmeler yankısını uluslararası alanda da buluyor. Artık "PKK terörist midir, değil midir" tartışması aşılmış, itibar görmez bir duruma düşürülmüştür. Sorunun uluslararasılaşmasının bir boyutu olarak, şimdi karşıt güçler, PKK'nin Kürt halkının temsilcisi olup olmadığını tartışıyorlar. PKK her sahada, hem içte, hem de dışta yakından inceleniyor-araştırılıyor. İster dost çevrelerde, isterse düşman çevrelerde olsun ortak kanı olarak PKK'nin yenilmezliği kesinleşmiş, siyasi çözüm kaçınılmaz duruma gelmiş durumdadır. Soruna çözümsüzlüğü dayatan tutumu nedeniyle TC uluslararası alanda her gün biraz daha tecrit edilerek mahkum ediliyor. Bu tecritli durumu belki basın-yayın kuruluşları tarafından yansıtılmıyor ya da yansıtılmaması isteniyor. Fakat ulusal kurtuluş mücadelemize dayalı diplomatik çalışmalar müthiş bir atak halinde gelişme kaydediyor. Avrupa'dan, Balkanlar'dan, Uzakdoğu'dan Latin Amerika'ya kadar hemen hemen her yerde PKK ile görüşme talepleri yoğunlaşmaktadır. Şimdiye kadar yapılan görüşmelere büyük değer verilmekte, Kürt halkının mücadelesine destek verileceği belirtilmekte ve PKK Kürt halkının meşru temsilcisi olarak kabul görülmektedir. Ulusal kurtuluş diplomasisinin yükselişiyle birlikte, TC'nin diplomasisi itibarsızlaşmakta, iş yapamaz duruma düşmektedir.

Bütün bu gelişmelerin bir politika ve mücadele temelinde ortaya çıkıyor olmasının da ayrıca bir önemi vardır. Bu PKK'nin her koşulda yürüttüğü mücadelede ve yaptığı görüşmede avantajlı konumda olmasını sağlıyor. Son olarak 25 Haziran 1994 tarihinde yapılan "Kürdistan'a Yürüyüş" mitingiyle de görüldüğü gibi PKK gerçekliği, sadece TC değil, emperyalist güçler tarafından da hiçbir şekilde durdurulamaz bir yürüyüş halindedir. Baskılar, tutuklamalar, yasaklamalar, bırakalım sorunun tasfiyesini, tersine onun daha da yakıcılaşmasını, çözümünü daha da acil kılmasını beraberinde getiriyor. Gerçekten de dünyanın her yerinde bulunan Kürtler, PKK'nin şekillendirdiği yeni bir kimlik ve yaşamla çok etkili bir güç olarak varlık gösteriyorlar. Frankfurt yürüyüşünde bir polisin, "PKK bir Kürt örgütü müdür, yoksa dünya örgütü müdür? Bu gidişle bütün dünyayı karşımıza alacağız" dediği belirtiliyor. Aslında çarpıcı bir gerçek; emperyalizmin korkusu bununla bağlantılıdır. Yüzbinlerin bir çağrıda harekete geçmesi, tarihte eşsiz anlamlar içeriyor.

Bütün bunlardan çıkan sonuç; TC bütün savaş cephelerinde durdurulamayan bir çözülüşü, engellenemeyen bir çöküşü yaşarken; PKK beklenenin ötesinde tüm ülke içi ve ülke dışı cephelerini yeniden yeniden gözden geçirerek döneme cevap verebilecek düzeye getirmiş, bunun da ilerisinde her cephesini devrimin bir yedek gücüne dönüştürmüştür. Zaferin görkemli ayak sesleri yakınımızdadır.

Gerilla ordulaşması...

Baştarafı 8. sayfada

vuşması gerekmektedir. Biçime ulaşmamış bir askerin, bir ordunun bozguna uğraması kaçınılmazdır.

b) Öz ve biçimin konusu hareketin kendisi olduğundan yaşamın her alanında geçerliliği vardır.

c) Bir ordunun güç kaynaklarından biri onun yüksek hareket kabiliyetidir. Bu anında harekete geçmeye hazır olan ve en kısa zamanda en seri iş yapabilen, en az enerjiyle, en güçlü harekete ulaşabilen özellikleri içerir. Bu öz, günlük yaşama indirgendiğinde, her şey –muazzam bir düzen– ortaya çıkar. Bir komutan, bir askerinin her an nerede olduğunu bilmelidir. Bu, askerin, hareketini komutanına bildirmesini zorunlu kılar. Bir asker her zaman çalışmaya hazır olmalıdır. Bu, askerin sürekli olarak donanımını zorunlu kılar ve benzeri tüm bunlar bir disipline varır. Disiplin öz ve biçimin uygunluğunu sağlayan mekanizmadır, kurallar bütünlüğüdür. Orduda iç düzenin temelini disiplin teşkil eder. Gerilla birliklerinin disiplini devrimci bilince ve ulusal kurtuluşçu inanca dayanan, askeri kuralları içeren devrimci disiplindir. Bu disiplin, ordunun çalışmasını, eylemini, halka güven vermesini ve içbirliğini güçlü kılar.

d) Öz ve biçim arasındaki ilişki diyalektik bir bağdır. Öz, biçimi belirler, biçim öze etki yapar. Biçim, özün kendini en iyi ifade etmesi için tutturulan hareket tarzıdır. Dolayısıyla biçimdeki zaaf, özün de zaafını, eksik ve yanlış bir biçimde kendini ifade etmesine neden olur. Özün bilincine yeterince ulaşan ve inanan bir militan biçimde de zaafa düşmez.

e) Dar biçimcilik, hem özün kendini ifade etmesini engeller, hem de ifadeyi eksik, hatalı ve yanlış kılar. Dar biçimcilik de özün bilincine ulaşmadığını gösterir.

f) Bu bağlamda; öz, uygun bir biçime mutlaka kavuşmalı, biçim özü bastırmamalıdır.

g) Bir ordunun başarısını garantileyen en önemli olgulardan biri, ordudaki yaşam biçimidir. Bir halk ordusunu ayakta tutan şey kazanma azmi ve olanaksızlık karşısında çare üretme arayışı ve gücüdür. Bu, yaşamda büyük bir coşku ve moralle hareket etmeyi zorunlu kılar. Buna ters tutumlar azmi ve şevki kırar.

h) Bir ordu, gücünü bünyesindeki insanların yüksek dayanışmasından alır. Halk Ordusu'nda, herkes kader birliği içinde ve birbirlerine karşı yaşam borcu içinde bulunmaktadır. Bu, yüksek bir saygı-sevgi ilişkisini zorunlu kılar. Buna ters tutumlar dayanışma ruhunu zedeler ve orduyu gücünden düşürür.

ı) Biçim ve öz arasındaki bütünselliği sağlamak için tüzük, yönetmelik ve talimnamelerde geçerli olan esaslar bağlayıcıdır. Tüm saha kurmaylıkları biçim ve öz bütünselliğini sağlayan talimnameler hazırlamalıdır. Her ordu biriminin ve komutanlıkların yönetmelikleri olmalı, yönetmeliklerin hayata geçirilmesinden de komutan ve savaşçılar sorumludur.

V.i.S.d.P.
Ayşe Çetinkaya
Stadion Alle 59, 2 th
7430 İkast / Danmark

Yazışma adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 31 13
50471 Köln

Hesap numarası
Kreissparkasse Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Avustralya	5,00	A$
Avusturya	30.00	s.
Belçika	90.00	bfr.
Danimarka	16.00	dkr
Fransa	14.00	ffr
Hollanda	4.50	hfl
İngiltere	2.00	£
İsveç	16.00	skr
İsviçre	4.00	sfr
Norveç	16.00	nkr